

แรงต้องให้คนกลัวบาป สุภาพต้องให้คนเข็ดขั้ว

มี เรื่องเล่าว่า... ยมบาลได้พิพากษาให้คนชั่วรอด ชนมก.ได้ขึ้นสวรรค์ เพราะทำให้ผู้โดยสารถะลึกถึง พระผู้เป็นเจ้าของๆ และพิพากษาให้นักเทศน์ประจำโบสถ์ลงนรก ด้วยโทษฐานทำให้ชาวบ้านหลับ เป็นประจำ จนหลงลืมพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า น้ำเสียงทุ้มๆ ระดับเสียงนุ่มนวลชวนขับกล่อมให้หลับไหล ทำให้นักพัฒนาที่อยากเห็นการเปลี่ยนแปลงมองว่า ในระหว่างเทศน์นั้นแม้จะนอนหลับไปพักใหญ่ เมื่อตื่นขึ้นมา ก็เชื่อว่า ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ทุกอย่างยังเหมือนเดิม

ชาวพุทธมักเข้าใจว่า เมตตาของพระพุทธเจ้าฉันนั้น คงไม่ดูไม่ว่าใคร แต่ถ้าใครได้อ่านพระไตรปิฎก หมวดพระวินัย พระพุทธเจ้าจะบริภาษพระที่กระทำความผิดว่า **“โมฆบุรุษ”** เป็นประจำ มีสูตรในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๖๙ ที่ทรงบริภาษเหล่าภิกษุผู้ทุศีล ให้ไปกลืนกินก้อนเหล็กแดงที่เผาไฟจนทรมานตาย ยังดีกว่าไปกลืนกินก้อนข้าวของชาวบ้าน แต่ต้องตกนรกหมกไหม้ไปยาวนาน หรือเอาแผ่นเหล็กที่ ลูกปืนไฟเข้ามานาบกายภิกษุผู้ทุศีลให้ตายไป ยังดีกว่าต้องตกนรกหมกไหม้ เพราะไปทรมานจิตใจของ ชาวบ้านที่ถวายเป็นศรัทธา ฯลฯ เมื่อพระพุทธเจ้าเทศนาจบ **ภิกษุ ๖๐ รูป มีเลือดอุ่นพุ่งจากปาก อีก ๖๐ รูป ลาลึกล** เพราะตระหนกถึงบาปอันหนัก หากอยู่เป็นพระแล้วละเมิดศีล ส่วน **อีก ๖๐ รูป ได้บรรลุ เป็นพระอรหันต์** ในขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์ พุทธพจน์ที่ท่านพุทธทาสนำมาเน้นให้เห็นถึงมหากรุณาธิคุณ นั่นก็คือ **“อานนท์! เราไม่พยายามทำกับพวกเธอ อย่างทะนุถนอม เหมือนพวกช่างหม้อ ทำแก้ม้อ ที่ยังเปียกยังดิบอยู่ อานนท์! เราจักขนาบแล้ว ขนาบอีก ไม่มีหยุด อานนท์! เราจักชี้โทษแล้ว ชี้โทษอีกไม่มีหยุด ผู้ใดมีมรรคผลเป็นแก่นสาร ผู้นั้นจักทนอยู่ได้”**

มหากรุณาธิคุณของพระพุทธองค์ นั่นก็คือ **แรงต้องให้คนกลัวบาป** เพื่อเป็นการช่วยไม่ให้คนต้อง ตกนรกหมกไหม้ และ**สุภาพต้องให้คนเข็ดขั้ว** ซึ่งไม่ได้หมายถึง การพูดเอาอกเอาใจ แต่สุดยอด **“ปิยวาจา”** ของพุทธศาสนาก็คือ **การพูดคำตำหนิให้เขาตีมิได้ (“เปยยวัชชะ”)**

การไม่ทำบาปทั้งปวง ๑ การทำกุศลให้ถึงพร้อม ๑ และการชำระจิตของตนให้ผ่องแผ้ว ๑ ทั้ง ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ดังนั้นสิ่งแรกที่ชาวพุทธต้องกระทำก่อนอื่นใด นั่นก็คือบาปทั้งปวง จะต้องงดเว้นกันก่อน บาปใดๆ ไม่ควรอยู่กับเราแม้แต่วินาทีเดียว แต่น่าเสียดายที่ ผู้ใหญ่ และผู้รู้ทั้งหลาย ไม่กล้าที่จะชี้บอกว่าอะไรเป็นบาป-ทุจริต ที่จะต้องงดเว้นกันก่อน คงมีแต่ธรรมะ เอาใจ และธรรมะเบาใจ ที่พูดประเล้าประโลม ให้ถูกอกถูกใจกันไปวัน ๆ เท่านั้นเอง

สังคมไทยทุกวันนี้จึงเต็มไปด้วยคนประเภท **มือไวตีนไว-ใจกล้า-หน้าด้าน-โกหกไว้ก่อนพ่อสอนไว้** เป็น สังคมที่คนกล้าทำผิดคิดร้ายอย่างไม่เกรงกลัวบาปกรรม เพียงแค่อาศัยความหน้าตาข้าง และ โกหกปกคลุมไปวัน ๆ ก็พออยู่ได้แล้ว เพราะ**ผู้ใหญ่ และผู้รู้ทั้งหลายต่างเอาตัวรอดเป็นยอดดี** เพื่อให้ได้การยอมรับจากทุกๆ ฝ่าย แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว จึงทำให้คนพาลผงาดฟ้า กล้ากระทำในสิ่ง ที่มีบังควร ส่วนฝ่ายคนดีคงมีแต่ก้มหน้ามุดดิน เพราะกลัวว่าภาพลักษณ์จะดูไม่ดี ...เดียวไม่สุภาพ... เดียวเขาไม่นับถือ ... สังคมไทยจึงเวิ้งด้วยประการฉะนี้ **๓**

๒๕ เมษายน ครบ ๔ รอบ ๔๘ ปีพอดีที่ผมเรียนจบมา เพื่อนร่วมรุ่นนักเรียนนายร้อยจบเมื่อ ๒๕ มกราคม ผมถูกทำโทษให้เป็นนักเรียนต่ออีก ๓ เดือน เพราะเป็นหัวโจกจัดฉายหนังที่โรงหนังเฉลิมไทย ทหารายได้ซื้อเครื่องดนตรี และเครื่องกีฬาให้โรงเรียน

จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เคยห้ามนักเรียนนายร้อยจัดฉายหนัง หัวหน้านักเรียนรุ่นพี่ๆ เขาแอบจัด ผมก็จัดบ้าง เลยเจอข้อหา “ขัดคำสั่งผู้บัญชาการสูงสุด ระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึก”

ตอนเรียนก็ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะต้องมามีชีวิตแบบนี้ อายุเกือบ ๗๓ ปีแล้วแทนที่จะอยู่อย่างสงบ ก็สงบไม่ได้สักที

๒๕ เมษา เสวนาที่ห้องประชุมใหญ่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในบรรดาแกนนำพันธมิตรผมอายุมากที่สุดจึงต้องพูดก่อน พวกเราออกมาพูดรายการท้ายสุด เกือบห้าทุ่ม ถ้าอยู่บ้านผมนอนหลับไปนานแล้ว

เล่าให้คนเต็มห้องประชุมฟังว่า เมื่อมารวมกัน หลายคนก็นึกถึงบรรยากาศเก่าๆ ที่เราเคยร่วมกันนอนกลางถนนเป็นแรมเดือน เพลงบางเพลง เช่น “เดือนเพ็ญ” “แสงดาวแห่งศรัทธา” ฟังที่ไหนก็ไม่ซึ้งเหมือนในที่ชุมนุม

เราถูกดำเนินการตามกฎหมายทุกครั้งแต่มีการยกฟ้อง เพราะชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ ในประวัติศาสตร์การเมืองไทยไม่เคยมีครั้งใดที่แก้วกฤติได้ในสภา ต้องนอกสภาทุกครั้ง ซึ่งผมคนหนึ่งที่มีโอกาสเป็นสมาชิกรัฐสภาทั้งจากการเลือกตั้งและการแต่งตั้งขอยืนยัน ถ้าแก้วในสภาได้สำเร็จพวกเรา ก็สบายไปแล้ว

๒๓ ธันวาคม ที่ผ่านมานั้นเป็นวันเลือกตั้งซึ่งที่จริงก็คือวันที่เราคนเข้ามาเป็นลูกจ้างชั่วคราวนั่นเอง จ้างมาทำงานอย่างมากแค่ ๔ ปี ถ้าไม่ตีก็ต้องให้ออกก่อน ขณะนี้ลูกจ้างกำแพง ทำตัวเป็นเจ้านาย เราเตือนเท่าไรก็ไม่ฟัง จะทำบ้านให้พังทำเดียว เราจึงยอมไม่ได้

ที่ห้องประชุมเรามากันหมดทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ และคนแก่ ท่าน พลเอกสายหยุด เกิดผล ที่มาพูดกับพวกเราตอนหัวค่ำท่านอายุ ๘๖ ปี เด็กตัวแทนเยาวชนที่ขึ้นไปบนเวทีอายุสิบกว่า เราต่างอยู่เฉยไม่ได้ต้องออกมาช่วยกัน เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการชุมนุมใหญ่ เป็นใจก็เป็นกัน เป็นใจก็เป็นกัน เป็นใจก็เป็นกัน

๒

7

บ้านปานาดอย

การยุบพรรคนั้นเขียนขึ้นไว้ตั้งแต่รัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๕๐ ...“การกระทำทุจริตมิโทษถึงยุบพรรค” ดังจะเห็นได้ว่าศาลรัฐธรรมนูญได้อิงตามรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๕๐ ในการมีคำสั่งยุบพรรคไทยรักไทยมาแล้ว

14

สี่สั้นชีวิต

ณ วันนี้สังคมไทยใกล้อัปจน ผู้มีอำนาจชี้ขาดขึ้น่าทั้งหลาย ล้วนแต่ปรีถุญาชน แต่มิใช่ปัญญาชน เพราะมิรู้คิดชอบชั่วดีแม้แต่น้อย จึงสำแดงพฤติกรรมถ้อยสลุททรยศแผ่นดิน แต่...อีกมุมหนึ่งของแผ่นดินนี้ ต่างกันสุดขั้ว....

40

ขาดกทันยุค

กลางคืนเล่นซู้
กลางวันเสแสร้งนอนป่วย
สามีแสนดีต้องคอยททายา
หาอาหารมาบำรุง
บางวันสามีไม่อยู่
เธอก็นัดซู้มาหยอกล้อจูจี...
สตรีบรรทุกรมารยา (อาจจะมากกว่า)
๕๐๐ เล่มเกวียนเซนนี้
จะต้องเจอบทเรียนเช่นใด...

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก:แรงต้องให้คนกลัวบป	จริงจัง ตามพ่อ
	สุภาพต้องให้คนเข็ดขั้ว	จำลอง ศรีเมือง
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	บรรณาธิการ
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	จำลอง
7	บ้านป่านาคอย	วิสูตร
13	การ์ตูน	ทิม สมอ.
14	สี่ส้นชีวิต (สัมภาษณ์คุณตรงเดือน นาวาบุญนิยม)	สมณะโพธิรักษ์
20	ข้าพเจ้าคัดอะไร	แรงรวม ชาวหินฟ้า
25	คิดคนละขั้ว	สมณะโพธิรักษ์
28	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ พิงเจอร์วิจิตร
38	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โศกสลด	ฉวมพุทท
40	ขาดกทันยุค	ช.วัชรินทร์
43	เรื่องสั้น	ทศพนธ์ นรทัตส์
50	บทความพิเศษ	ส.ศิวรักษ์
54	วิพากษ์บริโภคนิยมฯ	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
56	หลงพวกมาก ลากทางโจร	เสฏฐชน,นอก ทำเนียบ
60	เวทีความคิด	ฟ้าสาง
66	ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
69	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	พอด เทพสุรินทร์
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ล้อเกวียน
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ประคอง เตกฉัตร
77	กตिकाเมือง	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์
80	ปิดท้าย	

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจอร์วิจิตร สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญชัย อำนวย อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โสภ
 กองรับใช้ธุรการ ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เภาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐
 จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๕๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑
 อีเมล farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ
 สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๕๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

สวรสค์จรัส

เป็นสมาชิกไทยโพสต์มานานเพราะชื่นชมคุณเปลว สีเงิน และขอบคุณใบตองแห้ง ในฉบับวันที่ ๑๔ เม.ย. คุณใบตองแห้งพูดถึง พล.ต.จำลอง หลายแงหลายมุม และสุดท้ายโยงถึงสันติอโศกว่าคนข้างนอกชื่นชม มองเห็นว่าทำดีแต่มีอะไรประหลาดๆ อยู่ พุดดูเหมือนจะมีอะไรค้างคาใจอยู่ พอติดฉันเป็นลูกค้าประจำร้านอาหารมังสวิรัตที่สวนจตุจักร มาหลายปี และเคยอ่านหนังสือเราคิดอะไรของเพื่อนไม่เคยรู้จักสันติอโศกหรือพระโพธิรักษ์ รู้แต่ว่าสอนคนให้ชื่อลัทธิเสียสละ มีศีล เลิกละอบายมุขได้จริง และพระก็ประพฤติเคร่งครัด ฉันอาหารมังสวิรัตมีอย่างเดียว ไม่รับเงิน ไม่ใช่ยาม รองเท้าและร่ม ดิฉันรู้แต่ว่ามหาเถรสมาคมหาว่าเป็นวัดเถื่อนพระเถื่อน จึงไม่เคยคิดจะติดตามดู แต่พอคุณใบตองแห้งว่าดีแต่มีอะไรประหลาดๆ ก็อยากพิสูจน์ด้วยตนเอง

- ปราณี แสงทอง กทม.

ตามที่คุณใบตองแห้งว่าไว้ก็ต้องแล้วนี้ครับ มองเห็นว่าดีแต่ก็มีอะไรประหลาดอยู่ ฉวยโอกาสโมเมไปเลยว่าประหลาดในทางดีได้ไหมครับ ว่างๆ ชวนท่านอดีตนายกาทักษิณ มาทำบุญเพิ่มจาก ๙๙ วัด เป็นวัดที่ ๑๐๐ แล้วจะรู้ว่าประหลาดจริงๆ ทำให้คนรู้ว่านรกสวรรค์จริงไม่ต้องรอชาติหน้า ชาตินี้ก็ได้พบได้พบได้ทุกหนทุกแห่ง อยู่บนดินใกล้ๆ ตัวเรานี่เอง

อำนาจเก่า-อำนาจใหม่

ยุคนี้ค่อนข้างชัดเจนว่าเป็นการต่อสู้กันระหว่างอมาตยาธิปไตยกับทุนสாமานย์ หรือ

อำนาจเก่ากับอำนาจใหม่ โดยเชิดหุ่นประชาธิปไตย ประชาชนอำพราง ชาวบ้านที่หลงคารมนักการเมืองก็ตกเป็นเหยื่อล่อ กว่า จะหูดาสว่าง ประเทศชาติก็ย่อยยับแล้วย่อยยับอีก เราได้รับบทเรียนจากนักกินบ้านโกงเมืองมาหลายยุคแล้ว แต่ไม่รู้จักหลาบจำสักที

- ลับ ลวงพราง นครปฐม

บ้านเมืองของเราก็เป็นอย่างนี้ตลอดมา ทั้งสองฝ่ายไม่มีใครมีความตั้งใจจริงใจที่จะมา “ให้” เป็นหลัก และ “เอา” เป็นรองยิ่งกว่ากัน แม้ไม่ถูกต้อง สังคมก็ยังพอรับได้ นี่คือการคาดหวังขอให้การเมืองระดับปฤชชน ไม่คาดหวังให้ถึงขั้นการเมืองอาริยะชนที่ยอม “ให้-สละ” สุดจิตสุดใจหมดเนื้อหมดตัว เพื่อชาติและประชาชน เพราะต้องรออีกไม่รู้กี่ชาติกว่าจะสิ้นเผ่าสุญพันธ์นักการเมืองโสภม และข้าราชการสอพลอไร้อุดมการณ์รับใช้ประชาชน แต่พลิกผันไปรับใช้อำนาจการเมืองเพื่อเอาตัวรอดชาติรอด

พลาญงบ

ถึงแม้ว่าผมไม่เห็นด้วยกับการโกงการเลือกตั้งทุกรูปแบบ หมายถึงการซื้อเสียงด้วยเพราะทำให้ได้นักการเมืองสันดานก๊วยสันดานโกงเข้าสภา และจะก่อปัญหาต่อไปไม่สิ้นสุด แต่ผมก็ไม่เห็นด้วยที่จะเอาเป็นเอาตายกันถึงกับยุบพรรคแล้วให้เลือกตั้งใหม่ เพราะทำให้การเมืองสะดุด ลั่นเปลืองงบประมาณมาก จะต้องเลือกแล้วเลือกอีกไม่จบสิ้นเสียที

- คนรุ่นใหม่ สุพรรณบุรี

ใช่เลยครับ คิดอย่างมั่งง่าย ทำอะไรๆ เอาแค่พอแล้วๆ ไป ไม่คำนึงถึงคุณค่า คุณภาพก็เป็นอย่างที่ว่ามานั้นแหละ ระหว่าง

จากผู้อ่าน

สิ้นเปลืองงบประมาณเลือกตั้งแล้วเลือกตั้งอีก จนกว่าจะคัดพวกนักการเมืองสกุลขี้ฉ้อออกนอกสนามได้ กับปิดหูหลับตาปล่อยให้พวกนี้เข้าไปโกงงบประมาณแผ่นดินผ่นดินผลาวยชาติลี้กล้ำเรื่องจริง คิดดูให้ดีในระยะยาวอะไรทำให้บ้านเมืองล่มจมมากกว่ากัน คนรุ่นใหม่ของบรรหารบุรี น่าจะคิดมุมใหม่เสียทีนะครับ

ประพนธ์

เห็นการเล่นสงกรานต์ที่ถนนข้าวสารย่านบ้านตัวเองและทั่วๆ ไปจากข่าวทีวี หนังสือพิมพ์แล้ว ทั้งขับรถยนต์จักรยานต์ไล่ล่าต๋าน้ำกันไม่เลือกหน้าว่าเล่นด้วยไม่เล่นด้วย หนุ่มสาววัยรุ่นถึงกับปล้ำเอาแป้งละเลงหน้าทำอณาจารย์กันแบบถ่อยสุดๆ สถิติคนตายคนเจ็บสูงกว่าปีก่อนเพราะน้ำเมา เล่นกันแบบขาดสติก็สมควรอยู่หรือ เรื่องนี้มองไม่เห็น

หนทางแก้ปัญหาเลย เพราะยีนคนรุ่นหลัง มีความเป็นคนน้อยลงไปทุกที

•ปลดปลง ถนนข้าวสาร กทม.

☞ เมื่อสังคมแปรไปสู่ทุนนิยม ค่าของเงินสูงกว่าค่าของคน ทุกสัดส่วนไม่ว่า การเมือง การปกครอง การศึกษา ราชการ สังคมชุมชน ส่วนหนึ่งขาดการอนุรักษ์คุณค่าวัฒนธรรม ประเพณีดั้งเดิมที่ดงาม ไม่กีดกันคลื่นลูกใหม่ คัดกรองรับเอาแต่สิ่งที่เหมาะสมแก่สังคมไทย ในที่สุดก็ยอมเป็นเช่นนี้เอง อ้อ! ตัวการใหญ่ที่เป็นเจ้าปัญหาคือการส่งเสริมการท่องเที่ยว ที่หมายจะโกงเงินชาวต่างชาติ โดยไม่คำนึงว่าเราต้องสูญเสียอะไรไปบ้าง ที่ไม่อาจเอากลับคืนมาได้ นั่นคือเยาวชน วัฒนธรรมไทย และทรัพยากรธรรมชาติ

☒ บรรณาธิการ

บ.ก.แจ้งข่าว

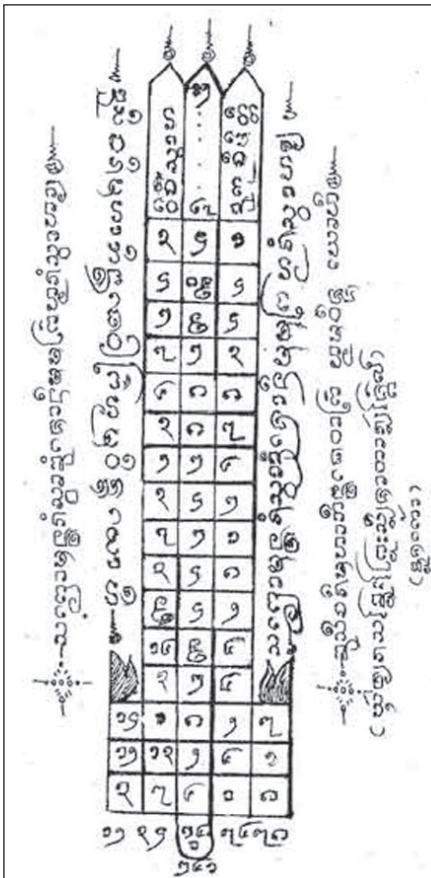
“แว้งที่รัก” หายขาดตอนไปจาก “เราคิดอะไร” นานทีเดียว เหตุเพราะ “ชบาบาน” ผู้เขียนป่วย กระเสาะกระแสะต่อเนื่อง ขึ้นสุดท้ายอาคารหนักต้องเข้ารับการรักษาผ่าตัดบำบัดรักษาอาการน้ำในโพรงสมองที่ รพ.ตำรวจ และเพิ่งออกจาก รพ.ไปพักฟื้นรักษาตัวต่อที่บ้านเมื่อ ๒๓ เม.ย. หายดีเมื่อไรจะกลับมาเยือนรำลึกวันเก่าก่อนใน “แว้งที่รัก” ตามเดิมครับ

หยอดเหรียญที่นี่
(บาตรสะเดาะเคราะห์)

ยันต์สะเดาะเคราะห์

พุทธศาสนามีศีลมีธรรมเป็นหลักประพฤติปฏิบัติกำกับ พู่กาย วาจา ใจ

เข้าใจกันโดยทั่วไปว่าศีลเป็นข้อห้าม และธรรมเป็นข้อประพฤติปฏิบัติ ถ้ารักษาศีลได้ก็รักษาธรรมได้ รักษาศีลได้แค่นั้นก็รักษาธรรมได้แค่นั้น ชาวพุทธทำได้แค่นี้ สังคมก็จะร่มเย็นเป็นสุขล้นเหลือแล้วละครับ และศาสนาพุทธจะเป็นศาสนาประจำชาติในชีวิตจิตใจชาวบ้านได้จริงๆ แทนที่จะเป็นศาสนาประจำชาติในรัฐธรรมนูญตามที่เรียกร้องกัน

แต่ความเป็นจริงของสังคมไทยเมืองพุทธ...สุดอเนจอนาถ ที่ยากจะหาชาวพุทธครองศีล ๕ ธรรม ๕ ได้เป็นปกติในชีวิตประจำวัน ชาวพุทธส่วนหนึ่งคิดว่าแค่รักษาศีลรักษาธรรมตามประเพณี นั่งประนมมือแต่ตอนพระท่านตั้งตาลปัตร สวดมนต์ก็ชื่อว่าชาวพุทธแล้ว เห็นได้จากประเพณีทำบุญเลี้ยงพระต่างๆ ในงานต่างๆ พอเสร็จสิ้นพิธีสงฆ์ก็เริ่มละเมียดศีลละเมียดธรรมแล้ว ที่ชัดเจน ได้แก่ ข้อ ๑ ข้อ ๕ เป็นต้น

หรือแม้แต่สงฆ์...หนึ่งในรัตนตรัย ผู้สืบทอดศาสนธรรมก็ดูเหมือนไม่ได้คาดหวังอะไรมากไปกว่าทำ...ทำไป สวด...สวดไปตามประเพณีพิธีกรรม เป็นที่พึ่งทางใจ จะว่าเป็นศาสนพิธีก็ไม่ชัดเจน เพราะบางอย่างมันนอกพุทธชัดเจน มีหน้าซ้ำออกจะเลยเถิดเป็นเดรัจฉานวิชาด้วยซ้ำไป

ชีวิตของชาวพุทธไทยจึงรกร้างรุ่งเรืองไปด้วยประเพณีพิธีกรรมที่หลงเชื่อว่าเป็นวิถีพุทธทั้งๆ ที่แท้จริงนอกพุทธไปสุดกู่ ออกไปนอกลุ่มปัญญา

แม้แต่ระดับผู้นำผู้บริหารบ้านเมืองยังไม่วายม गयाกับพิธีสะเดาะเคราะห์ต่อชะตา แต่มียอมสักตอกกุศลกรรมที่ครอบงำตน และยึดศีลยึดธรรมควบคุมกายกรรม วาจกรรม มโนกรรมของตนให้สะอาด

บ้านเมืองของเราจะได้ปลอดภัยภาวะ “มือถือสากปากถือศีล” เสียที **๒**

อันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วว่าเดือนเมษายนเป็นเดือนที่อากาศร้อนที่สุด ปีนี้แปลกตั้งแต่ต้นจนถึงปลายเดือน ฝนตกพรึมเป็นระยะๆ พออากาศจะอำลัคนิดฝนก็มาช่วย

สิ้นเดือนเมษายนแล้วต้นไม้ยังเขียวไปทั่ว ทั้งบนดอย เชียงดอย และในท้องทุ่ง สระมีน้ำใช้ไปตลอดปี ไม่เหมือนบางปีที่ต้องเอารถไปบรรทุกน้ำจากแม่น้ำแคว

เย็นกายแต่ร้อนใจ โดยทั่วกันทั้งคนที่อยู่ป่าและอยู่กรุง ของกินของใช้แข่งกันขึ้นราคาเป็นว่าเล่น ของใช้นั้นยังพอลาทางออกโดยการหยุดใช้ได้ แต่หยุดกินไม่ได้

ข้าวแพง นี้กว่าชาวนาจะดี กลับตรงกันข้าม ชาวนาต้องซื้อข้าวแพงๆ กิน เพราะข้าวหลุดมือจากชาวนาไปก่อนหน้านี้แล้ว เอาไปขายให้โรงสีได้เงินมาก็เอาไปใช้หนี้ ธ.ก.ส., ใช้หนี้ “กองทุนหมู่บ้าน” และสารพัดเจ้าหนี้ที่ชาวนาติดค้างอยู่

รัฐบาลคาดการณ์ว่าข้าวที่ราคาแพงอยู่นี้จะต้องขึ้นราคาต่อไปอีก จึงตีฆ้องร้องป่าว บอกชาวนาว่า ข้าวแพงอย่าเพิ่งขาย โดยไม่รู้ตัวว่าข้าวอยู่ในมือพ่อค้าหมดแล้ว

ชาวนายังคงวนเวียนอยู่ในวงจรที่ย่ำแย่ปลูกข้าว ขายข้าวใช้หนี้นี้ ซื้อข้าวแพงกิน กู้เงินมาปลูกข้าวและใช้จ่ายในครอบครัว

ข้าวเศรษฐกิจในแต่ละวันมีแต่ข้าวลินคำชนิดนั้นชนิดนี้ขึ้นราคาหนังสือพิมพ์บางฉบับให้แง่คิดว่าจะอะไรๆ ราคาสูงขึ้นหมด ยกเว้นอย่างเดียวราคาตกเอา ตกเอา อะไรเอ่ย คำตอบคือ “นายกฯ”

เรื่องน้ำมันขึ้นราคานี้ ผู้คนเลิกตื่นตื่นแล้ว เพราะบางอาทิตย์ขึ้นตั้งหลายครั้ง น้ำมันในประเทศมาเลเซีย เพื่อนบ้านเราถูกกว่าเราถึงลิตรละ ๗ บาทเป็นอย่างน้อย จึงมีน้ำมันเถื่อนทะลักเข้ามาจากทางใต้เสมอๆ

เมื่อข้าวของแพง ผู้คนมีเงินไม่พอกินพอใช้ การลักขโมยจิปัลดันก็ตามมาเป็นธรรมดา ขโมยแม้กระทั่งโรงศพของเหยื่อคลื่นสึนามิ

“ชาวบ้านอดยาก ของก็แพง โจรก็ชุม จนกันจะตาย..ไม่แก้ มันจะแก้กันแต่รัฐธรรมนูญ ช่วยบิดามันคนเดียวมันแหละ” เป็นคำขึ้นต้นของบทความในหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์วันที่ ๒๔ เมษายน ซึ่งผมดัดแปลงอักษรบางคำให้ดูดีขึ้นหน่อย

การแก้รัฐธรรมนูญเป็นร้อนใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า ข้าวของแพงและการลักขโมยจิปัลดัน ซึ่งไม่ใช่ปล้นเป็นรายบุคคล แต่เป็นการ **“ปล้นเมือง”** เอาทีเดียว

บทความของหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกันในวันต่อมาเริ่มต้นด้วยข้อความว่า

“นับวัน ... เสี่ยง “ไม่เห็นด้วย-ไม่เอาด้วย” กับการแก้รัฐธรรมนูญ ปูทางให้ระบอบทักษิณ “สถาปนาอำนาจ” กลืนเมืองก็ตั้งขึ้นมาเรื่อยๆ จากระดับบุคคลไปถึงระดับองค์กรและสถาบันต่างๆ

แม้กระทั่งพรรคร่วมรัฐบาลเองก็เถอะ ตอน

นี้มี “บางพรรค” แล้วที่สื่อทำที่...แก้แบบนี้ไม่เอาด้วย!

เห็นทีมงานล้มมนา “ยามเฝ้าแผ่นดิน” ภาคพิเศษของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่หอประชุมธรรมศาสตร์เย็นวันพุงนี้ (๒๕ เม.ย.)

น่าจะเป็นมหานทีรวมสาย!

ก็ชื่นชมบรรดาแกนนำของพันธมิตรฯ เขาจะครบทั้งคุณ.... (หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์เอ่ยชื่อหมดทุกคน)

เขาทำในสิ่งที่คนอื่นทำได้ยาก เขาทนในสิ่งที่คนอื่นทนได้ยาก เขาสละในสิ่งที่คนอื่นสละได้ยาก เพื่อ “สิ่งเดียว” คือ

“ป้องโจรปล้นเมือง”

คนทั้งประเทศ ๕๐-๖๐ ล้าน แต่มีคน ๕-๖ คน ก้าวออกมายืนข้างหน้าพร้อม “ตายก่อน” กับเรื่องที่ไม่ใช่ธุระของเขาเพียง “เลือดเพื่อแผ่นดิน” มันเรียกร้องเท่านั้น...”

เดิมทีเดียวรัฐบาลจะแก้รัฐธรรมนูญ ๒ มาตราคือ มาตรา ๒๓๗ และมาตรา ๓๐๙ เมื่อถูกค้านอย่างหนักว่าแก้เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง และพวกพ้อง เลยเปลี่ยนใหม่ จะแก้ทั้งฉบับคลุมการแก้ ๒ มาตรานั้นด้วย

หนังสือพิมพ์ “มติชน” ได้สรุปให้เข้าใจง่าย ๆ ไว้ในบทความชื่อ “๒ มาตราทำลายล้าง” ฉบับประจำวันที ๒๔ เมษายน ๒๕๕๑ ดังนี้

“พรรคพลังประชาชนพยายามจะบอกกล่าวกับฐานเสียงของตัวเองว่า ความไม่แน่นอนทางการเมืองที่กระทบต่อเศรษฐกิจในขณะนี้ล้วนเกิดจากรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๕๐ โดยอ้างว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่จะทำให้พรรคพลังประชาชนถูกยุบ อ้างอีกว่ารัฐธรรมนูญ ๒ มาตรา คือมาตรา ๒๓๗ และ ๓๐๙ เป็นการเขียนขึ้นมาเพื่อทำลายล้างพรรคพลังประชาชนโดยเฉพาะ

แต่ดูเหมือนว่าสิ่งที่พรรคพลังประชาชนไม่กล่าวถึงก็คือพฤติกรรมของตัวเอง ที่เร่งรีบอย่างนำเคลือบแคลงในการจะแก้ไขรัฐธรรมนูญใน

ทันทีที่เข้ามาบริหารประเทศ ซึ่งดูด้วยเหตุผลประการทั้งปวง โดยเฉพาะเมื่อคำนึงถึงห้วงเวลาที่ผ่านการเข้ามาเพียงไม่กี่เดือน ก็ไม่สมเหตุผลผลที่จะต้องเร่งแก้ไข เพราะไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนเมื่อเทียบกับปัญหาปากท้องของชาวบ้าน

เหตุผลในการแก้ไขรัฐธรรมนูญนั้น คนในพรรคนี้ก็แสดงเหตุผลไปคนละทิศละทาง เมื่อถูกสังคมโจมตีว่าอยากแก้ไขมาตรา ๒๓๗ ก็เพื่อไม่ให้พรรคตัวเองถูกยุบ ก็มีบางคนในพรรคออกมาอ้างว่าเป็นการแก้ไขเพื่ออนาคตของพรรคการเมือง อ้างอีกว่าถึงแม้จะแก้ไขก็ไม่พ้นการถูกยุบ ฟังดูเหตุผลแล้วขัดแย้งกันเองสิ้นดี ที่สำคัญแม้จะชี้แจงอย่างไรก็ฟังไม่ขึ้นที่อ้างว่าไม่ได้แก้เพื่อป้องกันการถูกยุบ

ส่วนมาตรา ๓๐๙ ซึ่งเป็นมาตราสุดท้ายของรัฐธรรมนูญ ที่รับรองการกระทำของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ (คมช.) ว่าชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมายนั้น เมื่อถูกฝ่ายอื่นจับได้ได้ว่าต้องการแก้ไขหรือยกเลิกก็เพื่อหวังผลให้อดีตหัวหน้าพรรคไทยรักไทยไม่ต้องถูกดำเนินคดีตามที่ คตส.กล่าวโทษไว้ ทางคนของพรรคนี้ก็อ้างแบบให้ดูดีว่าแก้ไขเพื่อเปิดช่องให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยมีสิทธิหรือช่องทางในการต่อสู้คดี

แม้ฝ่ายกฎหมายของพรรคพลังประชาชนจะอ้างว่า ไม่ได้หวังยกเลิกมาตรา ๓๐๙ เพียงแต่จะแก้ไขถ้อยคำบางอันเพื่อให้อดีตหัวหน้าพรรคไทยรักไทยสามารถนำมาใช้ต่อสู้ทางคดีได้ แต่สิ่งที่น่าตั้งคำถามก็คือ “ถ้อยคำ” แบบใดกัน ที่พรรคพลังประชาชนจะนำมาใช้แทนถ้อยคำในมาตรา ๓๐๙

มีอะไรรับประกันว่าถ้อยคำที่จะนำมาใช้นั้นไม่ได้มีความหมายเทียบเท่ากับการ “ยกเลิก” คำสั่งของ คมช. และยังเปิดโอกาสให้รัฐบาลปัจจุบันเช็กบิล คมช. ที่สำคัญปลดปล่อยอดีตหัวหน้าพรรคไทยรักไทยให้รอดพ้นจากการถูกดำเนินคดี

ทีมกฎหมายคนหนึ่งของพรรคนี้บอกว่า มาตรา ๓๐๕ ซึ่งมีถ้อยคำรับรองการกระทำและ คำสั่งต่างๆ ของ คมช.ว่าชอบด้วยกฎหมายและ รัฐธรรมนูญ เป็นการนิรโทษกรรมคณะ รัฐประหารที่แตกต่างจากรัฐธรรมนูญหลังการ รัฐประหารหลายครั้งที่ผ่านมา อ้างว่ามาตรา ๓๐๕ เป็นการบัญญัติที่มีลักษณะตามอำเภอใจ ขัดต่อ หลักนิติรัฐ

ประหลาดดีเหมือนกันที่มาอ้างหลักนิติรัฐ เฉพาะในมาตรา ๓๐๕ ทั้งที่การรัฐประหารทุก ครั้งหากจะมองว่าไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ตาม หลักนิติรัฐ ก็ไม่มีการรัฐประหารครั้งใดที่จะถูก ต้องตามหลักกฎหมายหรือนิติรัฐโดยตัวมันเอง อยู่แล้ว ซึ่งหากจะอ้างหลักนี้และเพื่อให้เกิด ความยุติธรรมต่อรัฐบาลทุกคณะที่ถูกปฏิวัติ รัฐประหาร ก็เห็นสมควรจะไปไล่แก้รัฐธรรมนูญ ที่เขียนขึ้นหลังการรัฐประหารทุกชุดด้วยเช่นกัน หรืออย่างน้อยเอาแค่ครั้งล่าสุดคือครั้งของรัฐบาล พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ ที่ถูกคณะ รสช.ยึด อำนาจก็ได้

ถ้าไล่เบียดกันจริง ถ้ามว่า พล.อ.สุจินดา คราประยูร จะมีความผิดด้วยหรือเปล่า

แท้จริงแล้วพรรคพลังประชาชนกำลังซ่อน ปมเอาไว้เพราะเป้าหมายเบื้องต้นก็คือทำให้มาตรา ๓๐๕ ไม่มีผลบังคับใช้ แต่อย่าลืมว่าการทำให้ มาตรานี้มีผลบังคับใช้ก็จะทำให้ทุกอย่าง สิ้นสภาพไป รวมถึงสถานะของรัฐบาลปัจจุบันที่ ได้รับการเลือกตั้งมาภายใต้รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐

ในส่วนของมาตรา ๒๓๗ ที่พรรคพลัง- ประชาชนอ้างว่าประเทศอื่นเขาไม่มีบัญญัติกัน เรื่องยุบพรรค แล้วสรุปเสร็จสรรพว่าเป็นการ เขียนขึ้นมาเพื่อทำลายล้างพรรคพลังประชาชน โดยเฉพาะนั้น เป็นการอ้างเหตุผลที่ข้างๆ คูๆ อย่างมาก เพราะแท้จริงแล้วบทลงโทษว่าด้วยการยุบพรรคนั้นเขียนขึ้นไว้ตั้งแต่รัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๕๐ แล้ว หลักใหญ่ใจความคือ “การกระทำ ทุจริตมีโทษถึงยุบพรรค” ดังจะเห็นได้ว่าศาล

รัฐธรรมนูญได้อิงตามรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๕๐ ในการมีคำสั่งยุบพรรคไทยรักไทยมาแล้ว

ดังนั้น จะถือว่ามาตรา ๒๓๗ ในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เป็นการจงใจเขียนขึ้นเพื่อทำลายล้าง พรรคพลังประชาชนไม่ได้ เพราะมาตรา ๒๓๗ เพียงแต่ขยายใจความปลีกย่อยเท่านั้น แต่หัวใจ หลักใหญ่ยังอิงตามรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐

สิ่งที่คนพรรคนี้ไม่ยอมพูดก็คือ ตนเองได้ ทำผิดหรือไม่ ถ้าไม่ทำผิดไม่เข้าองค์ประกอบแล้ว กฎหมายจะมาเอาผิดอะไรได้ กฎหมายมีมาก่อน นานแล้ว การกระทำผิดเกิดขึ้นภายหลัง แล้วโย จิงมาอ้างข้างๆ คูๆ ว่าเขียนกฎหมายเป็น “กับดัก” ล่วงหน้าสำหรับพรรคของตัวเองโดย เฉพาะ นี่ถ้าวันดีคืนดีคนของพรรคนี้เต็มเหล่ามา แล้วจับ พอถูกตำรวจจับดำเนินคดีก็จะมาอ้างว่า กฎหมายเขียนขึ้นเพื่อเอาผิดตัวเองคนเดียว เช่นนั้นหรือเปล่า

การอ้างว่าการหมกหมองยุบพรรคเพียง เพราะสมาชิกพรรคคนเดียวหรือสองคนชื่อเสียง เป็นการไม่ยุติธรรม อ้างว่าการทำผิดเป็นเรื่อง เฉพาะตัว ไม่เกี่ยวกับพรรค ถ้าอ้างแบบนี้คงยิ่ง ชื่อเสียงกันสนุกมือกว่าเดิม

ดังนั้น คิดกันให้ดี ตรึกตรองกันให้หนักว่า ๒ มาตราใหม่ของรัฐธรรมนูญทำลายล้างพรรคการเมือง หรือว่านักการเมืองทำลายล้างประเทศ และหลักกฎหมายกันแน่ เพราะเอาแต่จะแก้ กฎหมายเพื่อไม่ให้ตัวเองมีความผิด”

ท่านอาจารย์หมอประเวศ วะสี ได้วิจารณ์ การแก้รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๓๗ โยงเข้าหาเรื่อง เวน-กรรมว่า “แก้รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๓๗” “แก้ที่ตัวเองตัดกรรม แก้หลักการก่อเวร”

ท่านเน้น “การแก้ไขตัวเองเป็นการตัดกรรม แต่การแก้ไขหลักการจะก่อเวรต่อไปอีกไม่มีที่สิ้นสุด จนอาจถึงเกิดจลาจลในบ้านเมือง” และกล่าวโดย สรุปรว่า

**๒๕ เมษายน พันธมิตรฯ ประชุมสัมมนา
ที่หอประชุมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**

การแก้มาตรา ๒๓๗ มีข้อคิดมากมาย เช่น ขนาดมีบทลงโทษที่หนักยังไม่เกรงกลัว ถ้าแก้ไขให้เบา ก็จะยิ่งไม่กลัวในการกระทำความผิดยิ่งกว่านี้หรือ การมีบทลงโทษที่หนัก ถ้าเราไม่ทำผิดเสียอย่าง บทลงโทษที่หนักก็ไม่มีปัญหาอะไรแก่เรา ที่ว่ารัฐธรรมนูญไม่ดีๆ นั้น ที่จริงรัฐธรรมนูญไม่ดี หรือผู้ปฏิบัติผิดรัฐธรรมนูญไม่ดีๆ ถ้าเราทำผิดกฎหมายแล้วแทนที่จะแก้ที่ตัวเอง กลับไปแก้ที่กฎหมาย ตรรกะนี้ถ้านำไปใช้กันได้ก็จะเกิดเรื่องที่น่าเกลียดน่ากลัวที่พลิกผันต่อไปได้มาก จริงอยู่รัฐบาลก็มีเสียงข้างมากในสภาอาจใช้อำนาจของเสียงข้างมากแก้ไขรัฐธรรมนูญได้ แต่ประเด็นที่สำคัญกว่าคือ การใช้อำนาจนั้นทำเพื่อตัวเอง หรือเพื่อความถูกต้องดีงามของบ้านเมือง แม้จะแก้รัฐธรรมนูญได้

ก็ขาดความเชื่อถือว่าว่างใจ รัฐบาลที่ขาดความเชื่อถือว่าว่างใจจากสังคมก็จะอยู่ได้ยากทำอะไรๆ ก็จะลำบากไปหมด หรืออาจเกิดการต่อต้านขึ้นมาได้ ฯลฯ ”

พร้อมๆ กับการออกมาคัดค้านขององค์กรสถาบันต่างๆ อาจารย์กฎหมายของมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ ได้รวมตัวกันเป็น “**คณาจารย์นิติศาสตร์**” เขาซึ่งออกแถลงการณ์เมื่อกลางเดือนเมษายน คัดค้านอย่างเต็มที่ในฐานะเป็นเจ้าของทฤษฎีทางกฎหมายของบ้านเมือง

รัฐบาลไม่เพียงจะแก้รัฐธรรมนูญทั้งฉบับเท่านั้น ยังแทรกแซงขบวนการยุติธรรมอย่างถึงที่สุดอีกด้วย โดยมีบทเฉพาะกาลกำหนดวาระการทำงานของ กกต. (คณะกรรมการการเลือกตั้ง) ป.ป.ช. (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการ

ชุนิวแสดงสัญลักษณ์
ไม่สุภาพอย่างยิ่ง

● มือปลามก

กลุ่มผู้ก่อความวุ่นวายได้ใช้ก้อนอิฐ ก้อนหิน
อุจจาระบรรจจุกลง ขว้างปาเข้าไป
ผู้สื่อข่าวสถานีโทรทัศน์ช่อง ๗
ถูกขว้างเลือดอาบหน้าต้องไปโรงพยาบาล
นอกจากนั้นยังแสดงความถ้อยอย่างที่สุด
ด้วยการแก้ผ้าร้องตะโกนให้ของลับ
ตำรวจไม่จัดการอะไร

ทุจริตแห่งชาติ) ผู้ว่าการสำนักงานการตรวจเงิน
แผ่นดินให้อยู่เพียง ๑๘๐ วัน ซึ่ง**คุณเกริกเกียรติ
พิพัฒน์เสรีธรรม** อดีตสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ
และอดีตกรมธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ.๒๕๕๐
กล่าวยืนยัน

“ตอนนี้ชัดเสียยิ่งกว่าชัดแล้วว่า ฝ่ายรัฐบาล
ต้องการแก้ไขเบ็ดเสร็จ เพื่อหลีกเลี่ยงกระบวนการ
ยุติธรรม”

ซ้ำร้ายไปกว่านั้น รัฐบาลยังจะโอน สำนักงาน
อัยการสูงสุด ซึ่งเป็นองค์กรอิสระให้กลับมาขึ้น
กับรัฐบาลอีก (ขึ้นกับกระทรวงยุติธรรม) ได้รับความ
คัดค้านจากอัยการทั่วประเทศว่าไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง เป็นองค์กรอิสระดีอยู่แล้ว สามารถให้
ความยุติธรรมอย่างเต็มที่ ไม่อยู่ในอาณัติของใคร
ค่ำวันที่ ๒๕ เมษายน ขณะพันธมิตรฯ ประชุม

ล้มมนนาในหอประชุมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
กลุ่มผู้ก่อความวุ่นวายได้ใช้ก้อนอิฐ ก้อนหิน
อุจจาระบรรจจุกลง ขว้างปาเข้าไป ผู้สื่อข่าวสถานี
โทรทัศน์ช่อง ๗ ถูกขว้างเลือดอาบหน้าต้องไป
โรงพยาบาล นอกจากนั้นยังแสดงความถ้อย
อย่างที่สุดด้วยการแก้ผ้าร้องตะโกนให้ของลับ
ตำรวจไม่จัดการอะไร รัฐบาลก็ปฏิเสธไปข้างๆ คุณ
วันต่อมาคนที่แก้ผ้าก็เข้าร่วมวงเสวนาที่โรงแรม
ย่านสนามหลวง ด่าพันมิตรอย่างเอาเป็นเอาตาย
การที่ลั่วลื้อของฝ่ายผู้มีอำนาจแสดงเรื่องแยๆ
แยแค่ไหนก็ยังไม่ถึงที่สุด เพราะยังมีแยยิ่งกว่า
นั้นอีก ขอให้ประชาชนจับตาดูต่อไป

ช่วงเช้าวันเดียวกันนั้นกลุ่มคนใส่เสื้อสีแดงได้
ไปยื่นตะโกนด่าหน้าบ้านทำนองคอมมุนริ ด่าเสียๆ
หายๆ ด้วยถ้อยคำหยาบลามกทั้งสิ้น ทำเลียนแบบ

น.ป.ก.(มีคนแปลว่า “นรกป่วนกรุง”)

การปราศรัยของแกนนำพันธมิตร ได้ชี้ให้เห็นถึงสถานการณ์เลวร้ายที่เพิ่มเติมเข้ามาจนอดทนต่อไปไม่ได้แล้ว ประชุมหารือกันว่า ถ้าขึ้นนั่งเฉยจะเป็นภัยร้ายแรงทั้งต่อสถาบันชาติและเบื้องสูง จึงตกลงกันว่า ทันทึที่มีการยื่นแก้รัฐธรรมนูญ เราจะเข้าชื่อกันให้ถอดถอนผู้เสนอแก้ เพราะเป็นการล้มล้างรัฐธรรมนูญ และวันนั้นจะประกาศให้ประชาชนทราบว่า เราจำเป็นต้องชุมนุมใหญ่ที่ไหนเมื่อไร

แกนนำพันธมิตรได้กล่าวถึงสถานการณ์ว่ามีหลายอย่างที่จะใจให้เกิดขึ้นพร้อมกัน ขณะกำลังจะแก้รัฐธรรมนูญ สถานีโทรทัศน์ที่อยู่ในความดูแลของรัฐบาลก็เสนอข่าวร้าย ช้าๆ หลายหนเกี่ยวกับการเลือกตั้งในเนปาลซึ่งล้มสถาบันเบื้องสูง รวมทั้งการทำลายสถาบันเบื้องสูงของประเทศต่างๆ ในอดีต รวบรวมจะชี้หน้าว่าเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ใครๆ ประเทศไหนเขาก็ทำกัน

ขณะที่สถาบันเบื้องสูงถูกกล่าวร้ายทำลายอย่างหนักทางอินเทอร์เน็ต จู่ๆ ก็มีชายหนุ่มไม่ยอมยื่นขึ้นแสดงความเคารพขณะมีการเปิดเพลงสรรเสริญพระบารมีในโรงหนัง เมื่อถูกเชิญไปสถานีตำรวจ เพื่อนๆ ก็ไปรุมล้อมให้กำลังใจด้วยการถือป้ายภาษาฝรั่งว่าการไม่ยื่นแสดงความเคารพนั้น เป็นสิทธิส่วนบุคคล ไม่ผิดเพื่อสื่อให้คนต่างชาติทราบว่าในเมืองไทยกำลังมีแนวร่วมต่อต้านเบื้องสูง

จะเป็นอันตรายอย่างยิ่งโดยเฉพาะในหมู่เยาวชนซึ่งไม่ตระหนักว่าบ้านเมืองเรายูมาได้เพราะอะไร กลับจะไปเห็นดีเห็นงาม กับพวกปลุกระดม มีจำนวนมากขึ้นๆ

มีการวิเคราะห์ต่อไปอีกว่า เมื่อแก้รัฐธรรมนูญมาตราต่างๆ ครั้งนี้ได้อย่างง่ายดาย วันเวลาผ่านไป พร้อมกับเร่งขายความคิดต่อต้านเบื้องสูง บ้านเมืองเราจะเหลืออะไร ซึ่งบทวิเคราะห์นี้มีทางเป็นไปได้แน่ๆ แล้วคนไทยส่วนใหญ่จะยอมหรือ **ข**

ปัญหาการกินแรง

ปัญหาการกินแรงแห่งชนชั้น
ที่รอวันย่อยยับดับสิ้นสูญ

“คนกลาง” คือกำไรทวิคูณ

ชวานาพูนซากศพทบที่นา

ที่นาเป็นมรดกเคยตกทอด

คงเหลือรอดอยู่ต่อไปไม่ก็หน้า

ทุ่มแรงงานทุ่มหยาดเหงื่อเมื่อทำมา

ผลอย่างว่า...ไม่พอ...ต่อชีวิต

ไม่มีวันเงยหน้าหรืออ้าปาก

อยู่อย่างซากเจ็บซ้ำอ้ามहित

ดอกเบ็บบานสว่างไสวในห้วงคิด

ลั่นคักดีลพิธีลั่นคักดีศรีที่ลู่ทน

โหมเพลงเคียวเกี่ยวข้าวไ้ราวฟ้า

รินหยาดเหงื่อรดหญ้าที่หย่าฝน

คมใบข้าวราวใบมีดกรีดกลม

หญ้าทุกต้นดินทุกก้อนร้อนเป็นไฟ

แผ่วระโหยโรยตามลมพรมแผ่วพัด

อาจชี้ชัด “ก่อวิกฤติ” ทนไม่ไหว

อาจเป็นการลุกฮือชวานาไทย

เพื่อถามไถ่ชอบธรรม...ตามสิทธิตน

เลือดอาจนองแผ่นดิน “เมื่อลั่นอด”

เมื่อถึงบท “อดอยาก” ที่ลัสสน

ใครจะต้านพลังแรงแห่งมวลชน?

เถอะ..เป็นผลอย่างไรคงได้รู้!!!

● ปรีดี อุทรัพย์

คนรวยทำอะไรได้ๆ ไม่น่าเกลียด

ไม่มีกว่าทำนา
จะต้องอดทานลม
ขมทานนอน
อย่างนี้?

เข้ามาเจอ
ลูกของ
น้าตาฮือ
ห้ามขโมย
ข้าว!

ขี้นๆ แป้นๆ มั่นทนกันในช่วงแล้วจ้า!
ทางนี้?!

โกตงข้าว
ในขง!
ในนข!

๑. ชาวชนบทหลายเพราะตาจาย ง่ายแล้ว แต่ข้าวในโกตงหายไปหลายแสนต้น ไม่น่าเกลียด

อ...โอ้โห
ปล้นเงินท่อน
ไปตั้งล้านนึง!

น้า-ป้าจอน
โจรปล้นเงิน

ชาวบ้าน
ได้ออด ร้อน
ขนาดไหนรู้อัน!

อะไรนะ ปันเงิน
ได้ทีละ พันๆ ล้าน
150:....

โปรตุเกส!
นายนักเลือกตั้ง
ข้าราชการชื่อเสียง

ลงทุนเป็นพัน
ทอน ต้น
หลายล้าน...
แห่ง
มาก

เก่งจริง
น้านทอ!
ไม่เง
เงินข้างบน
150 000!

ใครไม่ปัน โรนรต
ขอในแห่งกพอ!

อ่าว!

๒. โจรออกอาชปล้นล้าน สองล้านเท่ากันเท่า แต่โจรใหญ่ๆ ปล้นไปไม่มื่นล้าน น้าทราบในวัยขร

ท่าน พยวง ขอคุณทั้งถูก ๒ ตัว ๓ตัว เกิด
หัวประ-ตุ๊ก
แม่ตนมันใคร?!

มากันทซ์
ดรอทวรง

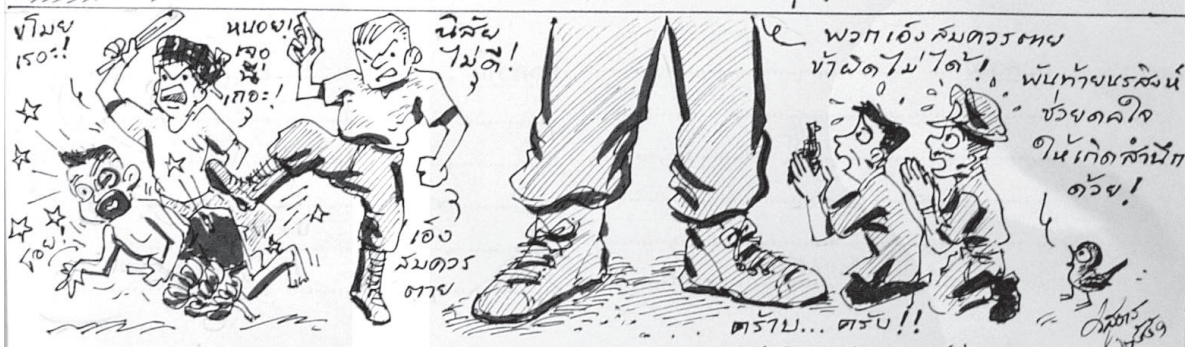
ไม่มีข
งง!
ไม่ขง ไม่ใช้
จตุรเมษเระ?
อ...โอ้อ!

ขอคุณทั้งได้กำไรจาก
ขอขายหุ้นชกขึ้นล้าน

การพนัน
เหมือนกัน
แต่...
ไม่เหมือนกัน

๓. คนจนเล่นหวย (งู-จัน-เจ็บ) คนรวยเล่นหุ้น (ขอด-เข็งม-เข็ง)

งโมข
150:!!

นบง!
ขอ...
กะ!

นิสข
ไม่ดี!

เือง
สมดว
ตาง

พวกเอ็งสมดวตข
ขัวัดไม่โต!

พันทังบรสัง
ชัวัดคใจ
ในเกิดสำนัก
ตัวง!

ตราบ... ตราบ!!

๔. คนจนทำผิด ตีตตุก คนรวยทำผิด เพราะกฎมายมันผิด ต้องแก้ตงน!

ในยุคที่โลกและมนุษย์กำลังก้าวสู่กลียุค
ผู้หญิงคนนี้เป็นตัวอย่างชีวิตสำคัญ บอกเราว่า
ไม่ว่าอดีตจะเลวร้ายเพียงใด เราเดินผ่านมันได้
และผู้หญิงคนนี้ยังให้ความมั่นใจแก่เราว่า
เมื่อเปลี่ยนแปลงตัวเอง โลกจะเปลี่ยนแปลงตามเราได้

ตรงเต็อน นาวาบุญนิยม

ประวัติ

ชื่อเดิม จันทิมา อัมพูช

ชื่อใหม่ ตรงเต็อน นาวาบุญนิยม

เกิด วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๑๑ ที่จังหวัดอุบลราชธานี

มี บุตร-ธิดา ๒ คน คือ นายแผ่นด้าว และ ด.ญ. ชวิษฐา อัมพูช

การศึกษา ม. ๖ โรงเรียนนารินุกูล จ.อุบลราชธานี

ปริญญาตรี เอกการศึกษาปฐมวัย (ในโครงการครูทายาท)

เกียรตินิยมอันดับ ๒ วิทยาลัยครูนครราชสีมา

วัยเด็ก

กล้าแสดงออก ได้เป็นหัวหน้าชั้นตั้งแต่ ป. ๔ จนถึงระดับปริญญาตรี
ชอบร่วม การประกวดต่างๆ ล่ารางวัล เช่น ประกวดร้องเพลง, ประกวด
การพูด, ประกวดการอ่านออกเสียง, ประกวดเขียนเรียงความ เข้า
ประกวดแต่ละครั้งจะได้รางวัลที่ ๑ ที่ ๒ เสมอ

บ้านอยู่ข้างวัด ตอนเป็นเด็กเล็กๆ จะเล่นในวัดตลอด ปกตินอนกับ
ย่า วันพระย่าพาไปนอนวัดด้วย ชอบไปวัด ได้วิ่งเล่นกับเพื่อนๆ ที่ลานวัด
เวลาเอาปืนโตไปถวายอาหาร พระให้ขนมจะมีความสุขมาก อยู่ใกล้วัด
เลยไม่กลัวผี ชอบไปนั่งอ่านหนังสือที่ป่าช้า เพราะเงียบดี

วัยรุ่น

ชีวิตห่างวัดหลังจากฆ่าเสียชีวิต ละแวกบ้าน เป็นแหล่งเจริญรุ่งเรืองของคนที่ยกกลางคืน **ตอนวัยรุ่น รู้สึกว่าอบายมุขเป็นความสุข** โดยไม่เห็นโทษ ได้ไปด้นกับเสียงเพลงมันๆ ดังๆ เครื่องดื่มถ้าไม่มีแอลกอฮอล์ไม่เท่ ชอบเล่นไพ่ ชอบดื่มเหล้า ชอบเต้น จะเป็นนักเที่ยวที่แบ่งเวลาเป็น เรียน เป็นเรียน เที่ยวเป็นเที่ยว ไม่เสียการเรียน จบ ม.๖ สอบได้ทุนของโครงการครูทายาท

ประสบการณ์ชีวิต

ชีวิตเปลี่ยนเป็นนักศึกษาหอพัก ต้องอยู่ใน กรอบระเบียบ และมีเงื่อนไขที่อาจจะตกจาก โครงการหากเกรดไม่ถึง จึงห่างเหินจากการชีวิต เดิมๆ และมีงานเพิ่มขึ้นคือเป็นประธานหอพัก และเป็นหัวหน้าห้อง เป็นสมาชิกทีมนาฏศิลป์ของ วงโปงลาง ของวิทยาลัย มีกิจกรรมต่างๆ ให้ทำ มากมายเป็นชีวิตที่ได้เรียนรู้โลกกว้างจากการหา รายได้พิเศษ เช่น รับจ้างแจกใบปลิว, ทำความ สะอาดบ้าน ทำอะไรก็ได้เงินมา รู้สึกว่ามีสีสันกว่า อยู่เฉยๆ แม้ทำกิจกรรมมากก็เข้านอนหัวค่ำและ ตื่นมาอ่านหนังสือดีสามจนสว่าง เพราะเป็นช่วงที่ เจียบที่สุด เสร็จแล้ววิ่งออกกำลังกาย

ในช่วงใกล้สอบได้เรียนรู้เรื่องภาวะเครียด เพื่อนๆ มีอาการต่างๆ เช่น หายใจไม่ออก ล้น เหมือนผีเข้า บางคนต้องส่งโรงพยาบาล แต่หมอ

กลับบอกว่าเกิดจากความเครียด เจอภาวะของ เพื่อนๆ ทำให้ไม่ยึดมั่นกับอะไรมากมาย ไม่สร้าง ความเครียดให้แก่ตัวเอง เวลาเจอภาวะกดดันก็ ปลดปล่อยไปใช้เวลาเยียวยา ช่วงที่เรียนหนัก ทำงาน หนัก ถ้ามีเวลาปลดปล่อยก็จะปล่อยสุดๆ เที่ยวๆ ดื่มๆ ถ้าอยู่กับครอบครัวก็ดื่มมากหน่อย ที่บ้าน เรื่องดื่มเป็นเรื่องปกติ แต่ไม่ถึงกับเมาหยำเป ญาติพี่น้องล้วนแต่เป็นนักดื่มกันทั้งนั้น

พบความรัก พบอิสระ

คิดว่ามีความรักแล้วคงมีความสุข ช่วงอายุปี ๔ ใกล้จะจบแล้วเริ่มมีความรัก **ชีวิตมีความสุข ได้รับจดหมายรักทุกวันจนเพื่อน ๆ อิจฉา แต่ สุดท้ายก็อกหัก** เหมือนโลกเป็นสีดำ หมดเรื้อร วมดแรง เจ็บปวด เศร้า เมื่อเจอภาวะอย่างนี้รู้สึก ว่าไม่ไหวแล้วต้องปรับเปลี่ยนเพราะภาวะที่แบกหาม มีอยู่มากมาย จะมาทำตัวหม่นหมองไม่ได้ เอา พลังของ ความทุกข์แปรใหม่ ทำกิจกรรมที่สนุก ของคณะกับทีมละครหุ่นเป็นนักพากษ์เสียง ร่วม กับทีมนาฏศิลป์ไปรำตามโรงแรมต่างๆ ช่วงนั้น อยู่ในสมัยนายกรัฐมนตรืชาติชาย ชุณหะวัณ จะ มีการลั้มนนาที่จังหวัดบอยๆ ได้ไปรำตาม โรงแรมที่เขาลั้มนนา ตอนนั้นได้เงินมาก รลนียม กี่สูง มีความสุข อยู่กับการแต่งตัว ความสวย

ความงามเครื่องสำอาง เครื่องประดับ แม้ทำกิจกรรมมากแต่ไม่เสียการเรียน ดิฉันจบปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับ ๒ ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจที่เราทำได้เหมือนเพื่อนที่เขาตั้งหน้าตั้งตาอ่านหนังสืออย่างเดียว

จุดเปลี่ยนชีวิต

ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ขณะอยู่ที่หอพัก มีผู้หญิงผมสั้นๆ นุ่งผ้าถุงและเสื้อสีกรมท่าเก่าๆ ไปเชิญนักศึกษากินอาหารฟรีที่ร้านมังสวิรัติน้ำวิทยาลัย (ชมร.โคราช) ได้ฟัง พ.ต.ศิริลักษณ์ ศรีเมือง เปิดงาน ดิฉันยังไปถ่ายรูปร่วมกับทีมงานร้านและลิกขมาตุต่างๆ ที่ไม่รู้จักใคร หลังจากนั้นก็ไปทานอาหารมังสวิรัติน้อยๆ เพราะเขาเขียนไว้ว่าอาหารเพื่อสุขภาพและความงาม คำว่า “ความงาม” ทำให้มีความพากเพียรที่จะไปกิน และชอบบรรยากาศที่สงบ เข้าไปแล้วเกิดความเย็นใจ มีแต่คนใจดี และขยัน

ใกล้สิ้นปี ๒๕๓๓ เกิดความคิดว่า ปีนี้หน้าจะเปลี่ยนบรรยากาศ เริ่มต้นปีใหม่ด้วยการจดเหล้าก็คงจะดี จึงสมัครไปร่วมงานปีใหม่ตลาดอารียะที่ปฐมอโศก

ไปถึงแล้วประทับใจหมู่บ้าน มีบ้านหลังเล็กๆ มุงจาก มีพ่อแม่ลูกที่สวมเสื้อหม้อห้อม เห็นแล้วคิดว่า ถ้ามีครอบครัวจะมีวิถีชีวิตแบบนี้แหละ พักในหมู่บ้านได้ร่วมร้องเพลงหนุ่มสาวชาวอโศกมีความสุขมาก ฟังเทศน์ของพ่อท่านยังไม่ค่อยเข้าใจ ฟังธรรมของลิกขมาตุ เล่านิทานเรื่องคนหน้าบูดที่เอาหน้ากากหน้ายิ้มมาใส่และใส่นานจนกระทั่งหน้ากากยิ้มกลายเป็นหน้าจริงของเขาอุปมาเหมือนคนที่ยังไม่ดีแต่ฝึกฝนทำความดี เอาหน้ากากดีมาใส่แม้แต่ตอนแรกยังไม่ดีจริง แต่เมื่อฝึกฝนบ่อยๆ ก็จะกลายเป็นความปกติที่จะทำความดี ดิฉันได้คิดเข้ามาหาตัวเองว่า เราก็มินิสัยไม่ดีเยอะแยะ น่าจะหัดฝึกฝนทำดี เอาหน้ากากความดีมาใส่เพื่อสักวันหนึ่งจะกลายเป็นหน้าจริงของเรา

สำนึกความดี

กลับจากงานปีใหม่ เริ่มฝึกฝนที่จะไม่กินเนื้อสัตว์

และไปช่วยทำงานที่ร้าน ชมร. หน้าวิทยาลัยบ่อขื้น และที่นี่ก็ได้รู้จักกับคู่ชีวิต เป็นญาติธรรมทำงานที่นั่น

ปี ๒๕๓๔ ได้ไปร่วมงานงานปลูกเสก “พระ” แท้ๆ ของพุทธ ครึ่งที่ ๑๕ ที่ศิระอะโศก ได้ฟังเทศน์เรื่องทรัพย์แท้ของมนุษย์ และรายละเอียดเรื่องศีลกลับมาไฟแรง เลิกกินเนื้อสัตว์ เลิกเที่ยวเลิกดื่ม

ก่อนเรียนจบได้ไปที่สันตอโศก มีโอกาสเข้าร่วมพิธีบวชลิกขมาตุที่โบสถ์ เห็นพิธีที่ศักดิ์สิทธิ์ มีปีติจนสะอื้น น้ำตาไหล เมื่อก่อนคิดว่าผู้หญิงมีที่พึ่งที่ดีที่สุดคือ การมีครอบครัว มีสามีที่ดี แต่ได้มาเห็นว่าผู้หญิงสามารถพัฒนาตนเองจนเป็นนักบวชได้ ประทับใจมากคือ ภาพที่ลิกขมาตุรับเครื่องบริขารจากญาติ เป็นภาพที่สวยงามและเป็นความยิ่งใหญ่ของชีวิตผู้หญิง ที่ออกจากครอบครัวเพื่อใช้ชีวิตที่พึ่งตนเอง แบบอนาคาริก เมื่อมองย้อนกลับมาที่ตนเองเคยทำผิดศีลเกือบทุกข้อ ความเจ็บปวดกับอดีตที่ผ่านมากระทบความรู้สึกมีสำนึกว่าต้องปฏิวัติตนเองแล้ว

รัฐสุ ฐุโกล

เรียนจบไม่นานก็แต่งงาน คู่ชีวิตไปทำงานต่างจังหวัด ดิฉันไปเป็นครูบ้านนอกที่ อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร กันดารมาก อยู่ห่างจากถนนใหญ่ ๑๐ กิโลเมตร ไม่มีไฟฟ้า มีน้ำบาดาล ๑ บ่อ ชาวบ้านจะนำโอ่งใส่รถเข็นมาต่อคิวกันเพื่อเอาน้ำ ดิฉันเป็นครูผู้หญิงคนเดียว มีครูผู้ชาย อีก ๑๐ คน สภาพโรงเรียนเก่าๆ นักเรียนหน้าตามอมแมม ใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ขาดๆ เห็นสภาพอย่างนี้ใจที่รักสวยรักงามอยากแต่งตัวก็จางคลาเล็กใช้เครื่องสำอาง

และเลิกแต่งตัว

การละเลิกอบายมุขและกินมังสวิรัตินั้นใหม่ ๆ ของดิฉัน เป็นสิ่งที่ทำทหาย เพราะเพื่อนครูและชาวบ้านล้วนเป็นนักต้ม ดิฉันทำอาหารมังสวิรัตินั้นแบบง่ายๆ ผักหัดปฏิบัติศีล ๘ เป็นระยะๆ มีเวลาทำงานมากขึ้น เพื่อนๆ ตั้งวงเหล้า ดิฉันทอดโปรตีน เกษตรกระเทียมพริกไทยไปให้ แต่ไม่กินกับเขา กลางวันก็ทำอาหารมังสวิรัตินั้นนักเรียนกิน รู้สึกสนุกกับงาน ตกแต่งห้องเรียนและฟังธรรมะไปด้วยมีความสุขมาก มีไฟทำงานจนได้เป็นครูดีเด่นของอำเภอ และทำห้องศูนย์สื่อของกลุ่มได้รับรางวัลของอำเภอ และได้สองชั้น

ในระหว่างพิจารณาสองชั้นมีเหตุการณ์ที่ทำให้ได้ความคิดใหม่ เพราะมีการเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ลูกครูใหญ่อีกโรงเรียนหนึ่งซึ่งบรรจุพร้อมกับดิฉันได้รับแทน บังเอิญเพื่อนดิฉันไปเปิดหนังสือราชการที่รอกการอนุมัติที่ สปอ. คณะเพื่อนๆ ก็ประท้วง จึงมีการเปลี่ยนแปลงเป็นดิฉันตามมติเดิม เหตุการณ์นี้ทำให้ได้คิดว่าเงินเป็นสิ่งกระตุ้นให้คนทำเลวได้ ดิฉันไม่ยินดีกับการเอาเงินส่วนนี้มาใช้จ่ายส่วนตัว เลยยกเงินสองชั้นนี้ให้เป็นเงินของโรงเรียนทุกเดือน

ปฏิบัติธรรมถือศีล ๕ มีครอบครัว ได้ฟังธรรมะไปด้วยได้เรียนรู้ทุกข์ของผู้หญิงไปด้วย

ฝึกฝนปฏิบัติศีล ๘ กับสามีเป็นระยะๆ สิ่งที่เป็นขวัญและกำลังใจคือเมื่อได้เห็นหนังสือที่ทางวัดส่งไปจะดีใจมากอ่านทุกหน้าตั้งแต่ปกหน้าจนถึงปกหลัง รวมทั้งฟังเทศที่ธรรมโสภาจัดส่งให้ และตอบแทนโดยการเขียนสภาวะของตนส่งไป มีความอบอุ่นเหมือนมีญาติผู้ใหญ่คอยดูแล

ตั้งใจว่าจะพากเพียรยกระดับความรักให้สูงขึ้นจากมิติที่ ๑ รวมทั้งได้สัมผัสกับทุกข์ของการเป็นผู้หญิงและการเป็นแม่ลูกอ่อน จนกระทั่งช่วงคลอดลูกคนที่ ๒ เขาตัวโตมาก และความดันของดิฉันต่ำ ดิฉันได้เผชิญกับความเจ็บปวดใกล้ตาย ได้เห็นว่าแม้จะมีสามี พ่อแม่ ญาติพี่น้องอยู่ห้อมล้อม แต่เขาก็ช่วยเราไม่ได้

หลังคลอดแล้ว ดิฉันปรึกษากับสามีเรื่องขอยุ่กันฉันพี่น้อง และอยากไปใช้ชีวิตในหมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก และพร้อมให้เขาไปมีภรรยาใหม่และทำใจไว้ว่าอีกไม่นานเขาจะมีคนใหม่แน่นอน ซึ่งไม่ใช่ความผิดของเขา แต่ดิฉันเป็นผู้สร้างเหตุปัจจัยขึ้นเอง

เดินสู่จุดหมายอย่างภาคภูมิใจ

เมื่อลูกหย่านม ดิฉันฝึกฝนเข้ม กินอาหารมื้อเดียวใส่เสื้อผ้าน้อยชุดฝึกไม่ใช้เงินซื้อของฟุ่มเฟือย พาลูกไปราชธานีอโศกทุกวันศุกร์ และใช้ชีวิตกับหมู่กลุ่มบ่ายวันอาทิตย์ก็กลับโรงเรียน ตลอดปี

พ.ศ. ๒๕๓๘ เทียวไปเทียวมาแม่จะมีอุปสรรค น้ำท่วมบ้านราชก็ไม่ท้อถอย อุ้มลูกสาวและจูงลูกชายพาเดินข้ามน้ำเข้าไปในหมู่บ้าน ตอนที่ใกล้จะลาออกจากราชการก็พิจารณาดูพ่อแม่พี่น้อง เห็นว่าถ้าลาออกก็ไม่กระทบกระเทือน ช่วงนั้นแยกทางกับสามีแล้วแต่ยังไม่หย่า ความมั่นใจ**สังคม** **สาธารณโภคี**ของดิฉันมีเต็ม จึงลาออกเมื่อทำงานครบ ๗ ปี เพราะฟังธรรมะเรื่อง**มัจฉาอาชีวะ ๕** ถ้ารอจนได้เงินบำเหน็จบำนาญจะยิ่งเป็นหนี้เป็นบาป และได้พบสภาพศพคนที่ถูกรถชนตาย ในขณะที่เดินทางมาวัด เราอาจตายก่อนได้เข้าวัด

และเห็นลูกชายวัย ๕ ขวบเริ่มกินเนื้อสัตว์ กินขนมกรอบแกรบ อาหารขยะ ในแต่ละเดือนเขาไปเชื่อขนมตามร้านในหมู่บ้านและสหกรณ์โรงเรียน ตกเดือนละเกือบพันบาท **คิดว่าถ้าเป็นข้าราชการ** **ต่อไปตัวเองก็ไม่เจริญทางธรรมและก็ช่วยลูก** **ไม่ได้ เพราะแม่มีเงินลูกจึงใช้เงินมือเดิบ ดิฉัน** **ต้องเป็นคนไม่มีเงิน และเข้าไปอยู่ในหมูกุ่ม** **จึงจะช่วยลูกได้** ปิดเทอมก็พาเขาไปอยู่ น้ำท่วมหมู่บ้านก็พาเขาไปอยู่ ลูกมีความสุขเพราะได้รับความกรุณาจากสมณะและญาติธรรม จนไม่ยอมกลับ เมื่อเกิดความลงตัวจึงส่งเรื่องขอลาออกเดือนตุลาคมปี ๓๙ และมีคำสั่งอนุมัติมิถุนายน ๔๐ ครอบรอบ ๗ ปีตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ ที่มี ๓ สิ่งเข้ามาในชีวิตคือ การงาน ครอบครัวยุ และการศึกษาเป็นชาวอโศก ส่วนปี ๒๕๔๐ ได้เป็นไทลาออกจากราชการ สามีเซ็นใบหย่าให้ ได้มาเป็นสมาชิกของราชธานีอโศกเต็มตัว และพ่อก็สร้างบ้านให้ ๑ หลังในชุมชนราชธานีอโศก

สู่เส้นทางสาธารณโภคี

การได้เข้าไปอยู่ในชุมชนสาธารณโภคีของดิฉันภาพดูไม่สวยงามเพราะเป็นสภาพของการหย่า แต่ดิฉันเห็นว่า สิ่งนี้เป็นการกระโจนฝ่ากำแพงโลกธรรมที่ลูกผู้หญิงหลายคนยอมจำนนทนอยู่กับความทุกข์ทรมาน และขาดโอกาสที่จะได้พัฒนาจิตวิญญาณของตนเอง เพราะกลัวลูกขาดความอบอุ่นเมื่อเกิดการหย่าร้าง แต่ดิฉันกลับมองว่า

เป็นความรักที่เพิ่มมิติสูงขึ้น เราสิ้นสุดการเป็นสามีภรรยา แต่ไม่สิ้นสุดความเป็นพ่อเป็นแม่ของลูก ปัจจุบันลูกๆ ได้รับความรักความอบอุ่นจากทั้งพ่อและแม่ โดยเฉพาะเมื่อลูกเป็นวัยรุ่นเขาจะเชื่อฟังพ่อยิ่งกว่าแม่ กาลเวลาผ่านไปก็ได้ทบทวนว่า การสิ้นภพจบชาติเป็นอย่างไร เพียงเพราะเราไม่ยึดว่าเขาเป็นของเรามันสบายกว่าแต่ก่อนมาก สมัยก่อนยึดว่าเขาเป็นสามีก็จะแยกมืออะไรก็ทุทุทุไปกับเขา แต่พอภาวะใจไม่ยึดแบบเก่าเขาจะเป็นอย่างไรก็เรื่องของเขา มันสบาย เมื่อแยกกันก็มาล้างแต่กิเลสส่วนตัวของเรา ซึ่งมันไม่ใช่ง่าย ๆ จากอายุ ๒๔ ปี จนถึง ๒๘ ปี ๔ ปีที่ไปสั่งสม เมื่อได้กลับมาเป็นชีวิตโสดรอบสองกิเลสที่เราได้ไปสั่งสมแม้ระยะเวลาไม่นานแต่การล้างต้องใช้เวลาเป็นสิบๆ ปี

จึงเอาตัวเข้าสู่หมูกุ่มเพื่อทำอิทธิพลให้สูงขึ้นสมัครเป็นนิสิตลัทธิมาลิกขาลัยวังชีวิตราชธานีอโศก การได้เคลื่อนตัวไปกับขบวนการกลุ่ม ช่วยให้ดิฉันได้พัฒนาตนเองทำศิลปะให้บริสุทธิ์ขึ้น ทุกวันนี้ความทุกข์ส่วนตัวน้อยลง ลูกๆ เรียนในโรงเรียนลัทธิมาลิกขาลัยราชธานีอโศก ชั้น ม. ๔ และ ม. ๒ พูดได้เต็มปากว่าได้ใช้ชีวิตในชุมชนสาธารณโภคีเลี้ยงลูกจนโตมาโดยไม่มีเงิน ได้ร่วมทำงานสร้างสรรค์ชุมชนบุญนิยมกับหมูกุ่ม เป็นการสั่งสมบุญบารมีให้กับตัวเอง และลูกๆ ก็มีโอกาสร่วมบุญกับหมูกุ่มตามวัยของเขา

โลกใหม่เป็นอย่างไร

การที่เอาชีวิตมาพิสูจน์ในสังคมสาธารณโภคีตั้งแต่ลูกชายอายุ ๔ ขวบ ลูกสาว ๒ ขวบ ได้สัมผัสความเมตตากรุณาของทั้งญาติธรรม ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ญาติทางสายเลือดแต่ช่วยเหลือเกื้อกูลดีมาก ยิ่งแม่ทำงานส่วนกลางก็ยังมีคนมาช่วยดูแล เหมือนกับที่พ่อท่านบอกว่าคนมีคุณบุญมีค่า

ปัจจุบัน เป็นครูลัทธิมาลิกขาลัยราชธานีอโศกสอนนักเรียนชั้น ป. ๑ - ป. ๒ เป็นเลขานุการพรรคเพื่อฟ้าดิน สาขาพรรคลำดับที่ ๔ ได้ไปประชุมตามชุมชนอโศกที่อยู่ทุกภาคของประเทศ

ไทย ได้ฟังธรรมพ่อกันเหมือนเรียนวิชารัฐศาสตร์ และได้เห็นความอุดมสมบูรณ์ของแต่ละชุมชน เป็นพิธีกรรมอบรมของศูนย์ฝึกอบรมราชธานี อโศกสัมภาษณ์ปฏิบัติกร เป็นทีมงานสื่อบุญนิยมผลิตและจัดรายการไขปัญหาประจำผู้หญิง และรายการทรรษา โทรทัศน์เพื่อมวลมนุษยชาติ, เพาะถั่วงอก, ชัดล้าวม, พนักงานพิมพ์ข้อมูลการประชุม ตอนเย็นไปดูและผู้อายุยาวข้างบ้าน ช่วยซักผ้า ถูบ้าน หาข้าวให้ท่านกิน งานที่ดิฉันทำก็ยังคงเป็นสภาพของคนมีครอบครัวเลี้ยงลูก เลี้ยงแม่ ทำงานบ้าน งานอื่นๆ ก็ทำภาคเย็น จะแตกต่างกับแต่ก่อนคือ มีเวลาส่วนตัวน้อยลง แต่ก็เกิดความเคยชินเป็นปกติของชีวิต

ดิฉันจะไม่ขาดกิจวัตรและการบำเพ็ญตบะส่วนตัวเล็กๆ น้อยๆ เป็นระยะ แม้บางครั้งจะมีตกหล่นบ้าง ปัจจุบันยังคงฝึกฝนศีล ๘ มีเสื้อผ้า ๕ ชุด กินอาหารวันละ ๑ มื้อเป็นส่วนใหญ่

ได้ศึกษาศาสนาภายใต้สังคmlิ่งแวดล้อมในระบบสาธารณโภคี คือการได้เรียนรู้สลายภพส่วนตัว และสลายอัตตาตัวตน ในขั้นตอนแรกคือ รู้จักว่า เรามีอัตตาอะไร เป็นสิ่งไม่ใช่ง่าย เมื่อรู้ตัวแล้วจะมีวิธีการจัดการอย่างไรก็เป็นเรื่องยาก แลนยาก ได้เรียนรู้จากทุกอย่างที่ที่จะต้องผ่านกระบวนการตกลงร่วมกันในที่ประชุม ถ้ายึดอะไรก็จะเจ็บปวดเมื่อไม่ได้ตั้งใจ ตรงนี้แหละคือด่านสำคัญท้าทายว่าจะอยู่หรือจะถอย ถ้ามีอาการของความไม่พอใจจะปรึกษาผู้ใหญ่ ท่านบอกสอนให้เปลี่ยนมุมคิด ก็จะเข้าใจว่ากำลังมีกิเลสตัวใด จากประสบการณ์ทำงานกับผู้ใหญ่ ได้เห็นว่าท่านไม่ยึดงาน แต่เน้นที่การลดละกิเลส ทำให้ได้คอยเตือนตนเอง เพราะหลงไปกับงานจนทำให้ดึงไปกับงานแล้วลืมปฏิบัติธรรมทำงานไปเรื่อยๆ แล้ว จึงค่อยๆ เข้าใจ นี่คือการเรียนรู้จากของจริง ทำให้เข้าใจข้อเขียนที่ว่า **ระวังอารมณ์ก่อนงาน** เป็นอย่างไร เพราะได้เห็นจากสภาวะอารมณ์จริงของตนเอง สิ่งที่ได้ทำใจคือเวลามีข้อบกพร่องก็ยอมรับและแก้ไข

ชีวิตในชุมชนได้ทำงานที่มีคุณค่ามีประโยชน์ ไม่ผิดศีล ได้กินอาหารไร้สารพิษสดใหม่ ได้สูดอากาศที่สะอาดไร้มลพิษ ได้ทำงานกับคนที่มาเสียสละทำงานฟรี เป็นชุมชนที่มีอุดมการณ์ทำงานเพื่อสังคมช่วยเหลือคนที่ทุกข์ยาก ได้ฝึกฝน ปฏิบัติธรรมที่ไม่ย่ออยู่กับที่ มีการเลื่อนฐานะภาวะจิตใจ ช่วงเย็นได้ฟังธรรมพ่อกันสมณะโพธิรักษ์ ต่อยอดลัมมาทิล्लीให้กับตัวเองในการลดละกิเลส

ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน

ดิฉันเคยดูหนังจีนที่มีเทพและมีมาร มารบางตนตั้งใจบำเพ็ญจนกลายเป็นเทพ ดูแล้วก็คิดย้อนเทียบกับตัวเอง ซึ่งเหมือนกับนางมาร เพราะสังสมกิเลสมากองใหญ่ ไม่คิดลดละอะไร ชีวิตไม่เกี่ยวกับศีลธรรม ตั้งใจเสพสุข แสวงหาความสุข ไม่ว่าจะเป็อาหารการกิน อะไรที่แปลกจะทดลองหมดไม่ว่าจะเป็น เนื้อหมา เนื้อหนู เนื้อคางคก ได้กินอะไรแปลกๆ คือความสุข ได้ตื่นตื่นแรงแรงเดินก้ากับเสียงเพลงต่างๆ มันๆ อาบไฟแสงสีคือความสุข ได้เสพสุขเสพสมกับการลัมผัสเสียดสีคือสุดยอดของความสุขของคน เป็นทิวถูลีที่ตั้งไว้ผิด สภาพของดิฉันหากไม่ปฏิบัติธรรมคงตรงกับเพลงที่พ่อกันแต่งไว้ว่า **“โดดเด่นก้าวหน้า ทว่าลัมเหลว เลวช้อน ความเลวเพราะเก่งแล้วทราวม ทั้งกิน เกียรติ กาม สูงเด่นงดงามมันฝึงความทราวมท่ามกลางสังคม”** นี่คืพุทธานุภาพที่พ่อกันสมณะโพธิรักษ์ สอนธรรมะ จนมีคนปฏิบัติธรรมและรวมตัวกันเป็นชุมชนบุญนิยม

ในสังคmlิ่งสาธาณโภคีมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข ได้ปฏิบัติธรรมตามทฤษฎีมรรคมีองค์ ๘ ของพระลัมมาลัมพุทธเจ้าได้ฟังคำสอนจากพระโพธิสัตว์ ได้เห็นในสิ่งทีพ่อกันทำความดีเป็นตัวอย่าง ได้ฟังธรรมทีทำให้รู้แนวทางการอ่านจิตใจกลับมาเพ่งมองตนเอง ได้หัดลดละล้างกิเลส ได้ใจทีพิเศษให้กับตนเอง เอาไว้เป็นเสบียงในชาตินี้และชาติต่อไป จึงได้ลัมผัสความสุขทียิ่งใหญ่และยั่งยืน เพราะเอาตัวมาอยู่ท่ามกลาง มิตรดี สหายดี สังคmlิ่งแวดล้อมดี **๒**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๑๓)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้อธิบายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยนโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “สมขีวตา” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นัยสำคัญของความเป็น“อริยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกิยะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อริยบุคคล”ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลुकุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“สัมมาทิวฐัม” นั้น ยิ่งบรรลुकุณสมบัติ“โลกุตระ” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“สัมมาอาชีพ” ชนิดเป็น“บุญนิยม” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“อริยบุคคล”จะมี“ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจทิศทางและเนื้อหาของสังฆธรรม ที่เป็น“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอริยชน” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“บุญนิยม” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ”จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แค่“โลกิยธรรม”เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“โลกุตระสังฆะ” อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน“โลกุตระธรรม”จะไม่มี“บุญ”แบบโลกิยธรรม โลกุตระธรรมนั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็นคุณลักษณะของโลกุตระสังฆะ และมีทั้ง“บุญ”แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“โลกุตระธรรม”จะต้อง

เป็น“บุญ”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“โลกุตระสังฆะ”ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”

เราได้รับฟังถึง“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ”वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่

ขอยืนยันว่า เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมูกุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้องเป็นโลกุตระธรรม และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“ความแตกต่าง”ของ“ทุนนิยม”กับ“บุญนิยม” ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुकุณจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“จวนใจ” หรือเพราะ“ไร้ทางออก” หรือ“สุดทุกข์สุดฝืนทน”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลुकุณยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปได้ตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลुकุณถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”(ทุกขายะ อัตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“มัชฌิมาปฏิปทา”ในประเด็น“มัชฌิมาปฏิปทา” ที่หมายความว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“มัชฌิมาปฏิปทา”นี้เป็น“ประเด็นสำคัญมาก”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“หยาบที่สุด”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น

“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโตน่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภavnามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเห็น“สัมมาสมาธิ”นั่น“ฉน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมาตถสังจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทิวถี่ว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลลุดอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆมาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลงของโลภก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสมาธิธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น“มิจฉาทิฎฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรค ก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตามขีดขั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมทานสำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา-อาสวะ)ตามขีดขั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกายทิฎฐิสังโยชน์”ในระดับ“มรรค”(ยังมีผล เพราะยังไม่ถึงขั้นลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และ

เป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส
ขั้นมีญาณหรือมีวิเศษ ข้อที่ ๑ (ของวิชา ๘) มีใช้แค่ตรรกะ
แต่มี “นามรูปปริจเฉทญาณ” ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของ
ญาณ ๑๖) และจะเป็น “ญาณ” อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. ปัจจัยปริคคหญาณ คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่
เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก
นั้นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุไฉนจึงชื่อว่า “รูป”

๓. สัมมสนญาณ คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่เจริญขึ้น
เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า
มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า
โดยเฉพาะ “รูป” ที่เป็น “อกุศลจิต” หรือ “ตัวตนกิเลส”

ซึ่งอารมณ์ “อทุกขมสุข” หรือ “อุเบกขา” แบบโลกุตระ
นี้ นับเป็นอารมณ์ **ปฐมฐานของนิพพาน** ที่เดียว คือ ดับ
สิ้นอารมณ์ “สุขทุกข์ของโลกีย์” ได้แล้ว เพียงแต่ต้อง
ตรวจสอบให้ละเอียดใน “ความหมดสิ้นเกลี้ยง” หรือเป็น
“ภาวะวิมุตติที่แท้” สัมบูรณ์หรือไม่ ? ให้แน่ใจแน่จริง จะ
ประมาทหรือรีบร้อนตัดสิน “วิมุตติ” อย่างรีบด่วนไม่ได้ จะ
ต้องปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำอีก (อาเสวนา) - ตามผลที่เคยทำได้นั้น
แหละ (ภาวนา) - ทำให้มากๆ (พหุสัมมัง)

และการตรวจที่ว่านั้น ก็คือ “การใช้ปัญญาอ่าน
อารมณ์ ด้วย “อรูปฌาน ๔ แบบพุทธ” นั้นเอง

การอ่านอารมณ์ด้วย “อรูปฌาน ๔ แบบพุทธ” ก็คือ
การอ่านตรวจ “อารมณ์ “เฉยๆ, กลางๆ, ว่างๆ” (อุเบกขา)
หรือ ไม่ทุกข์ไม่สุข (อทุกขมสุข) ที่ทำได้มาแล้วจาก “รูป
ฌาน ๔” นั้นแหละ ขึ้นต้นก็ตรวจว่า ใจที่ว่า “เฉยๆ กลางๆ
ว่างๆ” นั้นมัน “ว่าง” จริงๆนะ ? ว่างอย่าง *อากาส* หรือว่า
ว่างยิ่งกว่า *ท้องฟ้า* ที่ไม่มีฟ้าไม่มีมัวไม่มีหมองแต่ใสสะอาด
อย่าง *ไม่มีที่สิ้นที่สุด (อนันโต)* ตรวจ “ภาวะที่ว่าง” นั้นให้
แน่ชัดสัมบูรณ์ เมื่อได้พิจารณา “*ความว่าง*” นั้นอย่าง
เป็นที่สุดกระทั่ง *ไม่มีที่สุด (อนันโต อากาส)* แล้วก็จะ
เห็นจริง “*สภาพว่าง*” ว่าเป็นอย่างไร แน่แท้ปานใด นี่คือ
อากาสนัญญาตนธมาน

เป็น “อากาสนัญญาตนธมาน” แบบพุทธ ซึ่งต่างจาก
“อากาสนัญญาตนธมาน” แบบที่ทำสำเร็จขณะนั่ง
หลับตาสะกดจิตเข้าไปในวงค์ คนละสภาพกันเลย

ซึ่ง “*ความว่าง*” (อากาส) นั้น อยู่ในอารมณ์จิตของ

ผู้ปฏิบัติขณะนั้น ซึ่งเป็น “*สภาพว่าง*” ที่หมายถึงอารมณ์
“*เฉยๆ ว่างๆ* (อุเบกขา) หรือ *ไม่ทุกข์ไม่สุข* (อทุกขมสุข)”
ชนิดที่เป็นอารมณ์ของ “*ความว่าง*” ซึ่งว่างจาก *กิเลส-
ว่าง จารสโลกีย์ “ว่าง”* จริงไหม ? เป็นอย่างไร ?

ดังนั้น จุดหมายเฉพาะที่ตรวจจึงได้แก่ “*ว่าง*” อย่าง
อากาศ “*ว่าง*” ยิ่งกว่าท้องฟ้าที่ไม่มีฟ้าไม่มีมัวไม่มีหมอง
แต่ใสสะอาดอย่างไม่มีที่สิ้นที่สุด ตรวจ “ภาวะที่ว่าง” นั้น
ให้แน่ชัดสัมบูรณ์ให้ได้ เมื่อได้พิจารณา “*ความว่าง*” นั้น
อย่าง เป็นที่สุดจนกระทั่ง *ไม่มีที่สุด (อนันโต อากาส)*

กระทั่งแน่ใจใน “*ความว่าง*” ด้วยปัญญาอันยิ่ง หรือ
ด้วยวิชชา จนกระทั่งตนเองมั่นใจเด็ดเดี่ยวว่า สามารถ
ยืนยันกับตนเองได้ว่า “*สัมบูรณ์*” แล้ว เฉพาะ **ประเด็น
ของ “*ความว่าง*”** (อากาส) เท่านั้น

ขอเน้นตรงนี้อีกสำคัญนะว่า จงทำความเข้าใจให้
แม่นยำคมๆ กับการปฏิบัติ “*อรูปฌาน*” ของพุทธนี้ดีๆ
“*อรูปฌาน*” คือ **การตรวจ “*ปรมัตถธรรม*” ที่ตนปฏิบัติ
ได้ เป็นขั้นละเอียดสูงส่งอย่างสำคัญ**

“*อรูปฌาน*” ของพุทธ ไม่ใช่การก่อภพก่อชาติ
แต่ตรงกันข้าม “*อรูปฌาน*” ของพุทธนั้นล้างภพล้างชาติ
ให้หมดสิ้นไปจากจิตใจของผู้ปฏิบัติด้วยซ้ำไป

โดยเฉพาะ **ไม่ใช่.. “*โมหนยัตตดา*”** (อรูปสำเร็จ
ด้วยใจ) ที่เป็น “*อรูปของความว่าง*” แบบที่เกิดใน “*สมาธิ*”
ตามที่ผู้นั่งหลับตาทำสมาธิสามารถปฏิบัติกันจนกระทั่ง
สำเร็จ เป็น “*อรูปของความว่าง*” อย่างแน่นอน

เพราะ “*อรูปฌาน*” ที่ได้จากการนั่งหลับตาทำสมาธิขึ้น
คือ การสร้าง “*ภพ*” และเป็น “*ชาติ*” ชนิดหนึ่ง ที่ผู้ปฏิบัติ
ปั้นขึ้นในห้วงจิตหรือเนรมิตขึ้นมาเองได้สำเร็จโดยแท้

แต่ “*อรูปฌาน ๑*” แบบพุทธนี้เป็นการตรวจความสิ้น
ภพจบชาติให้ชัดแจ้งแม่นยำ “*อรูปฌาน ๑*” ก็ตรวจสอบ
เฉพาะประเด็นของ “*ความว่าง*” (อากาส) เท่านั้น หาก “*จบ*”
การตรวจสอบในประเด็น “*สภาวะความว่าง*” หรือว่างจาก
อารมณ์ที่เป็นสุขเป็นทุกข์เพราะลาภ, ยศ, สรรเสริญ, กาม
และอัตตดา ว่า “*ว่าง*” สนิทแน่นอน แน่แท้ เมื่อได้ตรวจตรา
อย่างเต็มที่แล้วว่า “*ว่าง*” แน่จริงยิ่งแท้ ก็เป็นอัน “*จบกิจ*”
เฉพาะการตรวจสอบสำหรับ **ประเด็นของ “*ความว่าง*”** (อากาส)

ซึ่งเป็นการเริ่มเข้าสู่การของ “*โลกุตระ*” กันแล้ว

จริงๆจังๆ “โลกุตระ” นั้นเป็น “โลกใหม่” (ปรโลก) ที่สะอาดจาก “อารมณโลภี” ที่พระพุทธรเจ้าทรงค้นพบ (ตรัสรู้)

“อรุณภาพ” แบบโลภีสามัญทั่วไปนั้นหนึ่งสมาธิหลับตาเข้าสู่ “ภาพ” ที่เป็น “ภาพของอรุณ” คนละทิศตรงกันข้ามกัน

เลยกับ “อรุณภาพ” โลกุตระ เพราะ “อรุณภาพของพุทธ” นั้น เป็นการเห็น “ความหมดสิ้นภพชาติของโลภี” ต่างหาก เนื่องจากเราละล้างกิเลสที่เป็น “ภพชาติของโลภี” แท้ๆ ซึ่งไม่ใช่แค่หนึ่งสมาธิสะกดจิตเข้าไปสู่ภวังค์แล้วก็เกิด “ภาพของความว่างหรือภาวะที่ว่าง” ตามที่แต่ละคนจะมี “สัญญา” กำหนดรู้ในห้วงจิตนาการของตน ซึ่งใช้ภาษาเรียกว่า “อากาส” ขึ้นในจิต อันหมายถึง ความว่าง, ที่ว่าง, ช่องว่างที่มีแสงสว่าง เหมือนอวกาศที่โล่งว่างไกลแสนไกล เหมือนท้องฟ้าที่ไร้ฝาราคืออันไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อนั่งสมาธิทำอารมณให้เข้าสู่สภาวะดังกล่าวนี้ได้ ก็ถึง “อรุณภาพ” ที่เรียกว่า “อากาส” นั่นคือ “อรุณภาพ ๑” ของอรุณโลภี

แต่ “อรุณภาพแบบพุทธ” ชั้นที่ ๑ คือการตรวจสอบความบริสุทธิ์ของความเป็น “นิพพาน” แบบพุทธ

ยัง...ยังไม่พอ ยังต้องตรวจสอบความบริสุทธิ์ในความเป็น “นิพพาน” ของพุทธ ชั้นที่ ๒ อีก นั่นคือ ตรวจสอบ “ความเป็นวิญญาน” หรือ “จิต” สดๆที่สะอาดแน่แท้แล้ว

ตรวจสอบดูให้แน่จริงเลยว่า ไอ้ที่ว่า “วิญญาน” ที่ว่า “จิต” อันเป็นเพียง “ธาตุรู้” นั้นเป็นไฉน? จริงๆนั้นเป็น “ตัวตน” (อัตตา) อย่างไร หรือ ไม่มี “ตัวตน” (อนัตตา) อย่างไร เมื่อไม่มีกิเลส-ไม่มีอุปกิเลสจริงๆนั้น มี “ความเป็น” อย่างไรกันแท้? ที่สุดแห่งที่สุดหรือความไม่มีที่สุดแห่ง วิญญานเป็นอย่างไร? ผู้ที่นั้นจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจริงแห่งวิญญาน” กันแท้ๆด้วย “ญาณทัสสนะวิเศษ” ของตน

ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยความรู้ “ของจริง” ที่เรากล้มผัสของเราเองอยู่ โทนโท่หลุดๆ จึงได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ชนิดที่เป็นวิทยาศาสตร์แท้ๆว่า “วิญญานัง อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโตปภัง” จริงๆ

กล่าวคือ เมื่อได้พิจารณาอย่างเป็น “ที่สุดจนไม่มีที่สุดอีกแล้ว” (อนันต) ก็จะเห็นแจ้งเห็นจริงธรรมธาตุ ที่ชื่อว่า “วิญญาน” นั้น มันก็แค่ “รู้” มันคือ สภาวะชนิดหนึ่งที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่งก็แค่ “รู้” คือ เป็นแค่ธาตุที่ทำหน้าที่ “รู้” เท่านั้น ซึ่งตัว “วิญญาน” นั้น เห็นไม่ได้

ด้วยตาเนื้อ (อนิทัสสนัง) ไม่มีที่สิ้นสุด (อนันตัง) เหมือนกับแสงสว่างที่ใสสว่างกระจายไปทั่ว (สัพพโตปภัง)

นั่นคือ วิญญานัง อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโตปภัง ที่อาตมกำลังแปลให้ฟังว่า เห็นไม่ได้ด้วยตาเนื้อ ไม่มีที่สิ้นสุด ดุจเดียวกับแสงสว่างที่ใสสว่างกระจายไปทั่ว

ผู้ที่ปฏิบัติกระทั่งมีสภาวะธรรมขั้นบรรลู่ “อรุณจิต” มาได้ถึง “อรุณภาพ” ปานะนี้ ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ของจริง” ได้ด้วยตนเอง ไม่ว่าจะ เป็นอากาศหรือวิญญาน

“สภาพความเป็นวิญญานหรือมโน” มีลักษณะอย่างไร ความไม่มีสรีระ (อสรีรัง) เป็นอย่างไร พระพุทธเจ้าตรัสว่า “จิตหรือวิญญานนี้ท่องเที่ยวไปแต่โดยเดียว” (เอกจรัง) จะเป็นอยู่อย่างไร ก็จะได้รู้ได้เห็นกันจะจะอย่าง

แน่ชัด ว่า “ธาตุรู้” หรือ “จิต, วิญญาน, มโน” นั้นก็คือ “ตัวเองที่อยู่กับตนเอง” จะไปไหนมาไหน จะท่องเที่ยวไปที่ใดๆ ก็คือ “ตัวเอง” คนเดียว “อยู่ในภพของตนคนเดียว” ไม่ใช่ท่องเที่ยวไปที่สัมพันธกับใครๆ ทักทายกับ

วิญญานโน้นวิญญานนี้ได้ ทำอย่างโน้นอย่างนี้กับวิญญานของพระยายม ของเจ้าหน้าทีทางวิญญานที่จะพาเราไปนรก ไปสวรรค์ สารพัดที่สร้างเรื่องขึ้นมาเล่ากัน

อย่าง ที่หลงเข้าใจกันผิดๆ ซึ่งเป็นอย่างนั้นไม่ได้เลย “วิญญาน” ของใครก็อยู่แต่กับตัวเอง เหมือนเราหลับ

ฝันนั้นแหละ ฝันว่ายุ่งเกี่ยวไปทั่ว พุดกับคนนั้น ทำกับคนนี้ไปทั่ว แต่จริงๆนั้น “เราคนเดียวไม่เกี่ยวกับใครเลย” มันไม่ได้เห็นได้พบสิ่งนี้สิ่งนั้นอย่างคนที่ยังไม่ตายมีทวาร ๕

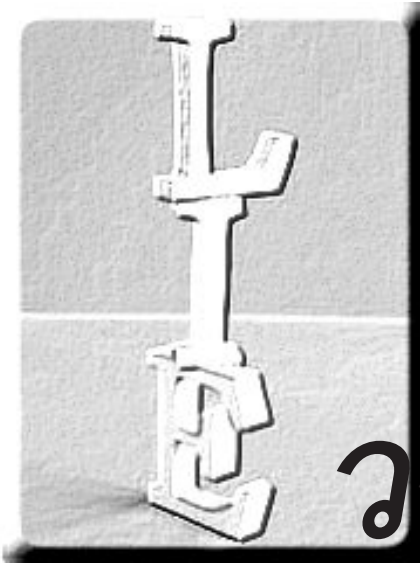
มีตาหูจมูกลิ้นกายครบนั้นหรือ จิตวิญญานคนที่ตายทิ้งร่างกายไปแล้วจะมีแต่ “ธาตุรู้” อยู่ในภพของ “วิญญาน” ของ “ตน” เท่านั้น ไม่มีดินน้ำลมไฟประชุมกัน

ในจิต ในวิญญานแล้ว “วิญญาน” เป็น “อรุณ” เป็น “นามธาตุ” ผู้ตรวจอ่านดู “วิญญาน” ใน “อรุณภาพ” แบบพุทธนี้ ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความเป็นวิญญาน” แท้ๆ ซึ่งในขณะที่

ปัจจุบันนี้อยู่ในสภาพ “ว่างจากกิเลส” แล้ว จึงเป็นการรู้ชนิดที่ “สัมผัสของจริง คือ ธาตุวิญญานแท้ๆ” ที่เห็น (ปัสสตี) อยู่ โทนโท่หลุดๆ ด้วย “วิปัสสนาญาณ” (วิชา ๘) อันเป็น “วิญญาน” จริงๆแท้ๆ ไม่ใช่จินตนาการ ไม่ใช่

การคาดคะเน ไม่ใช่การอนุมาน ไม่ใช่การดันเดาเด็ดขาด

☐ [มีต่อฉบับหน้า]

ด้วยความชะล่าใจจะได้กินน้ำให้หวานคอแรง แต่ไม่รู้แถมเมื่อนกยางมาชนน จึงได้ออกอุบายว่า ขอใช้ก้ามปูหนีบคอนกยางเอาไว้ก่อน เพื่อไม่ให้ตกลงมา ด้วยความที่หลอกคนอื่นมาตลอด จึงคิดแต่จะได้ถ่ายเดียว สุดท้ายถูกปูบังคับให้ส่งลงสระน้ำที่ปลอดภัย และถูกก้ามปูบีบรัดจนขาดใจตาย และทั้งปูทั้งนกยางต่างมาหลอกลวงและปราบกันอีก เมื่อมาเป็นภิกษุสงฆ์ในครั้งพุทธกาล

“อดีตนายกฯ ทักษิณ” ลักษณะเด่นคือ
 “ชอบพูดตรงข้ามกับความจริง”
 จนเป็นที่รับรู้ทั่วกันทั้งโลกแล้วว่า
 “ทักษิณ-จี๊จู้”
 อ้าปากที่ไร ฟังได้ แต่เชื่อไม่ได้เลย

(แปลว สีเงิน ไทยโพสต์ ๑๕ เม.ย. ๕๑)

วาสนาแบบไหน...

จึงทำให้คนออกลูกเป็นลิง?

“บุคคลผู้ใช้ปัญญาหลอกลวงผู้อื่น ย่อมไม่ได้ความสุขเป็นนิรันดร์ เพราะผู้ใช้ปัญญาหลอกลวงคนอื่นย่อมประสบผลแห่งบาปกรรมที่ตนทำไว้ เหมือนนกยางถูกปูหนีบคอฉะนั้น”

พุทธพจน์ข้างต้นนี้ เกิดจากการปรารภถึงภิกษุหลอกลวงผู้หนึ่ง ชอบหลอกลวงเพื่อนภิกษุด้วยกัน จนพระพุทธเจ้าทรงได้เผยให้รู้กันว่า พระรูปนี้ มีนิสัยขี้โกงติดตัวไม่ใช่เพิ่งเป็นในชาตินี้ เคยใช้ปัญญาหลอกลวงคนอื่นมาตั้งแต่เป็นนกยาง โดยเข้าไปอาสาช่วยเหลือฝูงปลาในสระน้ำแห่งหนึ่งซึ่งกำลังแห้งขอด ฝูงปลาพากันตั้งใจจะไปอยู่สระใหม่ มีน้ำท่าธารรื่นรมย์ตามคำโฆษณาของนกยาง สุดท้ายปลา ก็ยอมให้นกยางคาบไปที่ละตัวๆ เพราะตัวแรกนกยางพาไปดูมาจริงๆ ปลาถูกคาบไปกินจนหมดสระ เหลือแต่ปูตัวเดียว

จาก เชื่อผมออกลูกเป็นลิง คอลัมน์เดินหน้าชน โดย ภาควิชา ป้องภัย น.ส.พ. มติชน ๑๒ เมษายน ๒๕๕๑ ได้สะท้อนเหตุผลที่คนไหนเชื่อ อาจทำให้ออกลูกเป็นลิงได้ โดยมีเนื้อหาที่น่าพิจารณา ดังนี้...

ความจริงอยู่เฉยๆ เงียบๆ ก็เท่ากับช่วยประเทศชาติได้อย่างดีที่สุดแล้วแต่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร กลับไม่เลือกเช่นนั้น วันนี้เมืองไทยจึงคล้ายกับมีนายกรัฐมนตรีพร้อมกันถึง ๒ คน ต่างคนต่างแข่งบารมี แข่งวิสัยทัศน์ แข่งสร้างผลงานในท่ามกลางบรรยากาศทางการเมืองที่สับสน พ.ต.ท.ทักษิณยังคงปรารถนาที่จะเป็น “พระเอก” ผู้โลดแล่นอย่างโดดเด่นบนหน้าหนังสือพิมพ์อยู่อีก ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงบทบาทนั้นมันผ่านเลยไปแล้วผมเคยเขียนก่อนหน้านี้ว่า

พ.ต.ท.ทักษิณจะวางมือทางการเมืองจริงหรือไม่ ขอให้ดูกันยาวๆ นานๆ

แต่ให้ตายเถอะ เพียงกลับมาอยู่เมืองไทยเดือนเศษ เขาเร่งกิจกรรมสร้างภาพลักษณ์ตัวเองราวกับกลัวว่าฟุ้งนี้ชีวิตจะหาไม่

ย้อนไปเมื่อตอนกลับมาเมืองไทยครั้งแรก (๒๘ ก.พ. ๕๑) ไม่ถึง ๒ วัน พ.ต.ท.ทักษิณให้สัมภาษณ์นิตยสาร “ไฟแนนเชียลไทม์” โจมตีคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ (คมช.) เป็นตัวการทำให้เศรษฐกิจของชาติพัง ทำลายภาพลักษณ์ไทย เสียหายในสายตานักลงทุนต่างประเทศ บอกทำให้รัฐบาลใหม่ทำงานลำบากในการเรียกความเชื่อมั่นจากนักลงทุนต่างชาติ

ต่อมาให้สัมภาษณ์สื่อต่างประเทศอีกครั้งในวันประชุมสมาคมกอล์ฟ เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๑ เสนอแนะความคิดเห็นในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจการเงินของประเทศ ด้วยการลดดอกเบี้ย ฯลฯ

๓๐ มีนาคม โฆษกส่วนตัวแถลงว่า พ.ต.ท.ทักษิณนัดพบปะนักธุรกิจระดับโลก ๒ คน ด้านเหล็กและไบโอดีเซล ในต้นเดือนเมษายน เพื่อชักชวนให้มาลงทุนในไทย เพราะอยากช่วยประเทศอีกทางหนึ่ง ไม่ได้หวังผลทางการเมือง

๕-๖ เมษายน พ.ต.ท.ทักษิณ ออกรอบตีกอล์ฟกับสมเด็จสุน เช่น นายกรัฐมนตรีของกัมพูชา ตามคำเชิญ พร้อมข่าวกระพือไปทั่วว่าเขาเจรจาเช่าเกาะกงทำเอ็นเตอร์เทนเมนต์คอมเพล็กซ์

ถัดมา ๘ เมษายน ปาฐกถาพิเศษในนามประธานมูลนิธิไทยคม เรื่อง “คิดเป็น ทำเป็น ปันเด็กไทยให้เรียนรู้โลก” แต่สาระหลักที่พูดกลับเป็นการโฆษณาวิสัยทัศน์ สอนแนวทางแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจให้รัฐบาล แจวะ คมช. เหน็บรัฐบาล “จิงแก่”

ในงานยังนัดพบปะกับนายลักษมี มิตราลมหาเศรษฐีโลก เจ้าของอุตสาหกรรมเหล็กชาวอินเดีย โดย พ.ต.ท.ทักษิณอ้างตัวเองเป็น

คนชักชวนให้มาลงทุนในไทย ทั้งๆ ที่นายลักษมีขอส่งเสริมการลงทุนจากบีโอไอมาตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๑ ในยุครัฐบาลจิงแก่แล้ว

กิจกรรมของเขายังมีต่อเนื่องในช่วงเทศกาลสงกรานต์ ไล่ตั้งแต่จัดให้บริวารเขารดน้ำดำหัว ประชันกับ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรี และนายสมักร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี จากนั้นเดินสายพบชาวเชียงใหม่ที่จัดงานต้อนรับอย่างเอิกเกริก

เสร็จเทศกาลปีใหม่ไทยแล้ว จะบินไปประเทศดูไบ เพื่อปาฐกถาในงาน “ลีดเดอร์ ชิพฟอรัม” จัดโดยบิซิเนสวีก

สังเกตให้ดีว่าในช่วงเมษายนจัดกิจกรรมถี่ยับ แต่ตั้งข้อสังเกตอย่างนี้ อาจมีคนแย้งว่า คนเรามีสิทธิไปพบปะพูดคุยกับคนดัง ไปตีกอล์ฟกับผู้นำชาติอื่น ไปประชุมสมาคมกีฬา ไปเยี่ยมเยียนประชาชน ฯลฯ ไม่เห็นเกี่ยวกับประเด็นเล็กไม่เล็กเล่นการเมืองตรงไหน

เกี่ยวครับ เกี่ยวอย่างมากด้วย โดยปกติ คนที่ทำโดยไม่หวังอะไรตอบแทน ไม่มีเป้าหมายใหญ่โตในอนาคต จะทำอย่างหนึ่งในทางตรงข้ามคนที่หวังผลตอบแทน และมีเป้าหมายใหญ่โตในอนาคต จะทำอีกแบบหนึ่ง

ยกตัวอย่างนายอานันท์ ปันยารชุน พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ หลังจากพ้นตำแหน่งนายกฯ และประกาศล้างมือทางการเมือง ทั้งสองเก็บตัวอย่างเงียบๆ ออกงานน้อย งดให้สัมภาษณ์เรื่องที่จะกระทบกับการเมือง ไม้อ้อ ประโคมवादตัวเกินพอดี

แต่สำหรับ พ.ต.ท.ทักษิณแล้ว มันเกินพอดีไปทุกอย่าง ใ้อที่เกินนั้นเพื่ออะไร? มีพฤติกรรมใดบ้างที่บ่งบอกว่า “ไม่เอาแล้ว ผมไม่เล่นการเมืองแล้ว”

เดิมผมคิดว่าต้องรอเป็นปีแต่ันี่เพียงเดือนเศษ พฤติกรรมต่างๆ ของ พ.ต.ท.ทักษิณมันให้คำตอบแล้วว่า “เชื่อผมออกลูกเป็นลิง”

และเหตุผลสำคัญ ที่ทำให้คุณเปลว สีเงิน คิดว่า วาสนาของคนนั้น แก้ได้ยากก็เพราะ (ไทยโพสต์ ๑๕ เมษายน ๕๑)เรียกว่า “วาสนา” คือสิ่งที่ท่านทำบ่อยๆ ต่อเนื่องมาแต่อดีตชาติ แล้ว! กระทั่ง “อดีตนายกฯ ทักษิณ” ก็หะ ละลักษณะเด่นของท่านคือ “ชอบพูดตรงข้ามกับความจริง” จนเป็นที่รับรู้ทั่วกันทั้งโลกจนถึงขณะนี้แล้วว่า

“ทักษิณ-จี๊” อ้าปากทีไร ฟังได้ แต่เชื่อไม่ได้เลย

นี่ก็เป็น “วาสนา” ของคนชื่อทักษิณ คือไม่เพียงชอบพูดเท็จเป็นนิสัยแต่ในชาตินี้เท่านั้น หากแต่ท่านสั่งสมนิสัย “พูดไม่ตรงความจริง” มาแต่ในอดีตชาติแล้ว!!

อย่าว่าแต่คนธรรมดาที่เป็นอย่างนี้เลยครับ ขนาด “พระอรหันต์” ท่านก็ยังเป็น อย่างเช่นพระโมกคัลลานะ หรือพระสารีบุตร ผู้เป็นพระอัครสาวกซ้าย-ขวา องค์ใด-องค์หนึ่งนี่แหละ ผมก็ชักจำสับสนคือท่านเดินๆ ไปแล้วมักชอบกระโดด ชาวบ้านเห็นก็ตำหนิว่า “ไม่สำรวม” ไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ก็ตรัสบอกว่า อย่าไปว่าท่านเลย เพราะนี่เป็นวาสนาติดตัวมาแต่อดีตชาติของท่าน!

คือการเดินๆ ไปเจอน้ำ เจอกิ่งไม้ หลีกได้แทนที่จะหลีก แต่ท่านชอบกระโดดข้ามไป นี่ก็เพราะวาสนาของท่าน

พูดถึงอดีตนายกฯ ทักษิณ ท่านบอกว่าตอนนี้กำลัง “เดินสายทำบุญ ๕๕ วัด” เห็นรูปทางหน้าหนังสือพิมพ์ ให้พระทำพิธีสะเดาะเคราะห์-ต่อชะตาუნวายไปหมด

นี่ก็ยืนยันถึงวาสนาของท่านคือ “พูดอย่าง-ทำอย่าง” ปากก็บอกว่า เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ไม่เชื่อเรื่องโศคลง เรื่องพิธีผีสงเทวดา เรื่องการทำนายทายทักของหมอดู แต่ปรากฏว่า..

อะไรที่บอกว่าไม่เชื่อ ทักษิณทำหมดทุกอย่าง! ก็ทำไปละอะครับ อะไรที่ทำแล้วสบายใจ ไม่ก่อโทษทั้งตัวเองและผู้อื่น แต่การทำบุญ ๕๕ วัดโดยนัยนี้ท่านไปทำ หรือไปเอาครับ?

ถ้าเป็นการไปทำ ระดับท่านมหาเศรษฐีอันดับโลก มีเงินเป็นแสนล้าน ถวายไปเลยครับวัดละ ๑๐ ล้าน

บาท ๕๕ วัด ก็แค่ ๕๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทเท่านั้นเอง ยังไม่ถึงพันล้านเลย เมื่อเทียบกับขเงินประเทศไทยไปซื้อทีมฟุตบอลที่อังกฤษ ซึ่งคนไทย-ประเทศไทยไม่ได้อะไรเลย ตั้ง ๕-๖ พันล้าน ๕๕๐ ล้านก็แค่เมล็ดงาของจำนวน ๕-๖ พันล้าน

อย่างซื้อตัวนักฟุตบอล “เป็นพันล้าน” คว้าทันที!! แต่ทำบุญให้วัดชนิดมี “อนาคตการเมือง” หลังราหูย้ายราศีที่ ๑๗ เมษา เป็นเดิมพันจนต้องเดินสายสะเดาะเคราะห์อยู่นี้ สงสัยอย่างแ่งก็แค่ “ชุดสังฆทาน” เงินใส่ซองแทงฟุตบอลไม่พอคู่ด้วยซ้ำมั้ง?

ผมถึงถามว่า “ไปทำให้เกิดเป็นบุญ” หรือไปเอาบุญชนิด “ต้นทุนต่ำ” แต่หวังกำไรสูง!?

อย่างการทำพิธีสะเดาะเคราะห์ ภาษาชาวบ้านเรียกว่า “ล้างชวย”

เอาความชวยตัวเองไปปล่อยไว้ที่วัด แล้วไปเอาความดีจากวัด-จากพระมาใส่ตัวเองแทน อย่างนี้จะได้บุญอันมี “อานิสงส์แห่งบุญ” ชักแค่ไหน ผมก็ไม่แน่ใจ?

ทำบุญสะเดาะเคราะห์นั้น ถ้าจะให้ได้บุญจริงๆ ๑๐๐% นั้นไม่ยาก ชั้นแรก ต้องเข้าใจให้ตรงก่อนว่า คำว่า “ทำบุญ” นั้น เงินใช้ซื้อบุญไม่ได้หรอก

“ทำบุญ” ที่จะให้ได้ผล ต้อง “ทำตัวเอง” ให้เกิดบุญโดยสถานเดียวครับ!

ถามว่า “ทำยังไง?” ก็รักษา สีล สมาธิ ภาวนา มีความเพียร-พยายามปฏิบัติใน ๓ สิ่งนี้ให้ต่อเนื่องนี้ละบุญเกิดแน่นอน

ถ้าแค่ซื้อบุญ ด้วยสะเดาะเคราะห์ ทำสังฆทานก็เหมือนกับหิวข้าว คุณอื่นเขากิน หรือเอาเงินให้คนอื่นไปซื้อกินแทน เราทั้งไม่มีทางรู้รสอาหาร และทั้งไม่หายหิวหรอกครับ!

ตอนนี้ มีแต่คนเอาหมา-เอาแมวไปปล่อยวัด ผมไปวัดตอนสงกรานต์มีแต่กลิ่นขี้แมวโชยตลบถามพระท่านก็พูดน่าสงสารว่า “กวาดวันละ ๓-๔ รอบแล้วนะ..โยม” ก็ขอแค่นี้ละอะ ใครก็อย่าเอา “ตัวชวย” จากตัวเองไปปล่อยวัดแข่งกะหมา-กะแมวเลยครับ มันจะบาปมากกว่าได้บุญ เพราะ “ใช้พระผิดประเภท” นะ..โยม.

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๑๓<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ความเป็น“อุเบกขา”ที่เป็นอภรณ์หมดสิ้นไปจาก “สุขโลภี” นั้น เป็น “อุเบกขาสัมโพชฌงค์” (จิตที่มีความเป็นกลาง อันมีคุณสมบัติสูงถึงขั้นเป็นองค์แห่งการตรัสรู้) ไม่ใช่ “อุเบกขา” ที่เป็นสามัญโลภี แต่เป็น “**เนกขัมมสิตอุเบกขา**” (ความเป็นกลางที่มีคุณสมบัติถึงขั้นออกจากนิรวรณ ..ออกจากโลภีสำเร็จ) เช่น ออกจากกาม-ออกจากพยาบาท ..ออกจากสุขทุกข์แบบโลภี

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขายายสน อ.เขายายสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่าเป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สโรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง”
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็นทางการ**“ปรมาตถธรรม”****

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซาหาติ)“เห็น”(ปีสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็นทางการ**“องค์รวม”**ไปแล้ว และมี**“ผล”**ของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตาม**“องค์ธรรม”**อื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อัตตะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรงมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่**“เทวนิยม”**เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยๆนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์**“ย่อม”**ผิดไป ไม่มี**“มรรคผล”**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น**“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น**“มรรคผล”**** และ**“มรรคผล”**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย”****

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้ชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะได้ “งง!” แทนจะไม่อยากจะทำอีกคนเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งงตามบริสุทธ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่บริบูรณ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในยสำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบูรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในยสำคัญและนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

เพราะ “อรหันต์” คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “จิตวิญญาณ” ชนิดที่สัมผัสและต้อง “ความเป็นจิตวิญญาณ” อย่างเป็น “ของจริง” ด้วยการเรียนรู้ปฏิบัติอบรมฝึกฝนตามแบบศาสนาพุทธ ซึ่งศาสนาพุทธนี้เป็น “อเทวนิยม”

“ของจริง” ทั้ง ๑๒ นั้นแล คือ “อาการ ๑๒” ของผู้ปฏิบัติ ซึ่งมี “ญาณ ๓” ที่สามารถยั้งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “อริยสัจ ๔” อย่างลึกซึ้งที่มีความซับซ้อนอยู่ในการปฏิบัติ “ญาณ” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความสลับซับซ้อนไปมาชนิดที่เกิดปฏิบัติสัมพันธ์ทำงานหมุนเป็นวงจร สังเคราะห์กัน-ขัดเกลากัน-ส่งเสริมกัน อย่างมีระเบียบระบบครบครันตามลำดับหน้าที่

“ญาณ” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “อาการ ๑๒” จึงเป็นการหยั่งรู้ “อริยสัจ ๔” ทั้งในความเป็น “สัจจญาณ” หยั่งรู้ “อริยสัจ ๔” ทั้งในความเป็น “กิจจญาณ” และหยั่งรู้ “อริยสัจ ๔” ทั้งในความเป็น “กตญาณ” ดังที่สาธยายมาคร่าวๆนั้น

ซึ่งผู้จะบรรลุธรรมเป็นอริยบุคคลได้จริง จนถึงขั้นเป็นอรหันต์ จะต้อง มี “ญาณ ๓” นี้ คือ **สัจจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ** ถ้าไม่มี “ญาณ ๓” นี้จะไม่สามารถบรรลุอรหันต์ เพราะผู้จะรู้ว่าตนเป็น “อรหันต์” ต้องมี “กตญาณ” สัมบูรณ์

“กตญาณ” เป็น “ญาณ” สุดท้ายที่ผู้จะเป็น “อรหันต์” ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจริงหรือของจริง” ของตนในตน ว่าตนมี “ของจริง” นั้นครบสัมบูรณ์แน่แท้ อันได้ปฏิบัติมาชนิดที่มี “ของจริง” นั้นๆมาตลอดสายแห่งการปฏิบัติ

ซึ่งก็คือ มีญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตนของกิเลส” ตั้งแต่ความเป็น “อัตตา” ตัวแรกของตน (เพราะมันเป็น “เหตุ” แห่งทุกขอริยสัจ) ผู้รู้ภาวะ “อัตตา” ตัวแรกของตนน้อยอย่างมี “ญาณ” สัมผัส “ของจริง” จับมันค้นตายได้แม่นยำ เพราะมี “ตาทิพย์” (วิปัสสนาญาณเป็นต้น ญาณทั้งหมดคือวิชา ๘ นั้นแหละ) “อัตตา” หรือ “ตัวตนของกิเลส” ตัวแรกนี้แลชื่อว่า “สักกายะ”

เมื่อผู้ที่มีความเห็น (ทิฎฐิ) มีความเข้าใจ (ทิฎฐิ) มีความรู้ (ทิฎฐิ) มีความเชื่อ (ทิฎฐิ) ในเรื่องของ “สักกายะ” จากการเรียน “ปริยัติ” มาก่อน (ดังกล่าวนี้เป็นต้น) ต่อจากนั้นเมื่อได้ “ปฏิบัติ” จนมี “ญาณ” เห็นจริงหรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความเป็นสักกายะ”

นี่โทนี่โท ด้วยตาทิพย์(ญาณ, วิชชา) จึงเรียกการบรรลุธรรมของ
คนผู้หนึ่งที่มีภูมิถึงขั้นนี้ว่า **“พันสักกายทฤษฎีสังโยชน์”**

“อิตตา” หรือ **“ตัวตนของกิเลส”** ตัวนี้ เมื่อเป็น **“อิตตา”**
ที่เจ้าตัวสามารถมี **“ญาณ”** รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง **“ตัวตน”** ของมัน
ถูกตัวถูกตนแท้ๆ ได้จริงแล้ว จึงเรียก **“ตัวตน”** (อิตตา) ที่

เฉพาะเจาะจงลงไปเป็น “วิสามานยนาม” (proper noun) นี้
ว่า **“สักกายะ”** [คำว่า “อิตตา” เป็น “วิสามานยนาม” (common noun)]

ซึ่งการ **“พันสักกายทฤษฎี”** เช่นที่ว่านี้ **ต้องมี “ตาทิพย์”**
(วิชชา) รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง **“ตัวสักกายะ”** (ตัวตนของกิเลส) ที่สัมผัส

อยู่ในขณะนั้น) ให้รู้แท้แม่นยำชัดเจนตรงคมจน **“พันวิจิกิจฉา**
สังโยชน์” นั่นก็หมายความว่า มีญาณที่สามารถหยั่งเข้าไป

สัมผัสสัมผัสเห็น **“สักกายะ”** ตัวที่ว่านี้โทนี่โท ชนิด **“พันสังขันธ์”**
และเมื่อปฏิบัติจนสามารถกำจัด (ปะทานะ) **“ตัวตนของ**

กิเลส” (สักกายะ) นี้ ให้ **“จางคลายลงได้”** ก็เรียกว่า **“พันศีลพหต**
ปราคาสังโยชน์” นั่นคือ ได้ประพฤติตามศีล (ศีลพหต) ที่

ตนสมาทานจนกระทั่งทำให้ **“ตัวตนของกิเลส”** นั้นหลุดได้จริง
ขยายความอีกที ก็คือ เมื่อประพฤติตามศีลที่ตน

สมาทาน จนกิเลสหลุดได้ก็บรรลุธรรม ชื่อว่า **“พันปราคาส”**
“ปราคาส” แปลกันว่า **สัมผัสแตะต้อง, ลูบคลำ** “พัน

ศีลพหตปราคาส” ก็หมายความว่า ผู้ถือศีลนั้นได้ประพฤติ
จนพันภาวะจากแค่รู้ดี เข้าใจได้ลึกซึ้งอะไรอยู่เท่านั้น แต่

นี่ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ชนิด **สัมผัส “ตัวตน”** นั้นๆ เกินกว่า **“ลูบคลำ”**
จุดสำคัญยิ่งก็คือ ได้ประพฤติจน **“พันภาวะแค่ลูบคลำ”**

กล่าวคือ เมื่อ **“พันสักกายะ”** และ **“วิจิกิจฉา”** แล้ว **“แตะต้องตัวกิเลส**
แล้ว” ก็บอกมัน **“ไม่แค่สัมผัสลูบคลำอยู่เท่านั้น”** แต่ปฏิบัติอย่าง

“เอาจริง” จนสามารถกำจัดกิเลสสำเร็จเป็น **“มรรค”** เป็น **“ผล”** นั้นเอง
ที่อธิบายมานั่นคือ การปฏิบัติของผู้ที่ **“พันสังโยชน์” ๓**

ใครสามารถ **“พันสังโยชน์ ๓”** นี้ ได้จริง คือ **“โสดาบัน”**
ผู้เรียนมาตามคำสอนพระพุทธเจ้า ต่างก็รู้ดีกันอยู่ทั่วไป

เมื่อผู้ใดปฏิบัติถึงขั้นมีความสามารถกำจัด **“ตัวตน**
ของกิเลส” หรือ **“สักกายะ”** **“ตัวนั้น”** ที่ **“ผู้ปฏิบัติมีญาณ”** รู้จัก

รู้แจ้ง รู้จริง ตัวมัน แล้วทำให้มัน **“สลดลงๆ”** เล็กลงๆ จน
ถึงที่สุดเป็น **“กิเลสตัวเล็กละเอียดตัวสุดท้าย”** ก็เรียก **“ตัวตน**

กิเลสตัวนี้” ว่า **“อัสวะ”** (“ตัวตน” ขึ้นปลาย)
ท้ายสุด **“ความดับ”** (นิโรธ) ของ **“กิเลสอัสวะ”** (กิเลสชั้นปลาย

ที่สุดคืออัสวะ) ผู้ปฏิบัติธรรมก็ **“ทำได้”** (ทำ “ความดับ” สำเร็จ) **และ**
“ได้พากเพียรกระทำให้เกิด “นิโรธ” ตามที่เคยทำได้” (ทำ

สมาบัติ= ทำภาวะนิโรธตามที่เคยทำได้นั่นเอง) **“ซ้ำแล้วซ้ำอีก”** หรือ **“เสพ**
คุ่น” (อาเสวนา) ตามที่เราเคย **“ทำให้เกิดผล”** (ภาวนา) ได้มาแล้ว

และได้พากเพียรทำอย่างมกพอ (พหุสัมมัง))
กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง **“ของจริง”** คือ

“กิเลส” ได้ **“ดับไปๆ”** จนที่สุดกิเลสตัวสุดท้ายได้แก่ **“อัสวะ”** ก็ได้
ทำให้ **“ดับซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างมกๆ”** จนมั่นใจว่า **“ดับสนิท”**

ถึงขั้น **“เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนตลอดกาล”** ไม่แปรเปลี่ยนอีก ไม่
มีอะไรหักล้าง **“ของจริง”** อันนี้ได้อีก **“ไม่มีวันกลับกำเริบแล้ว”**

“ญาณ” ตัวสุดท้ายที่วินิจฉัยว่า **“จบกิจ”** แล้ว **“ไม่ต้อง**
ปฏิบัติอีกแล้ว” คือ **“กตญาณ”** (ความรอบรู้อันบริบูรณ์ของตนสามารถ

กำหนดรู้ได้ว่าทำกิจ (คืองานฝากิเลส) เสร็จแล้ว **“จบงานแล้ว”** ไม่ต้อง
ปฏิบัติอะไรอีก **“วางมือได้แล้ว”** หรือเลิกปฏิบัติไปได้เลย)

“จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ยิ่งแล้ว “ความสำเร็จ” ของตนคือ
“ความดับของกิเลสอัสวะ” สัมบูรณ์แล้ว **“ทั้งครบทั้งถาวรยั่งยืน**

ถ้าไม่มี “กตญาณ” จะรู้ได้ยังไงว่าเรา “สำเร็จ” สูงสุด ?
ใช่ไหม ? มันต้องมี “กตญาณ” จึงจะรู้แจ้งเห็นจริงแน่แท้

ชัดเจนแล้วใช่ไหม ว่า ผู้จะบรรลุอรหัตตนั้นจะต้องมี
“วิชา ๘” มี **“วิปัสสนาญาณ”** เป็นต้น และต้องสัมบูรณ์ถึง

ขั้นเห็น **“อัสวะ”** ของเรา **“ดับสิ้น”** ไปแล้ว **“มันหมดเกลี้ยงแล้ว”**
(**“อัสกัชชญาณ”**) มันคงถาวรยั่งยืนชนิดที่มี **“เจโตปริยญาณ”**

หยั่งรู้เห็น **“จิตของเราหลุดพ้นแล้ว”** (วิมุติ) อย่าง **“สะอาด**
บริสุทธิ์” และ **“แข็งแรงตั้งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวชัดเจนมั่นใจ**

ด้วยเจโตปริยญาณของตนแล้ว” สัมบูรณ์ (สมาทิต) โดยได้
ปฏิบัติพิจารณา **“เวทนาในเวทนา”** กระทั่งเกิดญาณ **“รู้จัก รู้แจ้ง**

รู้จริง “เคตสีตเวทนา ๑๖ – เนกขัมมสีตเวทนา ๑๖” และได้
กำจัด (ปะทาน) กิเลสจนกระทั่ง **“เนกขัมมะ”** ได้สำเร็จเกลี้ยงสิ้น

มีความเป็น **“สูญ”** หรือ **“อนัตตา”** ทั้งใน **“ส่วนที่เป็น**
อดีต ๓๖” ทั้งใน **“ส่วนที่เป็นปัจจุบัน ๓๖”** ทั้งใน **“ส่วนที่**

เป็นอนาคต ๓๖” จนกระทั่งครบ **“เวทนา ๑๐๘”** ว่า **“เที่ยงแท้**
(นิจจัง) ถาวรยั่งยืน (ตฺถัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณาม

ธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมากหักล้างได้ (อลังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ
(อลังกุปปัง) ตลอดกาล (สัสตัง)

ดังนั้น **“ผู้โลก”** ตามที่ **“ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า**

ถ้า मैंไม่มีความเห็น “ญาณ ๓” นี้ ผู้ปฏิบัตินั้นก็คือผู้ที่ไม่มีมรรคผล ตั้งแต่ต้นทีเดียว เพราะมรรคผลของศาสนาพุทธผู้บรรลุ จะต้องต้องมีทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ที่เป็นสัมมาทิฐิ

อารยบุคคล จะต้องเจริญด้วย “**อริยศีลสิกขา-อริยจิตสิกขา**” อันคือ “**สมาธิ**” และ “**อริยปัญญาสิกขา**” ใช่ไหม ?

ซึ่ง “**ปัญญา**” ก็คือผู้ปฏิบัติต้องมี “**อริยปัญญาสิกขา**” เจริญขึ้นนั่นเอง อันก็คือ “**ญาณ ๓**” ดังกล่าว จึงจะมี **ปัจฉัตถ์** เวทศัพท์ วิญญูติ (ธรรมที่ตนรู้ได้เฉพาะตน ผู้อื่นไม่อาจจะรู้ร่วมได้) จึงชื่อว่า บรรลุธรรม ไม่ม่งมย เพราะรู้แจ้งเห็นจริง มีหลักฐานยืนยันทุกสิ่งอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ และผู้ใดที่แม้จะปฏิบัติธรรมให้เคร่งครัดเอาจริงจัง ยิ่งยอดปานใด ถ้าคนผู้นั้นมีความเห็นหรือมีความเข้าใจว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธที่จะได้ผลนิพพานนั้น ต้องปฏิบัติ การนั่งสมาธิ (ที่ปฏิบัติกันทั่วไป) เป็นการปฏิบัติอย่างเอก

ถ้าเข้าใจว่า “**นั่งสมาธิ**” ก็จะสามารถบรรลุธรรมทุกประการ ไม่ว่าจะบรรลุศีล-บรรลุสมาธิ-บรรลุปัญญา ก็ล้วนเกิดได้จากการปฏิบัติ “**นั่งสมาธิ**” การบรรลุใดๆ ก็ล้วนอยู่ใน “**สมาธิ**” ที่เกิดจากการนั่งสมาธิ” นี้ทั้งนั้น แม้แต่ “**ศีล**” ก็จะเป็น “**ศีล**” บรรลุได้เพราะ “**นั่งสมาธิ**” ให้แก่จนได้ ที่ถึงขนาด และ “**ปัญญา**” ก็ตามก็จะเกิดได้เพราะ “**นั่งสมาธิ**” นี้แหละ แล้วจึงจะเกิดปัญญาขึ้นมาเอง ... *ว่านั่นแหละ*

ความเข้าใจแบบนี้แหละ เป็น “**มิจฉาทิฐิ**” ตั้งแต่เริ่มต้นเป็น “**ทิฐิ**” (ความเห็น-ความเข้าใจ-ความเชื่อ-ความรู้) แล้วเพราะฉะนั้น ในเมื่อ “**ความเห็น-ความเข้าใจ-ความเชื่อ-ความรู้**” (ทิฐิ) เป็นเช่นนี้ “**ศีล**” จึงถูกแยกไปต่างหาก ส่วนหนึ่ง และ “**สมาธิ**” ก็ถูกแยกไปต่างหากอีกส่วนหนึ่ง แม้แต่ “**ปัญญา**” ก็เป็นอีกต่างหากส่วนหนึ่ง “**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**” ไม่เป็นองค์รวมที่ปฏิสัมพันธ์กันและกันไปตลอด

โดยคนผู้นั้นเข้าใจว่า “**ศีล**” ที่ปฏิบัติกันนั้น เมื่อได้ปฏิบัติ *สังวรควบคุมกายควบคุมใจไม่ให้ผิดศีลได้สำเร็จ* ตามที่เราถือ หรือที่เราสมทาน การปฏิบัตินั้นก็สำเร็จผลของศีล ซึ่งเป็นเพียงทำให้ตนเป็นคนดี มีความบริสุทธิ์สะอาดทางศีลธรรม มีกายกรรมดีวจีกรรมดีเป็นผลดีในสังคมแค่ภายนอกเท่านั้น

ส่วน “**สมาธิ**” ก็ไปนั่งให้มันสงบ ให้มันนิ่ง ให้มันไม่มีนิวรณ์ให้แก่ง แบบสะกดจิตเอา “**กสิณ**” มาล่อให้จิตเกาะยึด

จนสำเร็จจนชำนาญจนเก่งกล้านั่นเอง

และ “**ปัญญา**” ก็ไปหมายเอาความรู้ที่ดีขึ้น ที่รู้อะไรต่ออะไรมากขึ้น รู้ในหัวข้อธรรมมากขึ้นเป็นต้น รู้ในความหมายของธรรมต่างๆ ได้ละเอียด เข้าใจได้ลึกซึ้งขึ้น หมายถึง... ความเฉลียวฉลาดต่างๆ ที่มีคุณภาพสูงยิ่งๆ ขึ้น คุณภาพมากยิ่งขึ้น *ซึ่งยังไม่ใช่ “ความรู้” ที่หยั่งรู้เข้าไป “รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน (ปรมาตถธรรม)”*

ความเข้าใจตามนัยดังกล่าวนี้ ล้วนเป็นมิจฉาทิฐิ ยังเข้าใจ “ไตรสิกขา” ที่มีจกาทิฐิอยู่ทั้งสิ้น

เพราะตามที่กล่าวนั้น “**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**” แบบนั้น ไม่ใช่องค์ประกอบของการบรรลุธรรมแต่อย่างใด เนื่องจากได้ปักใจเชื่อว่า การปฏิบัติธรรมที่จะได้มรรคผลนั้นต้อง “**นั่งสมาธิ**” เท่านั้นที่จะพาบรรลุ นี่คือ “**มิจฉาทิฐิ**” โดยแท้ ที่มีกันอยู่ทั่วไปมากมายในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้

เมื่อความเข้าใจ (ทิฐิ) ใน “**ไตรสิกขา**” ของผู้นั้นไม่สัมมาทิฐิ เช่นนี้ โดยไปเห็นว่า “**ศีล**” ก็คือ การตั้งใจสมาทานถือศีล แล้วก็ปฏิบัติระมัดระวังไม่ให้ผิดศีลด้วยกายด้วยวาจาเป็นอันหมดหน้าที่ “**ศีล**” ส่วน “**สมาธิ**” ก็คือ ต้องหาเวลาแยกตนเองจากความเป็นอยู่สามัญไปนั่งหลับตาปฏิบัติเอาอีกต่างหาก จึงจะเกิด “**สมาธิ**” หรือ “**จิตตั้งมั่น**” อีกส่วนหนึ่ง และ “**ปัญญา**” ก็คือ ความรู้ต่างๆ ที่สามารถรู้ในเรื่องของธรรมะที่เป็นพุทธธรรมทั้งหลาย หรือรู้ผลของการขบคิด หรือรู้ผลของการไตร่ตรองทำความเข้าใจอย่างดีทะลุปรุโปร่ง หรือคือความรู้ที่รู้อะไรต่ออะไรได้ดีได้ถูกต้องดีเท่านั้น

กล่าวคือ เข้าใจว่า “**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**” หรือ “**ไตรสิกขา**” นั้นคือ เรื่อง ๓ เรื่อง ที่แยกกันไปคนละอย่าง ที่จะต้องเรียนรู้ และแยกกันปฏิบัติกันไปคนละเวลาคนละเรื่อง แล้วก็จะเกิดผลกันไปคนละส่วน ถ้าเข้าใจดังกล่าวนี้เป็นต้น ความเข้าใจนี้ก็ยังคงเป็น “**มิจฉาทิฐิ**” ในไตรสิกขาแล้ว ดังนั้นผู้ที่มีความเห็นความเข้าใจดังว่านี้ แม้จะปฏิบัติให้หนักเต็มที่สักปานใดก็ไม่หวังได้บรรลุสังฆธรรมที่เป็นพุทธธรรมของพระพุทธเจ้าหรอก ชาวพุทธยังมีทิฐิที่ผิดเช่นนี้กันอยู่มาก

หรือแม้จะมีสัมมาทิฐิแล้ว ต่อให้ “**พันสักกายทิฐิ-พันวิจิกจก**” แล้ว แต่ถ้าปฏิบัติยังไม่พ้น “**ลีสัพทปราชส**” ก็จะไม่ไปผู้บรรลุธรรมอยู่นั่นเอง แต่ขั้น “**โสดาบัน**” ก็ยัง

ไม่ได้มรรคผล เพราะพ้นได้แค่สังโยชน์ ๒ ข้อ ส่วนสังโยชน์ ข้อที่ ๓ ยังไม่พ้นยังไม่บรรลุครบสังโยชน์ ๓ ข้อตามสังจะ ดังที่พระพุทธเจ้าทรงระบุเป็นหลักแห่งสังจะไว้

โดยเฉพาะ สังโยชน์ข้อที่ ๓ นี้เป็นตัวบ่งชี้“คุณธรรม”

แต่ๆของผู้ปฏิบัติโดยตรง ว่า “บรรลุเนื้อหาของธรรมได้เป็นผลสำเร็จ”จริงแท้ เท้าใดๆ กล่าวคือ สามารถ“กำจัดกิเลสชนิดที่ถูกตัวตนของมัน”ให้ลดละจางคลายลงได้จริงแล้ว เท้าใดๆก็บรรลุสูงตามที่กำจัดได้เท่านั้นๆ จึงจะนับว่า ผู้นั้นเป็น“ผู้สำเร็จจริงในการกำจัดกิเลส” บรรลุแท้

คือ เจริญทั้ง“อธิจิตสิกขา”(ตามขอบเขตของ“ศีล”ที่ผู้ปฏิบัติสมาทาน) หมายความว่า ผู้ปฏิบัติสามารถทำให้ตัวตน

กิเลสในจิตลดลงได้จริง จิตกำลังเป็นผาน และเป็นการสะสมสมาธิหรือ“จิตที่สะอาดจากกิเลสสะสมความแข็งแรงตั้งมั่น”

ขึ้นไปตามลำดับ เจริญทั้ง“อธิปัญญาสิกขา” หมายความว่า มีการรู้จักู้แจ้งรู้จริง“ของจริง”ขึ้นอภิธรรมที่เป็นเรื่องปรมาตถ์ หรือเริ่มมีญาณชนิดพิเศษเกินสามัญมนุษย์ปุถุชนจะรู้ได้ เรียกตามภาษาวิชาการทางพุทธศาสตร์ว่า “วิปัสสนาญาณ” ข้อที่ ๑ ของ“วิปชา ๘”

ถ้าเพียง“พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑”(พ้นสักกายทิฎฐิ) คือเป็นผู้มี

“อธิปัญญาสิกขา”พัฒนา“ปัญญา”เจริญขึ้นอีกระดับหนึ่งซึ่งก็แค่เข้าขั้น“พ้นมิจฉาทิฎฐิ”เท่านั้น เพิ่งรู้จักู้แจ้งรู้จริงตัวกิเลส(ของจริง) เห็นอารยสังข์ตัวแท้คือ“สมุทัยอารยสังข์”อันเป็น“ตัวเหตุ”ที่มันทำทุกซีให้แก่เราแล้ว [มี“นามรูปปริจเฉทญาณ” และปัจฉยปริคคหญาณ อาจมีถึงสมสนญาณก็ได้]

และแม้จะแถม“พ้นสังโยชน์ข้อที่ ๒”(พ้นวิจิกิจฉา)อีกก็แค่เป็นผู้มี“อธิปัญญาสิกขา”เจริญขึ้น“พ้นมิจฉาทิฎฐิ”(หรือมีสัมมาทิฎฐิ)มากขึ้นอย่างจริง อย่างชัด อย่างมั่นใจไม่สงสัยไม่ลังเล เพราะเห็นแจ้งเห็นจริง“ของจริง”แล้วว่า “อารยสังข์ของแท้” คือ“กิเลส” คือ“สมุทัยอารยสังข์”ที่เป็นปรมาตถธรรม จึงเป็นผู้ก้าวเข้าสู่“การบรรลุธรรม”ขั้นต้น สู่อะไรเป็น“พุทธบุตร”ที่จะครบพร้อมทั้งความเป็นพุทธ-ธรรม-สงฆ์ในตนได้แล้วส่วนหนึ่ง อย่างกระจะกระจ่าง“พ้นลึงเลงสังข์”(พ้นวิจิกิจฉา)จริงๆ โดยการรู้แจ้งเห็นจริงอยู่ไหนแท้ ว่า

ความเป็น“พุทธ”ของพระพุทธเจ้า เริ่มเกิดที่เราบ้างแล้ว ณ ขณะนี้เราเห็น“สมุทัยอารยสังข์” เห็น“ของจริง”อยู่

หลุดๆว่า เป็นเช่นนี้เอง(ตถตา=ความจริงที่เราได้สัมผัส)หนอ! ซึ่งต่างจากที่เราเคยเป็นแบบโลกีย์มาก่อน ก่อนนี้เราไม่เคยพบเช่นนี้ เราไม่เคยเป็นเช่นนี้ เราไม่เคยทำได้เช่นนี้ เราไม่เคยเห็น“สักกายะ”ด้วย“ญาณ”ของเรา ว่า “เป็นเช่นนี้เอง”(ตถตา) เพราะปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้ๆจึงได้ รู้จักู้แจ้งรู้จริงดังที่เห็นอยู่นี้ ซึ่งก็เป็น“ของจริง”เดียวกันกับที่พระพุทธเจ้าทรงเป็นได้ทรงมีได้มาก่อน เป็น“ความจริงอันประเสริฐ”(อารยสังข์ ๔)ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง (สัมมาสัมพุทธ) แล้วทรงเปิดเผยแก่โลกให้มนุษย์ปฏิบัติ จนกระทั่งเป็น จนกระทั่งมี ตามที่พระองค์เป็นพระองค์มี

นี่คือ เนื้อแท้ของความเป็น“พุทธ”ของพระพุทธเจ้าเราก็ก้าวถึง(บรรลุ)“ของจริง”นี้แล้ว(สัมปัตต)

และเนื้อแท้ของความเป็น“ธรรม”ของพระพุทธเจ้าก็คือ เมื่อเราปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุได้ มีได้ตาม“คำสอน”(ธรรม)ของพระพุทธเจ้า นั่นคือ เรามีความเป็น“ธรรม”ซึ่งเป็น“ปรมาตถธรรม”แท้ๆเกิดสภาวะขึ้นในตัวเรา เราผู้เริ่มเป็น เริ่มมีบ้างแล้ว แม้จะยังไม่ครบ“สังโยชน์ ๓” เราก็ก้าวถึง“ความเป็น“พุทธ”ในเบื้องต้น(บรรลุสังโยชน์ ๒) ซึ่งเป็นปรมาตถธรรมชัดๆที่เราเป็นจริงมีจริง เข้าถึง“สมุทัยอารยสังข์”อย่างสัมผัสของแท้ของจริง จึงเป็นผู้“บรรลุปรมาตถธรรม”ขั้นต้นพระพุทธเจ้าทรงระบุชัดเจนว่า“รู้ได้ด้วยตน”(ปัจฉัตตัง)

และต้องเห็น“สักกายะ”นั้นๆ..“โดยความเป็นของไม่เที่ยง”(อนิจจัง)อีกด้วย จึงจะได้เข้าชาย“พ้นมิจฉาทิฎฐิ”คือต้องเห็น“ความไม่เที่ยง” กล่าวคือ เห็น“สักกายะ”หรือ“ตัวตนของกิเลส”นี้แหละว่า มันไม่เที่ยง(อนิจจัง) มันไม่คงที่(อนิจจัง) ไม่เท่าเดิม(อนิจจัง) มันเปลี่ยนแปลงไปมาได้จริง เดียวมันก็“อยาก”แรง หรือ“โกรธ”แรง เดียวก็“อยาก”น้อย หรือ“โกรธ”น้อย มากเท่าที่มันน้อยเท่านี้ได้ มันไม่เที่ยงแท้จริงๆ

โดยเฉพาะในขณะที่เรากำลังอธิบายถึงอยู่ที่นี่ร้ายๆ“จำนวนหรือเนื้อแท้ของกิเลสของเรา”ให้มันจำนวนน้อยลงหรือให้มันตัวเล็กลงยังไม่ได้ มันมีแต่จะมาก(ปุณ)ขึ้น โด(ปุณ)ขึ้น หนา(ปุณ)ขึ้น เราเห็น“กิเลส”เรามันมากขึ้นโตขึ้นจริงๆนี่เองคือ“ไม่เที่ยง” ไม่เท่าเดิม แต่ไม่เที่ยงชนิดโตขึ้นมากขึ้น(ปุณ) ไม่ใช่“ไม่เที่ยง”ชนิดที่มันลดลงเล็กลง(วิราคะ) แม้เรามีอารมณ์“สุข”..กิเลสก็โตก็หนาขึ้น มีอารมณ์“ทุกข์”..กิเลส

ก็โตก็หนาขึ้น มันโตขึ้นมันหนาขึ้นทุกท่า

นี่คือ **ความเป็น“ปुरुชน”**(คนกิเลสหนา)ของคนโลกีย์ แม้จะมี**“ญาณ”**ตามเห็น**“ความไม่เที่ยง”**(อนิจจานุสส)ได้แล้ว ก็ยังเป็นปुरुชน เพราะเขายังไม่ผ่าน**“พันธโยชน์ ข้อที่ ๓”**

แต่ต้องผ่าน**“สังโยชน์ ๒ ข้อ”**มาได้ก่อนนะ จึงจะเป็น ภาวะของ**“ความพินิจจาทิฎฐิ”** ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส

นั่นคือ ต้องมีการ**“เข้าถึง”**(บรรลุ)หรือ**“ต้องเป็นต้องมิ “การสัมผัสของจริง”**คือ**“สักกายะ”**สำเร็จปานจะนี้ที่เดียว จึงจะ**“เข้าเกณฑ์หรือเข้าขั้นที่เรียกว่า “พินิจจาทิฎฐิ”**

มิใช่...แค่รู้แค่ว่าได้ยินได้เรียนมาเข้าใจดี(สุดมยปัญญา) หรือรู้ด้วยแค่ขบคิดใคร่ครวญพิจารณาไตร่ตรองรอบถ้วน อย่างละเอียดลออ(จินตามยปัญญา) หรือแค่รู้สึกจากผลลัพธ์ ของการขบคิด(จินตามยปัญญา)เท่านั้น แต่ต้องเป็น“การรู้” จากสิ่งที่ปรากฏหรือเป็น“การรู้”จากสภาวะที่“เกิดผลของการปฏิบัติขั้นปรมาตถ์”(ภาวนามยปัญญา) ดังที่กำลังอธิบาย ผ่านมาแล้วนั้นทีเดียว จึงจะชื่อว่า**“พินิจจาทิฎฐิ”**ตามที่ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔

เรา**“เข้าถึง”****“ความเป็นพระพุทธ-ความเป็นพระธรรม”** ได้บ้างแล้ว ตามที่ได้อธิบายผ่านมานั้น เรากำลังจะเป็น**“พระสงฆ์”ระดับอริยสงฆ์ชั้นพระอรหันต์** หรือเป็น**“สมณะ”ของ พุทธ**(แม้แต่ฆราวาสก็เป็นสงฆ์หรือสมณะได้) เพราะเป็นผู้มี คุณสมบัติหรือมี**“ปรมาตถธรรม”**เข้าเขตเข้าข่ายตามลัทธิ

“ความเป็นสงฆ์หรือเป็นสมณะ”ตามลัทธิจะนั้น ไม่ได้ หมายเอาแค่การผ่านพิธีบวชแล้วได้เครื่องนุ่งห่มเป็นพระ เท่านั้น แต่หมายเอา...เนื้อแท้ของคุณธรรมภายในจิตที่มี **“ญาณ ๓”**จริง สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ของจริงหรือสภาวะจริง”**ในตนที่ได้ปฏิบัติผ่าน**“สังจ”**(ความจริง คือ อริยสัง ๔)

“กิจ”(สิ่งที่ควรทำ)กระทั่งได้กระทำจนบรรลุผลถึงขั้นมี สัตส่วนที่นับได้ว่า**“พันธโยชน์”**ตามทีอาตมาได้อธิบายมานี้ ขณะที่เราพยายามถึงตรงนี้ ก็กำลังผ่าน**“สังโยชน์ ๒”** เพราะฉะนั้น **“ผู้ไม่มี“อธิปัญญาสิกขา”ถึงขั้นถึงขีด ดังกล่าวมานี้ ก็คือผู้ที่ยังไม่มี“ภาวนามยปัญญา” ยังไม่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ของจริง”ตามความเป็นจริง**

จึงไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้“สังจ”(ความจริง ซึ่งก็คือ อริยสัง ๔) **“ไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้“กิจ”**(สิ่งที่ควรทำ)

และแน่นอนไม่สามารถได้เรียนรู้หยั่งรู้**“กต”**(สิ่งที่ทำแล้วเสร็จ ถึงขั้นจบกิจ)ของตนที่เกิดที่เป็นได้ **แน่นอนที่สุด**

นั่นก็คือ **ไม่มีปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิทยุทธิ** (ไม่มี ธรรมะที่ตนรู้ได้เฉพาะตน ผู้อื่นไม่อาจจะรู้ร่วมได้)

ที่นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อริชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา**

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม เติมออกไปว่า **“เป็นอยู่อย่างไร?”**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะ เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”**เกี่ยวกับ**“จิต”**และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”**เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีวิต**“ความเป็น”**(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาดาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของขาดาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาดาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแกะหรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาดาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นย่นัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นจากล้งอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่ฟังแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทรีย์สังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ผู้ยังบำเรอตนด้วย“สุขโลภีย์” หรือยังบำเรอตนด้วย“สามิสสุข”(สุขที่มีอามิส,สุขที่ยังมีเหยื่อล่อ)จึงยังเป็น**“ทาสผู้ปล่อยไม่ไป”**ตามสำนวนที่พูดๆกันมา

ดังนั้น ผู้ยังมี“สุขโลภีย์”หรือยัง“สุขอยู่บนสวรรค์แบบโลภีย์” จึงยังเป็น**“ทาสผู้ยังปล่อยไม่ไป”**ไม่ผิดเลย

“ความอิสระเสรีภาพ”จริงวิเศษแท้ **จึงได้แก่ “วิมุตติ”หรือ“นิพพาน”**นี้เอง นอกนั้นยังไม่ใช่**“ความอิสระเสรีภาพ”**ที่แท้จริงสัมบูรณ์ตามปรารถนาคงจะหรรอก

โดยเฉพาะ“วิมุตติ”หรือ“นิพพาน”ของพุทธชั้นสูงสุด ได้แล้วได้เลยอย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) **ยังยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนเป็นอื่นแล้ว(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเรบอีก(อสังกุปปัง)**

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า ธรรมะที่เป็น**“นิพพาน”**หรือเป็น**“วิมุตติ”**สัมบูรณ์นั้น มีคุณสมบัติ**เที่ยงแท้ ยังยืน ตลอดกาล ไม่เปลี่ยนเป็นอื่นแล้ว ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ ไม่กลับกำเรบอีก** มีหลักฐานยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๐ ข้อ ๖๕๙ เป็นต้น และที่อื่นอีก อาตมารวบรวม คำรับรองเหล่านี้มายืนยันเพื่อแสดงความเป็น**สังขธรรมอันวิเศษแท้พิเศษจริง**ของ“นิพพาน”หรือ“วิมุตติ”

ผู้บรรลุ“นิพพาน”คือ **ผู้หมดสิ้น“สุขโลภีย์-ทุกข์โลภีย์”** หรือเป็นผู้ที่**“ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุขโลภีย์”**ที่ภาษาบาลีหรือภาษาวิชาการว่า **“อทุกขมสุข”** ซึ่งเป็นอารมณ์เดียวกับ**“อุเบกขา”**อันหมายความว่า **“กลางๆ,เฉยๆ”**หรือ**“ความมีใจเป็นกลาง,ความมีใจวางเฉย”** **ความเป็นกลางคือ ใจไม่เอียงไปข้างชอบหรือชัง ไม่ยินดียินร้าย ไม่มีสุขไม่มีทุกข์(อทุกขม**

สุข)นั่นเอง เป็นคุณสมบัติขั้น**อารยธรรมที่เป็นโลกุตระแท้ๆ** ซึ่งต่างจาก**“อุเบกขาหรืออทุกขมสุข”**แบบ**“โลกีย์”**อย่างมีนัยสำคัญ ที่ผู้มี**“ภูมิโลกุตระ”**เท่านั้นที่จะมี**อารยธรรม**นี้ได้ **ความเป็น“อุเบกขา”ที่เป็นอารมณ์หมดสิ้นไปจาก“สุขโลภีย์”**นี้ **ไม่ใช่จิตที่มีลักษณะเพียงแค่ว่า...“ความวางใจเป็นกลาง ไม่เอนเอียงด้วยชอบหรือชัง, ความวางใจเฉยได้ ไม่ยินดียินร้าย เมื่อใช้ปัญญาพิจารณาเห็นผลอันเกิดขึ้นโดยสมควรแก่เหตุ และรู้ว่าพึงปฏิบัติต่อไปตามธรรม หรือตามควรแก่เหตุนั้น, ความรู้จักวางใจเฉยดู เมื่อเห็นเขารับผิดชอบของเขาเอง, ความวางที่เฉยคอยดูอยู่ในเมื่อคนนั้นๆสิ่งนั้นๆดำรงอยู่หรือดำเนินไปตามควรของเขาตามควรของมัน ไม่เข้าข้างไม่ตกเป็นฝ่าย ไม่สอดใส่ ไม่จู้จี้สารแน ไม่ก้าวกายแซกแซง**เท่านั้น อันเป็นอารมณ์ของปุถุชนคนสามัญทั่วไปที่เคยเกิดเคยเป็นในบางขณะ บางอารมณ์ หรือแม้สามารถพากเพียรปฏิบัติให้ได้ เพราะถือว่า เป็นกุศลหรือความดีงามของจิตชนิดหนึ่งก็ตาม

แต่..ความเป็น**“อุเบกขา”**ที่เป็น**อารมณ์หมดสิ้นไปจาก“สุขโลภีย์”**นั้น เป็น..**ความรู้สึกเฉยๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ที่เป็นโลภีย์** นั่นคือ **สิ้นทุกขอารยสัง...แล้วสุขแบบโลภีย์ก็สิ้นไปด้วย(เพราะดับสิ้นถึงเหตุแห่งทุกข์ได้จริง) รู้สึกกลางๆ ไม่มีอารมณ์สุขอารมณ์ทุกข์เลย มีความเป็นกลางไม่เอียงไปข้างกาม-ไม่เอียงไปข้างอัตตา อันเป็น“มัชฌิมา”(ความเป็นกลาง)นั่นเอง** ซึ่งเป็น**“พื้นฐาน**ของความเป็นนิโรธนิพพานของพุทธ”

ความเป็น“อุเบกขา”ที่เป็น**อารมณ์หมดสิ้นไปจาก“สุขโลภีย์”**นั้น เป็น**“อุเบกขาสัมโพธิของค์”(จิตที่มีความเป็นกลาง อันมีคุณสมบัติสูงถึงขั้นเป็นองค์แห่งการตรัสรู้)** ไม่ใช่**“อุเบกขา”**ที่เป็นสามัญโลกีย์ แต่เป็น**“เนกขัมมสติอุเบกขา”**(ความเป็นกลางที่มีคุณสมบัติถึงขั้นออกจากนิวรรณ์..ออกจากโลภีย์สำเร็จ) เช่น ออกจากกาม-ออกจากพยาบาท...ออกจากสุขทุกข์แบบโลภีย์ กล่าวคือ **จิตเฉยๆต่อโลภีย์นั้น จิตมีความเป็นกลางไม่มีกาม-ไม่มีพยาบาท ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ที่ชาวโลกีย์เขามีกันเป็นสามัญได้แล้ว ซึ่งไม่ใช่“เคลสิตอุเบกขา”(ความเป็นกลาง ที่สามัญปุถุชนทำได้เป็นได้) และเป็น“ฉาน ๕”(ซึ่งเป็นฉานในกาปฏิบัติ“จรณะ ๑๕” หรือปฏิบัติ“มรรค อันมีองค์ ๘”ที่เกิดฉาน**

๓ [มีต่อฉบับหน้า]

อดีตไทยเราคงข่มเหงคนชาติอื่นสุดจะเจ็บขำมิใช่น้อย
เกิดมาชาติไหน ขอทำร้ายทำลายชาติไทยให้ราพณาสุร
ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ต้องเกิดเป็นฮ่องเต้ ฮองเฮา ขุนนาง
แต่ยุคประชาธิปไตย ต้องเกิดเป็น “นักการเมือง”
กำชะตาประเทศ ป่วนมันทั่วเมือง

ความลับ ของนักการเมือง ที่ทำลายชาติ

ชาวบางคนเกิดมามี
๒ “ด้ายแดง” ผูกพัน
ฉันกับเธอ แม้จะห่างแสน
ห่าง ไกลแสนไกล แต่
สุดท้ายก็เจอกัน เป็นบุพเพ-
สันนิวาส

แต่บางคนก็มี “ด้ายดำ”
ผูกพัน แม้ห่างแสนห่างก็ค่อยๆ
ใกล้ชิด เพื่อสุดท้ายจะได้ทำลายให้
หน้าใจ

พระท่านจึงเตือนเสมอ

“ปล่อยวาง-อโหสิกรรม” มิฉะนั้นจะต้องเกิด
มาแก้แค้นกัน

เจ็บลึกซึ้ง เขาอาจจองเวรชาติแล้วชาติเล่า
ร้ายกับเขาลึกซึ้ง เขาอาจจองเวรเป็น
ร้อยๆ ชาติ ด้วยจิตพยาบาท คุ่มไหมเนี่ย?

จะทำอะไรที่แรงๆ ทำร้ายจิตใจเขาจึงต้อง
คิดให้ดี ชั่งตวงวัดคุ่มค่าหรือไม่

นิทานชาดกกล่าวถึงชาติหนึ่งของพระโพธิ-
สัตว์เป็นพญาช่างสาร มีเมียอัครมเหสี และเมีย
พระสนม

วันหนึ่งแค่เด็ดมะม่วงให้ ๒ เมีย แต่เจ้ากรรม
มดแดงเต็มพวงไปอยู่กับเมียพระสนม

และแล้วกลไกแห่งพยาบาทอาฆาตก็เริ่ม
หมุนกงล้อ

ทั้ง ๒ เมียผลัดกันเชิงรุกและรับตลอดมา

เป็นเลื้อกับกวาง

เป็นไก่อกับสุนัขจิ้งจอก

เป็นแมวกับหนู

เป็นคนกับนางยักษ์

จนพระโคตมต้องหย่าทัพ ชี้โทษภัยกงเกวียน
กำเกวียน

แรงอธิษฐานใดจะมีพลังแรงเท่า “พลังแห่ง
พยาบาทอาฆาต” แม้ “แรงรัก” ก็เป็นแค่รูน
จูเนียร์ฟลายเวท!

สงครามทำรบข้ามชาติ มิให้ศึกษาสังเกต

พระนารายณ์ต้องลงมาจุติสู้กับทศกัณฐ์

นนทุกต้องมาจุติเป็นทศกัณฐ์

รบพุ่งกันใหญ่โต เสียรีพลเหลือคณานับ

อนาถหนอ...แรงพยาบาท!

“ไม่อยากจะเกิด จึงต้องละวางจิตถือสา”

มิฉะนั้น แรงอาฆาตจะหนุนเสริมกรรมให้
“สมปรารถนา”

“แรงอาฆาต” จึงเป็นพลังดุจรุนแรงราวกับ
หลุมดำแห่งจักรวาล!

อาฆาตธรรมดาอาจเป็นแค่เพื่อน

อาฆาตที่แข็งแกร่ง ยอมลงทุนเป็นผิวเมีย

ขึ้นต้นรักหวานชื่น แต่จบลงด้วยความเจ็บช้ำ

เพราะแรงอธิษฐานให้สมปรารถนา ในการ
“ทำลาย”

จิตที่มุ่งมั่นอยู่ลึกในจิตสำนึก จึงเดินบทบาท
ให้สมจริง จนแม้เจ้าตัวก็ยังเชื่อว่า “เพราะรัก”

แต่พอได้เวลา “ถุงอันสวยงาม” ก็จะระเบิด
ออกมาเป็นตัวหนอนมากมาย!

มโนปุพพัง คมา อัมมา มโนเสฏฐา มโน มยา
เมื่อจิตเป็นใหญ่ เมื่อสั่งสมความโกรธความ
เกลียด ความอาฆาตพยาบาท

มันจะเริ่มเดินทาง “ทำให้สำเร็จ” เหมือน
ระเบิดเวลาลูกใหม่

วางแผนเนียน หวานชื่น จนเจ้าของความ
โกรธเกลียด ก็ยังหลงผิดคิดว่า “รัก!”

แต่อนิจจาหาหยา เมื่อถึงเวลา แรงอธิษฐาน
จะเริ่มแผลงฤทธิ์

แรงอาฆาตมากกว่านั้น ฤจะเท่าการกลับ
ชาติมาเกิดเป็น “ลูก!”

ลูกทำร้ายตัวเอง ทำอัปปริยัจญ์ไร พ่อแม่ก็ยัง
เจ็บช้ำ

อาฆาตประเภทนี้ ลงทุนสูงกว่าเพื่อน
มองไประดับประเทศ อดีตโบราณไทยเราคง

ข่มเหงคนชาติอื่น สุดจะเจ็บช้ำรันทด มิใช่น้อย

เกิดมาชาติไหน ขอทำร้ายทำลายชาติไทย
ให้ราพณาสุร

ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ต้องเกิดเป็นฮ่องเต้
เป็นฮ่องเฮา เป็นขุนนาง

แต่ยุคประชาธิปไตย ต้องเกิดเป็น “นักการ
เมือง”

กำชะตาประเทศ ป่วนมันทั่วเมือง

และมีใช้คนสองคน

แต่มาเป็นร้อย เป็นพัน!

ประดุกเรือกามิกาเซ่ถล่มเรือรบอเมริกา
ด้วยการพลีชีวิต

มองในแง่ประเทศของเขา เราต้องให้
เหรียญตราที่เขากล้าเสียสละข้ามภพมาล้างผลาญ

มองในแง่ชาติไทย มีแต่โคตรชายจริงๆ! **๒**

ธรรมะก็มีเผ็ด ให้เข็ดชัวกลับบาป เพื่อพ้นจากกรรมสาป กำราบชั่วเป็นดี

ยานี้เหมาะแก่โรคของเจ้า จงกินยานี้
แต่ถ้าไม่ยอมกิน ก็จงลุกขึ้นมาทำงานให้คุ้มกับอาหารที่กิน
หากนางไม่ยอมกินยาและไม่ยอมลุกขึ้น
ก็จงใช้ไม้เรียวหวดใส่นาง

ให้เข็ดชัวกลับบาป

(โกสิยชาติก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระ
เชตวันมหาวิหาร ที่นครสาวัตถีในแคว้น
โกศล ทรงกล่าวถึงนาง**พราหมณี**ผู้หนึ่ง ซึ่ง
เป็นภรรยาของพราหมณ์ผู้ศรัทธาในพระ
ศาสดา

นางพราหมณีนั้นเป็นหญิงประพฤติชั่ว
ร้ายแรง มีความหยาบช้ำลามก กลางคืน
มักประพฤตินอกใจสามี กลางวันมักแสรัง
เจ็บป่วยไม่ยอมทำงาน เอาแต่นอน ทำให้
พราหมณ์เป็นห่วง มักถามนางอยู่เสมอๆ

“แม่มหาจำเริญ เธอป่วยไม่สบาย
เป็นอะไรบ้างหรือ?”

นางก็ทำทีว่าทรมานมาก แล้วตอบว่า

“ลมมันแน่นเสียดแทงดิฉันไปทั่วกาย”

“ถ้าอย่างนั้นได้อะไรถึงจะบรรเทาอาการเล่า”

“หากได้กินยาคุณ (ข้าวต้มเหลวที่ดื่มชดได้) และน้ำมันอันประณีต ก็จะสบายขึ้น”

พราหมณ์จึงเที่ยวแสวงหามาให้ตามที่นางต้องการ กระทำการรับใช้นางทุกอย่างราวกับเป็นทาส แต่นางพราหมณ์ไม่รู้สำนึกในความดีของสามี เวลาใดที่พราหมณ์อยู่ที่เรือน ก็มารยาทำเป็นนอนป่วย พอเวลาใดพราหมณ์ออกไปข้างนอกแล้ว ก็ลักลอบหยอกล้อกับชายชู้

เหตุการณ์เป็นอยู่อย่างนี้ โดยที่พราหมณ์ไม่รู้ระแคะระคายเลย ได้แต่คิดเป็นห่วงว่า

“โรคลมที่เสียดแทงภายในกายของภรรยาเรานี่ ดูท่าไม่ดีขึ้นเลย นางยังคงนอนจมอยู่ทุกวัน”

จึงตัดสินใจไปสุพระเชตวันมหาวิหาร เข้าเฝ้าพระศาสดา ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่อันควร พระศาสดาตรัสถามว่า

“ดูก่อนพราหมณ์ ทำไมระยะนี้ท่านจึงมีค้อยได้มาเล่า”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นางพราหมณ์ของข้าพระองค์ไม่สบาย เป็นโรคลมเสียดแทงอยู่ภายใน จึงต้องคอยดูแลนาง คอยหาอาหารอันประณีตแก่นาง กระทั่งบัดนี้นางดูอ้วนท้วน ผ่องใส มีผิวพรรณดี แต่โรคลมไม่มีทีท่าว่าจะทุเลาเบาบางลงเลย ข้าพระองค์ต้องปรนนิบัติดูแลนางทุกวัน จึงไม่มีโอกาสมาเข้าเฝ้าพระองค์ได้ แต่วันนี้มาก็เพราะหวังคำชี้แนะจากพระองค์ เพื่อคลายทุกข์กังวลใจ พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับอย่างนั้น และทรงหยั่งรู้ความเลวของนางพราหมณ์ จึงตรัสแนะนำพราหมณ์

“ท่านพราหมณ์ หากภรรยาของท่านมีแต่นอนอยู่อย่างนี้ โรคลมย่อมไม่มีวันหาย ต้องปรุงยาให้กิน เป็นยาที่ต้องเหมาะกับโรคด้วย ซึ่งในอดีตชาติกาลก่อน มีบัณฑิตเคยบอกยานี้แก่ท่านแล้ว แต่ปัจจุบันชาตินี้ท่านจำไม่ได้เอง”

พราหมณ์ได้ฟังอย่างนั้นรีบกราบทูลอาราธนา (นิมนต์) พระศาสดาจึงทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล มีพราหมณ์มหาศาล (พราหมณ์ผู้มั่งคั่ง) ผู้หนึ่ง สำเร็จวิชาศิลปะทุกประการจากเมืองตักสิลาแล้ว ได้เป็นอาจารย์ทิศาปาโมกข์ (อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง) อยู่ที่นครพาราณสี ในแคว้นกาสิ ได้มีลูกศิษย์มากมาย ทั้งที่มาจากราชสกุลและพราหมณ์สกุล

แต่มีพราหมณ์ชาวชนบทผู้หนึ่ง จำเรียนวิชาการต่างๆ จนจบจากสำนักอาจารย์ทิศาปาโมกข์นี้แล้ว ก็แต่งงานสร้างครอบครัวอยู่ที่นครพาราณสีนั่นเอง เขามีความเคารพศรัทธาในอาจารย์ยิ่งนัก ทุกๆ วันมักแวะมาเยี่ยมเยียนอาจารย์เสมอ

แต่นางพราหมณ์ผู้เป็นภรรยาของเขา ซึ่งเป็นธิดาของโกสิยพราหมณ์ กลับเป็นหญิงประพฤติชั่วร้ายแรง มีความหยาบช้ำลามก กลางคืนมักประพฤตินอกใจสามี กลางวันมักแสรังเจ็บป่วย ไม่ยอมทำงาน เอาแต่นอน ทำให้พราหมณ์เป็นกังวล มักถามนางอยู่เสมอๆ

“เธอป่วยบ่อยๆ เป็นอย่างไรบ้างเล่า”

“ดิฉันเป็นโรคลมเสียดแทงไปทั่วตัว”

“แล้วได้อะไรเธอจึงจะอาการดีขึ้น”

“หากได้ยาคุณและน้ำมันอันประณีต ก็จะสบายดีขึ้น”

พราหมณ์ก็ยินดีคอยปรนนิบัติรับใช้ทุกวัน ตามที่นางปรารถนาทุกประการเป็นอย่างดี แต่เวลาใดที่พราหมณ์ผู้สามีออกไปทำกิจนอกเรือน นางก็จะลักลอบแอบคบชู้เป็นประจำ โดยสามีไม่รู้เรื่องเลย พราหมณ์มีแต่ใจเป็นห่วงว่า

“โรคลมของภรรยาเราไม่บรรเทาเลย จะทำอย่างไรดี”

พลันได้คิด จึงถือโอกาสไปหาอาจารย์ของตน พอได้พบหน้ากัน อาจารย์ก็ถามว่า

“สบายดีอยู่หรือ ทำไมหายหน้าไปตั้งหลายวันเล่า”

“ท่านอาจารย์ ภรรยาของผมไม่สบาย เป็นโรคลมเสียดแทงภายใน ผมจึงต้องคอยดูแลหาอาหารการกินอย่างดีให้แก่นาง ตอนนี้นางก็อ้วนท้วนสมบูรณ์ขึ้นมากแล้ว แต่โรคลมก็ยังไม่หายยังเป็นอยู่ทุกวัน ผมจึงไม่สบายใจ ต้องขอมาปรึกษาอาจารย์ในวันนี้แหละ”

อาจารย์ทศปาโมกข์ฟังแล้ว ก็รู้ได้ทันทีว่า ลูกศิษย์ของตนโดนภรรยาหลอกเสียแล้ว จึงคิดว่า

“เห็นทีเราจะต้องบอกญาติ ที่เหมาะจะรักษาโรคของนางพรหมณีนี้ แก่ลูกศิษย์ของเรา นางจึงจะหายจากโรคได้”

คิดแล้วก็บอกกับลูกศิษย์

“เอาอย่างนี้ นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไป เจ้าจงงดอาหารอันประณีตทั้งหมดที่ให้แก่นาง แต่จงเอาใบไม้มา ๕ อย่าง ผลไม้ ๓ อย่าง นำมาโขลกรวมกัน แล้วคลุกกับขี้วัวอีกที จากนั้นแช่ไว้ในหม้อทองแดงใหม่ๆ ให้กลิ่นโลหะจับยานี้ เสร็จแล้วก็นำยาไปให้นาง พร้อมกับถือหวาย ไม้เรียวไว้่มือ บอกกับนางว่า

ยานี้เหมาะแก่โรคของเจ้า จงกินยานี้ แต่ถ้าไม่อยากกิน ก็จงลุกขึ้นมาทำงานให้คุ้มกับอาหารที่กิน หากนางไม่ยอมกินยาและไม่ยอมลุกขึ้นก็จงใช้ไม้เรียวหวดใส่ นาง รับรองได้เลยว่านางจะรีบลุกในทันที”

ด้วยความเคารพลูกศิษย์ก็รับคำอาจารย์แล้ว กลับมาทำยานั้นตามที่อาจารย์สอน เสร็จแล้วก็นำไปให้นางพรหมณีภรรยาของตน พร้อมกับถือไม้เรียวไปด้วย กล่าวว่า

“แม่มหาจำเริญ เจ้าจกินยารักษาโรคนี้เถิด กินยาให้สมกับที่เจ้าอ้างว่าป่วย หรือถ้าไม่กินยานี้ ก็จงลุกขึ้นมาทำงานให้สมกับอาหารที่เจ้ากินอยู่ เพราะถ้อยคำอ้างว่าป่วยกับการกินอาหารจนอ้วนท้วน ทั้งสองอย่างนี้ช่างขัดแย้งกันเหลือเกิน”

พรหมณีกล่าวอย่างนี้แล้ว นางพรหมณีก็คิดขึ้นมาทันทีว่า

“เขาไปปรึกษาอาจารย์มา เราคงไม่อาจหลอกเขาได้อีกต่อไปแล้ว”

จึงลุกขึ้นมาทำงานตามหน้าที่ทั้งหลายของตน และไม่กล้าเป็นหญิงประพฤตินิดศีลอีก นางงดเว้นจากการกระทำชั่ว ด้วยยำเกรงในอาจารย์ว่า

“อาจารย์รู้ความชั่วของเราหมดแล้ว ต่อแต่นี้ไป เราจะไม่ทำชั่วเช่นนั้นอีก”

.....

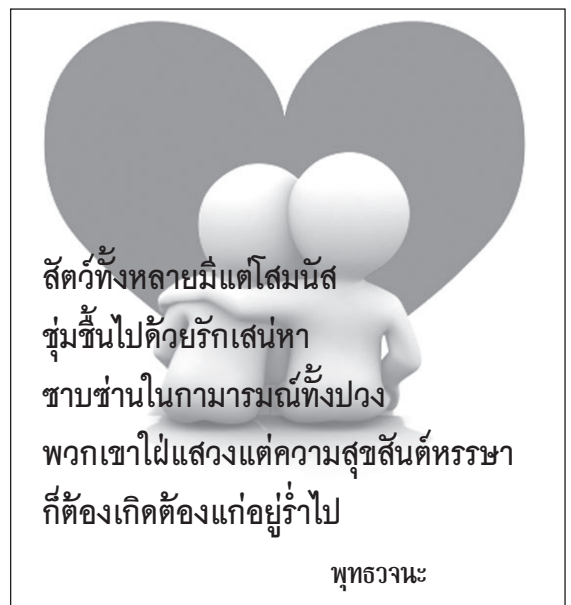
พระศาสดาทรงแสดงพระธรรมเทศนานี้แล้ว ทรงเฉลยว่า

“พรหมณ์และพรหมณีในครั้งนั้น ได้มาเป็นพรหมณ์และพรหมณีในบัดนี้ ส่วนอาจารย์ทศปาโมกข์ได้มาเป็นเรตถาคตนี้อเอง”

จากการที่พรหมณ์มาเข้าเฝ้าพระศาสดาในครั้งนี้ พอนางพรหมณีรู้เข้า ก็ไม่กล้าทำอนาจารผิดศีลอีกต่อไป ด้วยความเคารพในพระศาสดาว่า

“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้เรื่องของเรแล้ว” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๓๐
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๕๐๘)

เรื่องสั้น

• ๒. วัชรินทร์ •

คราวเคราะห์หรือเพราะบาป

สมัยที่บ้านเมืองยังไม่เจริญนั้น ปรากฏการณ์ทางไสยศาสตร์ยังมีเกิดขึ้นให้เห็น บ่อยครั้ง โดยเฉพาะยุคที่ป่าไม้ยังอุดมสมบูรณ์ ใครขาดแคลนที่ทำกินก็บุกรุก ผืนป่าหักร้างถางพงเพื่อทำไร่ข้าว ปลูกพริก ปลูกข้าวโพด และพืชไร่อื่นๆ อีกอีกป่าละมีชาวบ้านหลายคนที่ต้องเผชิญกับความโชคร้ายจนถึงแก่ชีวิตนั้นมีไม่น้อย ผีที่ร้ายที่สุดในยุคนั้นก็เห็นจะเป็นผีมาเลเรีย ผีตัวนี้ถ้าหากได้สิงในร่างกายของใครแล้วละก็จะต้องจับสันไข้หัวโกรนกันไปตามระเบียบ หมอสมัยนั้นยังไม่เก่งพอที่จะปราบผีประเภทนี้ได้ คนป่วยที่ถูกพยากรณ์เข้าสิงในร่างกายแล้วก็ต้องอาศัยหมอผีประจำหมู่บ้านมาช่วยปัดเป่าให้ โดยรักษาควบคู่ไปกับยาสมุนไพร ถ้าไม่หนักหนาอะไรมากนักก็อาจจะหายได้ แต่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยหายขาดเมื่อกลับมาเป็นใหม่ก็รุนแรงกว่าเก่า สมองอีกเสบ ไตอีกเสบ ตับอีกเสบ ตายอยู่ดี ปัจจุบันการแพทย์ก้าวหน้ามีหูกยามาปราบผีมาเลเรียจนเกือบจะสูญพันธุ์ไปแล้ว ป่าไม้ก็หมดผิก็เลยพลอยหมดไปโดยปริยาย

พูดถึงการถางไร่ทำลายป่าแล้ว พ่อของข้าพเจ้าก็ไม่เบาเหมือนกัน บุกรถางป่าเหนือจนเกือบถึงชายแดนพม่า ข้าพเจ้าตอนนั้นก็รู้สึกว่าจะเลยชั้นประถมมาหมาดๆ เรียกว่าพอจะวิ่งหนีข้างได้แล้ว จึงถือโอกาสติดตามพ่อไปป่าบ้าง แม่คัดค้านไม่ยอมให้ข้าพเจ้าไป แต่ข้าพเจ้าก็อ่อนวอนจนได้ไป

“เอา..ไปก็ไป ไปให้เสียขบหัวมัน” เสียงแม่พิมพ์ในครัว

ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าเสือมันจะขบหัวหรือไม่ ขอให้ได้ไปอย่างเดียว มีพ่อ อา และน้ำไปด้วยถึงสามคนยังปล่อยให้เสียขบหัวลูกหลานอีกก็ตามใจ หลังจากทุกคนพร้อมหน้ากันแล้วก็เริ่มออกเดินทางด้วยเท้าไปขึ้นข้างเมล์ที่บ้านยายไท ต้องใช้เวลาเดินเกือบค่อนวัน แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาไม่เห็นเหน็ดเหนื่อยอะไร ถึงบ้านยายไทก็นอนพักกันที่นั่นหนึ่งคืน เช้าทานอาหารแล้วก็ขนเสปียงเครื่องใช้ไม้สอยขึ้นหลังช้างเพื่อออกเดินทางเข้าป่าต่อไป

ข้างเมล์คุณลุงมนัสพาพวกเราทั้งสี่คนเดินท่องป่าไปตามเส้นทางรถลากไม้ซุงของโรงเลื่อยยายไทย วันนั้นมีข้างเมล์สองเชือกที่บริการรับส่งพวกเราเข้าป่า ข้างเชือกแรกบรรทุกพวกเราทั้งสี่คน ข้างเชือกที่สองบรรทุกข้าวของเครื่องใช้ เช่น ข้าวสารอาหารแห้งต่างๆ ส่วนอาวุธปืนสามกระบอกถือใครถือมัน สมัยนั้นใครมีข้างก็เหมือนมีรถลิสล้อ ยังมีหลายตัวก็ยิ่งรวยเป็นเศรษฐีมีอิทธิพล คุณลุงมนัสมีข้างหลายเชือก ไว้เป็นข้างบริการรับส่งของป่าให้ชาวไร่สองเชือก นอกนั้นให้ลูกน้องนำไปลากไม้ซุงให้โรงเลื่อยอยู่ชายแดน มีรายได้เป็นกอบเป็นกำ

ตามปกติถ้าเราเดินทางตัวเปล่า ไม่มีเครื่องใช้ไม้สอยก็ไม่จำเป็นต้องนั่งหลังช้าง เพียงเดินทางไม่กี่ชั่วโมงก็ถึงที่ทำอะไร แต่ยามเก็บเกี่ยวผลผลิตจำเป็นต้องใช้ช้างทำหน้าที่ขนส่งจากไร่ไปขึ้นสู่ยุ้งฉางที่บ้าน เขตบริการข้างเมล์ของคุณลุงมนัสเริ่มตั้งแต่ปากทางบ้านยายไท เส้นทางบ้าน

ตาเงาะ และเส้นทางบ้านเขาตีนเบ็ด เส้นทางเหล่านี้ล้วนแต่เป็นเส้นทางผ่านป่าดงดิบจนถึงเขตแดนประเทศพม่าโน่น หรือที่ชาวบ้านเรียกว่าบ้านล้งเคี้ย คนสมัยก่อนชอบเดินทางไปที่นั่นเพื่อตัดหวายออกมาขายทำรายได้ไม่เลว บางคนก็แต่งงานอยู่กินกับสาวพม่าตากะเหรี่ยง ทำมาหากินอยู่ที่นั่นตลอดชีวิตก็มี

การเดินทางด้วยการขี่หลังช้างในคราวนั้นก็รู้สึกสนุกดี ข้างโยกไปโยกมาเหมือนขี่ชิงช้า ลึงค่าง ชะนี ส่งเสียงร้องโหยหวน กระโดดไปตามยอดไม้อย่างอิสระเสรี นกหัวขวานเจาะต้นไม้เป็นรูโพรงเพื่อออกไข่ตั้งเป็กกๆ ล่นป่า ค่างดำตัวเชื่องนั่งหันหลังเก็บกินผลไม้ไฟอย่างเอร็ดอร่อยเหมือนไม่มีสิ่งใดผิดปกติ เสียงอาทองกระซิบความขำขำบังคับช้างให้หยุดแล้วกล่าวกับพ่อว่า

“พี่ลีน เราหาอาหารมื่อค่ากันดีกว่า”

“เอาสิ เห็นหรือยัง...?”

“โน้นไง นั่งปกอมะไฟป่ากินอย่างสบายเชียว” อาทองชี้ให้ดู

ว่าแล้วอาทองก็ยกปืนแก๊ปประทับบ่าเล็งไปยังค่างดำตัวนั้น แต่ดูเหมือนว่าพ่อจะคิดอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบโบกมือห้ามทันที

“เฮ้ย หยุด หยุด... ขึ้นแกยงบนหลังช้างแบบนี้เดี๋ยวข้างตกใจวิ่งหนีป่าราบหรอก” พ่อกล่าวไม่ทันขาดคำเจ้าค่างดำเหมือนจะรู้ภัย รีบกระโดดตัวลอยลิวเข้าป่าหายไปโน่นพริบตา ทำเอาอาทองกลืนความเสียดายอย่างยากเย็น

“ไอ้บ้า แกขืนยิงค่างตัวนั้นมีหวังข้างพาริ่งเข้าป่าตกเหวตายแหงๆ”

“ขอโทษทีพี่ คิดไม่ทัน” อาทองกล่าวขอโทษขอโพยแล้วให้ความขำขำบังคับช้างเดินต่อไป

เมื่อมาถึงไร่อันเป็นเขตผืนป่าที่พวกพ่อจับจองแผ้วถางปลูกข้าว ไร่อาทองและของน้ำผลไม้ อยู่ไม่ห่างกันนัก ข้าวกำลังแก่เป็นลูกหวายอร่ามเต็มที่แล้ว อีกไม่กี่วันก็จะเริ่มลงมือเก็บเกี่ยว ขึ้นมาไร่เที่ยวนี้พอกับอาทองเอาหมามาด้วยคนละตัวทำไร่พ่อสร้างห้างไว้เป็นที่พัก และเพื่อไว้เป็น

ครัวประกอบอาหารและเก็บของใช้ต่างๆ ส่วนที่นอนยามกลางคืนต้องปิกขึ้นไปนอนบนต้นไม้ไทร ซึ่งสามพี่น้องสร้างห้างพิเศษสำหรับนอนบนต้นไม้ไทรโดยเฉพาะ

เช้าวันต่อมาพ่อออกเดินสำรวจดูรอบๆ ไร่ข้าว ก็ปรากฏว่าทางด้านเหนือมีรอยโซลงข้างเข้าทำลายถอนข้าวกินไปมากโข ทุกปีจะมีโซลงข้างพวกนี้เข้าทำลายพืชไร่ให้เสียหายอยู่เสมอๆ การเข้ามาทำไร่อยู่กลางป่ากลางเขาก็กังต้องเสียงแบบนี้แหละพ่อว่า เข้ามานอนไรคืนสองคืนแรกก็ไม่มีอะไร แต่พอเข้าคืนที่สามที่สี่ก็เริ่มมีปัญหาเสียแล้ว เจ้าแมวใหญ่หาเรื่องจะกินหมาพ่อให้ได้ จนพ่อกับอาต้องเอาหมาขึ้นไปนอนบนต้นไม้ไทรด้วย

“ไม่ไหวแล้วพี่ ชินเป็นแบบนี้มีหวังหมาเราเป็นเหยื่อไ้อ้ลายแน่ๆ” อาทองปรารภกับพ่ออย่างกังวล

“อิม...พี่ก็คิดอยู่เหมือนกัน เราไม่น่าเอามาด้วยเลย ชินปล่อยมันมาวนเวียนอยู่แบบนี้ไม่กี่วันก็เสร็จมัน” พ่อกล่าว

“แล้วเราจะเอาอย่างไรกันดีพี่?” อาทองขอความคิดเห็น

“จัดการกับมันเสียดิใหม่..?” น้ำफलเสนอขึ้น

“อ้อ...เห็นที่ต้องเอาอย่างแกว่าเสียแล้ว” พ่อกล่าวเห็นด้วย

แผนกำจัดเจ้าลายก็เริ่มขึ้น พ่อจัดการทำคอกขังสุนัขไว้ใกล้ห้าง อาทองกับอาผลช่วยกันตัดไม้ไผ่มาผ่าซีกกันผาห้างอย่างมิดชิด “เราจะข่มคอยที่มันอยู่บนห้างนี้แหละวะ” พ่อคิดแผนจากนั้นก็ช่วยกันเจาะผาให้เป็นช่องๆ ของใครของมัน ลองเอาปืนประทับบ่าสอดเล็งไปทางคอกสุนัขได้พอเหมาะไม่ติดขัด และถ้ามันเข้ามาป่วนเปี้ยนอนอยู่ในบริเวณนี้ก็พอมองเห็น เพราะช่วงนี้เป็นช่วงเดือนหงายพระจันทร์เต็มดวง

“เยี่ยมพี่...” อาทองยกนิ้วให้

“คืนนี้ได้วัดดวงกันหละไ้อ้ลายเอ๊ย” น้ำफलกล่าวยิ้มในที

“ทำไม..แกจะลงไปพึดกับมันรี?” พ่อกถาม

“ไม่รู้หละ เกิดยิงมันพลาดกระโจนขึ้นมาก็ได้พึดกันละวะ” น้ำफलเตรียมการ

“ไม่มีทางทรอกผล แค่เสียงปืนดังมันก็วิ่งหนีป่าราบแล้ว ฉะนั้นแกอย่าหวังว่าจะได้พึดกับมันง่ายๆ” พ่อกล่าว

“อย่าโม้ไ้อ้เวร แค่ได้ยินเสียงเสือ ชี้แกก็วิ่งขึ้นไปกองอยู่บนหัวแล้ว” อาทองปรามาส

“ไม่ต้องปรามาสทรอกไ้อ้เวร เดี่ยวคืนนี้คอยชมฝีมือแล้วกันว่าไ้อ้ลายพาดกลอนตัวนี้มันจะนอนตายด้วยฝีมือใคร” จากนั้นสามพี่น้องก็กลับขึ้นพักผ่อนบนต้นไม้ไทรรอเวลาตอนค่ำ

หลังจากจัดการกับอาหารมื้อค่ำเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พ่อก็เริ่มมีบัญชาให้ผมพักอยู่บนต้นไม้ไทรแต่เพียงผู้เดียว แต่ผมหรือจะยอม คุณคงเข้าใจนะว่าผีกับเสือมันต่างกัน ยังไงเสียผมก็คงไม่นอนรอให้ผีหลอกอยู่บนต้นไม้ไทรเป็นแน่แท้ เพราะมันทะมึนยังงั้ชอบกล ไม่เอาแล้วขอไปกับพ่อดีกว่า เสือมายังงั้ก็ยังมีที่กำบัง มีปืนหลายกระบอกพอที่จะฆ่ามันได้ แต่ผี ฮ่าๆ...มียาวๆ ตากลน เฮ้ย มันจะหัวใจวายตายก่อนนะซิ และเมื่อข้าพเจ้าไม่ยอมนอนอยู่คนเดียว ในที่สุดก็ต้องมานั่งรอเสือท่ามกลางผู้ใหญ่ทั้งสามที่ห้างท้ายไร่

คืนนั้นหลังจากที่ทุกคนเข้าประจำที่ของใครของมัน โดยมีผมนั่งตัวลึบอยู่ตรงกลาง พ่อดูเหมือนจะมีความกังวลบ้างกับผม แต่ก็เอานา ผมมองตาให้ความมั่นใจ ก็ลูกพ่อเหมือนกันแหละนะอย่าได้หวัง เสียงเพลงกล่อมไพรยามค่ำคึกคักล้างซัดอย่างไรทำนอง เสียงค้ำควาแม่ไก่บินโฉบกินลูกไทรเป็นครั้งคราว นกคู้ผีร้องกะตุ๊กๆ แล้วบินพริบไปเกาะตอไม้อยู่กลางไร่ ยิ่งดึกอากาศยิ่งเย็นเฉียบ เหตุการณ์ต่างๆ เจียบเจียบไว้ว้าวว่าเสือจะมา ได้ยินแต่เสียงร้องแปร้นของข้างก้องป่าอยู่ไกลๆ ทุกคนต่างเจียหูฟัง แต่ทุกอย่างก็เจียบหายไป จนแต่ละคนชักหนังตาปิดเพราะตีหนึ่งตีสองเข้าแล้ว พ่อเองก็ขยี้ตาหลายหน

ส่วนข้าพเจ้าหมอบหลับเสียก่อนใครๆ มาตื่นเมื่อ
หูได้ยินเสียงอาทองกระซิบกับพ่อว่า

“สงสัยคืนนี้มันคงไม่มานะพี่”

“ไอ้บ้านี้รู้ชะมัด” พ่อพิมพ์

“กลับไปนอนก่อนตีห้าพี่” อาทองคงง่วงนอน
เต็มแก้ว

“อืมม..” พ่อยกข้อมือดูนาฬิกา

“พี่ พี่ ดูอะไรนี่” อาทองสะกิด

“เห็นมัยพี่ ไอ้ผลคอปับน้ำลายยัดแล้ว”

“อย่ามูส่านะไวยัย ถึงตาถูกลับแต่หูฟังอยู่
นะ” เสียงน้ำผลกล่าวสวนขึ้นเบาๆ

“อย่างงั้นรี ข้าคิดว่าแกนั่งทางโน้ไปแล้ววะ”

อาทองกระเช้า

“ที..ที” พ่อหัวเราะพร้อมปิดไฟฉาย

ความเจียงมาเยือนชั่วขณะ เสียงโครมดังขึ้น
พร้อมกับหมาร้องเอ็งๆ ทุกคนงัวเจียดตื่นจากภวังค์
พ่อรีบส่องไฟฉายไปตามเสียง เห็นเพียงกอไม้
ไหวๆ เจ้าลายกระโจนเข้าป่าอย่างรวดเร็ว อา
ทองเหนียวโกป็นส่งท้ายลมๆ แล้งๆ พอชี้หูร่าง
ไม่เกิดประโยชน์อะไร มองดูคอกขังพังราบ

“เห็นฤทธิ์มันหรือยัง คาบเอาหมาไปกินเฉย”

อาทองกล่าวแหงๆ

“ไอ้เวรนี้แอบซุ่มมาตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้ หมา
เลยเสร็จมันตามระเบียบ” น้ำผลกล่าวเนือๆ

“อืม ปล่อยให้มันเอาไปกินซะ ถือเป็นคราว
เคราะห์ของหมาอาหารปากของเสือแล้วกัน” พ่อ
ว่า

ข้าพเจ้าส่งสารหมาจนน้ำตาไหล แต่ไม่รู้จะ
กล่าวอย่างไร มองดูคอกพังราบเป็นหน้ากลอง
จากนั้นสามพี่น้องก็จากห่างเดินคอคดป็นขึ้นต้น
ไทรพักผ่อนตอนใกล้รุ่ง เหลือหมาอาทองอีกตัว
นอนขดหลับปุ๋ยอยู่บนต้นไทร ไม่รู้เมื่อไรจะเป็น
อาหารเจ้าลายอีก ก็ต้องแล้วแต่กรรมของมัน

อาทิตย์ต่อมาพ่อลงมือเกี่ยวข้าวกับอาทอง
น้ำผลช่วยกันเกี่ยว ของพ่อเสร็จก็ไปของอาทอง
และน้ำผล เอาเสร็จเป็นเจ้าไป อาหารหลักสวน
ใหญ่เป็นปลากระป๋อง น้ำพริกกะปิ จิ้มกับผัก

หนามลวกที่หาเก็บได้ริมคลองข้างไร่ หรือบางวัน
พ่อหาหน่อไม้ไผ่ป่ามาต้มรินน้ำทิ้งหลายครั้งจนจืด
แล้วนำมาจิ้มผักหวานป่าก็หาได้ไม่ยากถ้าพอมีเวลา
ส่วนอาทองกับน้ำผลนั้นไม่สนใจผักหญ้า หากมี
เวลาก็เข้าป่าหายิงสัตว์ เช่น กระเจง ไก่ป่า หรือ
สัตว์อื่นถ้าเจอ

สองสามอาทิตย์แล้ว ไม่ปรากฏเจ้าลายออก
มาเล่นพ่านอีก นับแต่ขโมยหมาพ่อไปกินตั้งแต่
คืนนั้นแล้วก็เงียบหายไป แต่ทุกคนก็ยังระวัง พ่อ
บอกว่าที่มันไม่มาเพราะขยาดเสียงปืนอาทองที่
ยิงส่งท้ายใส่มันในคืนนั้นนั่นเอง หมูป่ามีมากออก
ทำลายข้าวในไร่เป็นฝูงๆ น้ำผลกับอาทองแอบซุ่ม
ยิงเกือบทุกคืน ตายคืนละตัวสองตัว ที่เหลือก็วิ่ง
กระเจิงเข้าป่าไป แต่หมูป่าไม่หลบจำเหมือนเสือ
วันใหม่ก็มาอีก หมูป่าหากินทั้งกลางวันกลางคืน
ข้าวฟ่างต้นสูงเลยหัวมันยังมีความสามารถเอา
ท้องคร่อมลงมากินได้ หัวเผือกหัวมันถ้าไม่คอย
ระวังก็อย่าหวังว่าจะได้กิน เนื้อหมูป่านอกจากจะ
ทำอาหารกินประจำวันแล้วยังทำเป็นเนื้อตาก
แห้งไว้แล้วเอาลงไปเป็นของฝากเพื่อนบ้าน
ใกล้เคียงอีกต่างหาก

หลังจากเกี่ยวข้าวพ่อเสร็จก็มาเกี่ยวของอา
ทองและน้ำผล สามพี่น้องต่างช่วยกันจนเสร็จสิ้น
เป็นเจ้าๆ ช่วยกันบรรจุกระสอบรอให้ช่างคุณลุง
มันส์มาชักลากออกจากไร่ไปสูบ้านเหมือนทุกๆ ปี
ขณะที่รอเวลาข้างว่างอยู่นั้น สามพี่น้องก็ออกล่า
สัตว์บ้าง ตัดหวายบ้าง เพื่อนำลงไปใช้ในการ
จักสานเครื่องใช้ต่างๆ เนื้อสัตว์ที่หาได้ก็ทำเป็น
เนื้อแห้ง ในป่าหาแดดยากต้องก่ไฟย่างให้แห้ง
เนื้อหมูป่าได้เยอะเป็นพิเศษ รองลงมาเนื้อ
กระเจง เนื้อเม่นก็มีบ้าง สิ่งที่สามพี่น้องต้องการ
ต่อไปคือเนื้อค่าง จึงได้ตกลงกันว่าวันพรุ่งนี้จัดทำ
อาหารและห่อข้าวแต่เช้า เพราะกะว่าจะต้องเดิน
ป่าลึกเพื่อจะโชคได้ค่างดำสักตัวสองตัว

เข้ามาต่างก็ชะมัทเหม็นหุงหาอาหาร บึงเนื้อ
แห้งใส่ห่อเตรียมออกเดินทาง หมาอาทองร้อง

ครางหงิงๆ เหมือนกับจะรู้ว่าต้องนอนรอเจ้าของ แต่เพียงลำพัง “อิม..แกนอนอยู่ข้างบนนี้แหละ ไปด้วยไม่ได้หรอก เพราะเข้าป่าลึก” อาทองปลอบ “ไอ้บ่อย แกอยู่เป็นเพื่อนหมาที่ไรก็ได้เนะ ไม่ต้องไป” อาทองหันมากล่าวยิ้มๆ กับข้าพเจ้า

“บรีอ..ไม่เอาแล้ว ไปด้วยแน่ๆ หมาก็เอามัน ไปด้วยซิ มันเดินเก่งแล้วนี่...” ข้าพเจ้าไม่ยอม และหาเหตุผลสนับสนุน

“เอาอย่างไรพี่สิน เอาหมาไปด้วยมั๊ย?” อาทองถามพ่อ

“มันจะดีรี?” พ่อลั้งเล

“พาไปเถิดทอง ให้มันหัดเดินป่าล่าสัตว์ดูบ้าง ไหนๆ ก็เอามาแล้ว” น้ำปลสนับสนุน

“พาไปก็พา...” อาทองคล้อยตาม

อยู่ในป่าเข้ามากว่า จะเห็นแสงแดดก็สายมากแล้ว คณะสามสหายเดินท่องป่าพร้อมอาวุธครบมือ สายตาจ้องมองไปตามต้นไม้ใหญ่อย่างระมัดระวัง เสียงชะนีร้องโหยหวนอยู่ไกลๆ ลิงเสนหน้าแดงๆ สามสี่ตัวจ้องมองพวกเราอย่างสงสัย มันโหนกระโดดจากยอดยูงใหญ่มาหาต้นชะนีอย่างคล่องแคล่ว ผลชะนีกำลังสุกส่งกลิ่นหอม แต่ดูเหมือนว่าลิงเสนกลุ่มนี้ไม่ได้สนใจผลไม้เหล่านั้น ตัวหนึ่งรีบไต่ต้นชะนีกวลงพื้นดิน พวกพ่อเตรียมพร้อมดูท่าทีของมันอย่างระวัง มันยืนสองขาจ้องดูพวกเราแล้วหันไปแหงนดูพวกมันบนต้นไม้ แล้วลดตัวกระโดดไต่ขึ้นต้นชะนีอย่างว่องไว อาทองขยับปืนเล็งไปยังลิงเสนตัวนั้น

“ลองไอ้สักตัวมั๊ยพี่?” หันมาหาหรือกับพ่อ

“เฮ้ยอย่า...ลิงเสนเนื้อมันก็เหมือนลิงกัสนั้นแหละ ไม่มีใครเขากินกันหรอก” พ่อห้าม

“ก็ช่าง ลองฝีมือ”

“ไม่เอาน่าทอง ลสัตว์อื่นจะพากันตื่นเสียเปล่าๆ เรามาหาค้างไม้ได้มาหาลิงเสน” พ่อย้ำ

ลิงเสนกลุ่มนี้ดูเหมือนจะไม่ยอมหนี กระโดดเกาะกิ่งไม้ขึ้นลงอยู่ไปมา พ่อเห็นว่าคณะของเราไม่สนใจทำท่าจะเดินคล้อยหลังไปเท่านั้น เจ้าตัวหัวโลกกระโจนเข้าใส่หมาจับขาลากจะพาขึ้นต้นชะ

พวกเรต่างวิ่งกรูเข้าช่วยหมาเป็นพัลวัน หมา ร้องลั่นป่า เจ้าลิงเห็นเช่นนั้นก็ปล่อยหมาวิ่งขึ้น ปลายชะสูงลิบ อาทองถอนหายใจยาวอย่างโล่งอก “เกือบเสร็จไอ้เสนเข้าแล้วมึง เกิดมันลากขึ้น ต้นชะจะได้มีหวังมึงตายสถานเดียวไอ้ตูบ”

หมาอาทองซัดตีนขยาด เดินเขยยกทางจุกกัน ไม่ห่างคน ป่าใหญ่พื้นดินมักจะโล่งไม่ค่อยรกแต่ ต้องคอยลอดเถาวัลย์และหวายลอนเป็นครั้งคราว พ่อเลือกตัดเอาเฉพาะหวายหอมและหวายชุมพร ซึ่งเส้นเล็กและเหนียว อย่างหวายแฉ่นหรือหวายอื่นนี้ไม่เอา หวายแฉ่นมีมากแต่เล็กโคนใหญ่ปลาย พวกที่หาตัดลงไปขายก็คงจะเอาทั้งหมดไม่เลือก เราพักกินข้าวเที่ยงกันที่ด้านหลังเขาเมื่อเห็นดวงอาทิตย์เอียงเลยหัวไปนิดหน่อย ผมมองลงตามเชิงเขาเห็นตงกล้วยป่าเป็นเทือก บางกอมีทิวสุกเหลืองอร่าม พ่อบอกว่ากินไม่ได้เพราะข้างในเต็มไปด้วยเมล็ด แต่หยวกของมันแกงส้มอร่อย

จัดการอาหารกลางวันเป็นที่เรียบร้อย น้ำดื่มก็อาศัยเถาเมฆอะวอดตัดโคนตัดปลายแล้ว ยกสูงขึ้นก็จะมีน้ำไหลออกจากเถา ถ้าปากรองรับ อิมจากอาหารกลางวันคณะสามพี่น้องก็แบกขดหวายขึ้นป่ามุ่งกลับมาทางตะวันออกเลียบต้นน้ำ คลองอันคดเคี้ยวมาเรื่อยๆ กะว่ากลับมาถึงไรที่พักก็คงจะพลบค่ำ น้ำปลสนับสนุนปรารภกับพ่อว่า วันนี้โชคไม่มี เดินมาทั้งวันนอกจากลิงเสนแล้วก็ไม่มีพบสัตว์อื่นให้ใช้ฝีมือเลย เห็นทีปีนี้คงอดเนื้อค้างอย่างแห้งเสียแล้วกระมัง

บ่ายแก่เข้าทุกขณะ ทุกคนก้าวเดินไปข้าง หน้าสายตาก็สำรวจไปตามยอดไม้และเถาวัลย์ เพื่อจะเห็นตัวอะไรบ้าง แต่ก็ไม่ปรากฏแม้เงาของ ลสัตว์ นกหนูปูปีกก็ไม่บินผ่านให้เห็นเลย ยินแต่ เสียงชะนีร้องโหยให้อยู่ตามเทือกเขาเบื้องหลัง บ่ายสามโมงเย็นบรรยากาศตามเทือกเขาเริ่มทะมึน แสงแดดเริ่มอ่อนสีจางลงจับยอดไม้ทาบทาเทือก เขาอย่างเบาบาง หมอกควันปรากฏเป็นฝ้าบดบัง แมกไม้ตามหุบเทือกกราโรยอยู่ไกลๆ

พ่อหยุดชะงักเมื่อเห็นยอดยูงสั้นไหวๆ อา

ทองกับน้ำผลพลอยหยุดก้าวตามโดยอัตโนมัติ
สายตาทุกคู่จับจ้องไปที่ยอดไม้อย่างไม่กะพริบ
ค่างดำตัวหนึ่งนั่งหันหลังหย่อนหางมองขึ้นข้าง
บนอย่างไม่รู้ภัย พ่อจ้องปืนทำท่าเล็ง น้ำผลเขียว
สะอว “พี่..ให้ผม” น้ำผลเลี้ยงแล้วเหนียวโก
เลี้ยงสะท้อนก้องไปทั้งไพร ค่างดำเพียงแต่
สะดุ้งเฮือกแต่ไม่หล่น ทุกคนเห็นถนัดชัดเจนมี
เลือดหยดออกจากรูกระสุนบริเวณแผ่นหลังไหล
เป็นทาง ขณะเดียวกันค่างตัวนั้นก็เอื้อมไป
ปลิดใบไม้มาขีดเลือดที่รูกระสุนแล้วอุดไว้

อาทองลั่นโกเข้าใส่อีกนัดอย่างเหมาะเจาะค่าง
ดำตัวนั้นดิ้งลูกออกจากอ้อมอก “เฮ้ย..มีลูกน้อย”
พ่ออุทาน

แม่ค่างยกลูกขึ้นหอมทั้งซ้ายขวาแล้วกอดลูก
แนบอกก่อนหล่นลงมานอนขาดใจตายอยู่กับ
พื้นดิน

ทุกคนเงียบกริบเหมือนถูกมนต์สะกด ความ
รู้สึกในขณะนั้นคงจะเหมือนๆ กัน ภาพแห่งความ
รักไม่ว่าคนหรือสัตว์ต่างก็มีความรักมีความผูกพัน
และรักชีวิตไม่ต่างกัน ค่างตัวนี้นั่งหันหลังไม่มี
ใครเห็นว่ามันมีลูกน้อย

“พวกเราพากันสร้างบาปเสียแล้วน้องเอ๋ย” พ่อ
พิมพ์่า

“.....” ไม่มีเสียงใดลอดจากปาก ทุกคนจ้อง
มองซากค่างอย่างเวทนาสงสาร ลูกของมันก็ถูก
กระสุนปืนเช่นเดียวกัน กอดอกแม่ตายสนิท พลัน
เสียงเรไรก็ขับขานทำลายความเงียบเหมือนขับ
กล่อมดวงวิญญาณค่างสองแม่ลูกที่จากไป มัน
เป็นบทเพลงกล่อมโคศกแห่งป่าเขาลำเนาไพรดัง
แซไปทั้งป่า อาจซ่อนไว้ซึ่งความดำหนิตีเดียของ
เหล่าเทวดาอารักษ์ ภูตผีสังนางไม้เจ้าป่าเจ้าเขา
มองเห็นความเหี้ยมโหดของบรรดามนุษย์ที่มองไม่
เห็นคุณค่าของชีวิตเพื่อนร่วมโลกที่ต่างก็ถือกฎ
แห่งกรรมมาเกิดด้วยกันทั้งนั้น

ทุกคนนั่งเงียบ หมาค้อยๆ ย่องเข้าดมๆ แล้ว
สะดุ้งยึกทุกคนมองหน้ากันเหมือนไม่อยากจะ
“เราฆ่ามันแล้วก็เอาไปตามเจตนาเถิดผล” พ่อ

กล่าวเบาๆ น้ำผลรีบมัดขามันด้วยผ้าขาวม้ายก
ขึ้นสะพายป่าออกเดินกันต่ออย่างเงียบเหงา

ดวงตะวันคล้อยต่ำจนเกือบจะลับเทือกป่า
เบื้องตะวันตกเข้าทุกที การเดินต้องเร่งเท้าให้ถึง
ไร่ก่อนพลบค่ำ หมาตูบอาทองเหมือนจะกลัวภัย
เป็นพิเศษเดินทางหุดเบียดขาแทรกอยู่ตลอดเวลา
พ่อกับอาทองมองดูหมาแล้วหันมามองหน้ากัน
แต่ไม่กล่าวอะไร อาทองเหลือบมองมาทางผม
แบบไม่มีคำถาม ส่วนหมาตูบบางครั้งก็หุดตัวถอย
หลังเห่าบ๊อๆ เหมือนเห็นตัวอะไร

“เร่งเท้าไว้อ...” อาทองออกคำสั่ง

“ไอ้หน่อยเร่งเดินตามมาชิดหลังพ่อ” พ่อร้อง
บอก

“ทอง...แกอุ้มหมาเดินจะดีกว่า จะได้เร็วขึ้น”
พ่อแนะ

“กว่าแล้วไอ้เวร มึงต้องให้กูเป็นภาระจนได้”
ว่าแล้วอาทองก็จับหมาขึ้นอุ้ม มันมีท่าทีหวาด
กลัวเป็นระยะ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นพุ่มไม้สั้นไหวๆ
ทางขวามือ แล้วก็หยุด ทำเอาขนหัวลุกชูทั้งที่ไม่
เห็นสิ่งมีชีวิตใดๆ ประเดี๋ยวเดียวหมาก็ตื่นร้องอีก
เหมือนกับเห็นมัจจุราช

“เฮ้ย อยู่เฉยๆ นา กลัวอะไรไม่รู้ เตี้ยก็ถง
ไร่เราแล้ว” อาทองปลอบหมาพร้อมกับลูบหัวมัน
ไปมา

“ผล...ปืนแกบรรจุกะสุนแล้วหรือยัง?” พ่อ
กระซิบถาม

“เรียบร้อยพี่”

“ดี... แล้วของแกเล่าทอง บรรจหรือยัง”

“ของฉันทึ่เรียบร้อยพี่”

“อืม...แกอุ้มหมาเดินออกหน้าไปก่อนเตี้ยก็
เข้าเขตไร่เราแล้ว” พ่อกล่าว

“อืม...ได้ แต่อย่าให้ห่างนักนะพี่”

“เออনা แกอย่าปอดไปเลย” พ่อเหลือบดู
ข้าพเจ้า แล้วเหลือยมองรอบกายมืดมัวใกล้จะ
มองไม่เห็นตัวคนเข้าทุกที

“ผล...แกคอยระวังและคอยสังเกตด้านซ้าย
พี่จะคอยดูด้านขวา”

น้ำผลเดินออกด้านซ้ายตามที่พ่อบอก อาทองเดินออกหน้าไม่ห่างนัก ส่วนผมเดินตามหลังพ่อไปติดๆ ใจก็ลั่นอย่างสงสัยว่าผู้ใหญ่เขาคอยระวังอะไร ขณะนั้นเบื้องหน้าด้านขวามือพุ่มไม้ไทรยวบ พ่อโบกมือเป็นสัญญาณให้อาทองหยุดก้าวเท้าและบ้วนปากเตือนให้ระวังทางขวามือ

“ทอง...วางหมาลง วางหมาลง” พ่อกระซิบอาทองค่อยๆ ปลงหมาลงอย่างระวัง แล้วจ้องปืนไปทางขวามือย่องก้าวไปอย่างช้าๆ น้ำผลเห็นอาการของพ่อก็เข้าใจหันกลับมาสมทบยกปืนประทับป่าเตรียมพร้อมจ้องไปเบื้องหน้าอย่างไม่กะพริบตา พุ่มไม้ไม่กระดิก ทุกอย่างเงียบเหมือนกับไร้สิ่งมีชีวิต หมาคูบหดตัวลั่นอยู่ที่ข้อเท้าหวาดผวากลับภัยอย่างเต็มที่ ขณะเดียวกับพุ่มไม้เบื้องหน้าไทรยวบ พ่อสับไกปืนเปรี้ยงอย่างเดาๆ

“โฮก...” เลือกลายพาดกลอนขนาดใหญ่กระโดดพรวดออกจากพุ่มไม้หนีเข้าป่าจนไม้ล้มเป็นทางยาว

“ไอ้หอกหัก มึงรอดตายไปได้อีกครั้งนะ” พ่อเอ่ยลอยๆ

“โฮ! เล่นซัดมันไม่ทันเห็นตัวก็พลาดซีฟี่” อาทองว่า

“ซินรอให้เห็นตัวมัน ชักแล้วว่าแกจะช่วยเหลือก่อน เพราะไอ้บ้านี้จ้องจะตะครุบหมา แล้วหมามันหดหงออยู่หว่างขาแก ถ้ามันจะกัดขึ้นมาละก็แกจะเหลือรี”

“เรื่องอย่างนี้มันคงบาดเจ็บแน่ๆ” ข้าพเจ้าพึมพำอย่างสงสาร

“มันคงแอบซุ่มตามเรามาจนแล้วนะ” น้ำผลคาด

“ตั้งแต่มันได้กลิ่นหมานั้นแหละ เคยได้กินแล้วอย่ามใจ” พ่อว่า

“กูเกือบช่วยเพราะมึงแล้วนะไอ้ตูบ” อาทองพึมพำอย่างเสียวๆ

“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้แง่คิด และเป็นบทเรียนให้แก่เราอย่างดี วันข้างหน้าเห็นที่ตอองคิดให้หนักก่อนที่จะเข้าป่าทำอะไร” พ่อกล่าว

ปรารภก่อนที่จะเร่งเท้าเดินตัวปลิวกลับไร่

ฤดูกาลเก็บเกี่ยวพืชไร่ปีนี้ก็เสร็จสิ้น พ่อจ้างช่างคุณลุงมนัสชั๊กลากของกลับบ้าน กว่าจะเสร็จทั้งสามเจ้าก็ใช้เวลาหลายวัน น้ำหลุยเมียน้ำผลกำลังจะคลอดเพราะท้องแก่เต็มที น้ำผลต้องเตรียมการในเรื่องนี้อีกหลายอย่าง โดยเฉพาะเรือนเกิด ไม้พินสำหรับหม้อกรรมการอยู่ไฟ สมัยนั้นคนบ้านนอกยังห่างสาธารณสุข โรงพยาบาลมีเฉพาะในตัวจังหวัด อนามัยก็มีไม่กี่แห่ง ไม่มีใครนิยม การคลอดก็นิยมคลอดที่บ้านโดยหมอต้าแย

เวลากระชั้นชิดเข้ามา พ่อกับอาทองมาช่วยน้ำผลปลุกเรือนเกิดจนเสร็จสิ้น ตั้งก่อนล้าเตาไฟไว้เป็นที่เรียบริ้อย ปีบสำหรับต้มน้ำร้อนและสมุนไพร ปลุกเรือนเกิดเสร็จได้สามวัน น้ำหลุยก็ปวดท้อง หมอต้าแยลงความเห็นว่าน้ำหลุยเจ็บท้องคลอดแน่ ก็จัดแจงพาน้ำหลุยมาที่เรือนเกิด โองน้ำถูกจัดเตรียมไว้เป็นที่เป็นทาง ในขณะที่ขนย้ายน้ำหลุยมาเรือนไฟเพื่อรอคลอด เจ้างูเห่ามาจากไหนไม่ทราบขึ้นมานอนขดกลมอยู่บนเตาอย่างไม่รู้ร้อนรูหนาว ทำให้หลายคนตกใจ อาทองผู้รังเกียจงูเป็นชีวิตจิตใจ ก็จัดการสำเร็จโทษเสียด้วยไม้ไผ่ ท่ามกลางเสียงร้องห้ามของใครต่อใคร แต่ก็เข้าไป งูเห่าเคราะห์ร้ายถูกประหารไปเรียบริ้อย

สองชั่วโมงต่อมาความโกลาหลก็เกิดขึ้นอีกเมื่อน้ำหลุยคลอดไม่ออก เด็กเอาขาออกก่อนคางช่องคลอด แม่หมอต้าแยพยายามจับตัวเด็กดึงและพลิกกว่าจะดึงตัวเด็กออกจากช่องคลอดได้ก็กินเวลานานหลายนาทีจนเด็กขาดออกซิเจนขาดลมหายใจแน่นิ่งไป ขณะที่น้ำหลุยก็เข้าชั้นโคมา เอาเด็กออกได้แล้วแต่รักไม่ออกมาด้วย ทั้งน้ำมนต์ทั้งเป่าช่วยกันเป็นพัลวันอย่างตระหนกตกใจ ทั้งล้วงดึงเอารกออกมาแต่ก็ไม่เป็นผล ลักครู่ก็มีเสียงร่ำให้ระงมบอกให้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับสองชีวิต

น้ำผลโศกเศร้าเสียใจอย่างที่สุด และหวนนึกถึงภาพค่างแม่ลูกอ่อนกอดลูกแนบอกก่อนตกลงมาขาดใจบนพื้นดินพร้อมกัน... ๕

● ทศพนธ์ นรทัศน์

thossaphol_no@nesac.go.th

โครงการจัดตั้งชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All)

คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ

ต่อจากฉบับ ๒๑๓

๒.๒ คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตช่วยผู้สูงอายุได้อย่างไร

สุรีย โรบีนสัน^{๒๐} อาจารย์ประจำวิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร วิทยากรผู้มีความเชี่ยวชาญด้านระบบสารสนเทศ ได้กล่าวถึงการใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับผู้สูงอายุ รวมทั้งได้แนะนำผู้สูงอายุให้ทราบถึงประโยชน์ของอินเทอร์เน็ตกับผู้สูงอายุว่ามีใช้เรื่องยากที่จะศึกษาหาความรู้ แต่ก่อนอื่นต้องมาทำความรู้จักกับอินเทอร์เน็ต ผู้สูงอายุเองสามารถเรียนรู้การใช้อินเทอร์เน็ตร่วมกับเด็ก หรือลูก หลานในครอบครัว ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันในครอบครัว ผู้สูงอายุเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า สามารถพูดคุยและให้คำปรึกษา แนะนำแก่ลูกหลานได้ในขณะเดียวกันผู้สูงอายุก็ได้เรียนรู้วิทยาการใหม่ๆ ด้วยเนื่องจากอินเทอร์เน็ตไม่ใช่สิ่งไกลตัว สามารถเรียนรู้ได้ทุกเพศทุกวัย ทำให้ก้าวทันโลก เป็นคนทันสมัย และช่วยฝึกสมอง ฝึกความฉับไวให้แก่ผู้สูงอายุ เป็นการป้องกันโรคอัลไซเมอร์ สำหรับการใช้อินเทอร์เน็ตจะช่วยผู้สูงอายุได้อย่างไรนั้น มีหลัก ๓ ประการคือ (๑) ใช้เพื่อการค้นหาข้อมูลที่ต้องการ (๒) การคัดลอก (Copy & Paste) เอกสารเมื่อได้ข้อมูลที่ต้องการแล้วสามารถคัดลอกเพื่อเก็บไว้ และ (๓) การใช้สื่อสารผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-Mail) การใช้บริการอินเทอร์เน็ต รวมทั้งสามารถรับชมรายการโทรทัศน์แบบออนไลน์ หรือคลิปวิดีโอ (VDO Clip) ของรายการต่างๆ ย้อนหลัง การอ่านหนังสือพิมพ์ออนไลน์และทันต่อเหตุการณ์ การส่งบัตรอวยพรทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-Card) โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ เพียงแต่คนที่เราต้องการส่งบัตรอวยพรไปให้นั้นต้องใช้อินเทอร์เน็ตด้วย จึงจะสามารถส่งผ่านข้อมูลต่างๆ ถึงกันได้ อินเทอร์เน็ตจึงเป็นสื่ออีกประเภทหนึ่งที่ผู้สูงอายุสามารถเรียนรู้ได้ไม่ยากนักหากแต่เพียงมีความสนใจ และคิดว่าเป็นสิ่งที่น่าค้นคว้า น่าใฝ่รู้ เพราะจะทำให้ผู้สูงอายุก้าวทันโลกที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เป็นผู้สูงอายุรุ่นใหม่ที่ทันสมัยและก้าวทันโลกยุคโลกาภิวัตน์

ชมรมโอพีพีวายคลับ^{๒๑}ได้ระบุถึงประโยชน์ที่ผู้สูงอายุจะได้รับจากการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตไว้ดังนี้

๒๐ http://www.redcross.or.th/pr/pr_news.php4?db=3&naid=1009 ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐

๒๑ <http://www.happyoppy.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=450439> ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐

ลดช่องว่างระหว่างวัย : ผู้สูงวัยที่ห่างไกลเทคโนโลยีมักจะเกิดช่องว่างระหว่างตนเองกับบุตรหลาน ในขณะที่บุตรหลานใช้ชีวิตส่วนหนึ่งอยู่หน้าจคอมพิวเตอร์ ผู้สูงวัยในบ้านก็จะถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยว เดี่ยวดาย เพราะคุยกับลูกหลานเรื่องเทคโนโลยีไม่ได้ และเมื่อไม่สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องด้วยได้แล้ว ก็ทำให้เกิดโรคซึมเศร้า เหงา เบื่อหน่าย และในที่สุดอาจจะไม่สบาย การที่ผู้สูงวัยหันมาสนใจใน เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตนั้น ทำให้สามารถลดช่องว่างระหว่างตนเองและลูกหลานได้ เนื่องจากเมื่อมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการใช้เทคโนโลยีนี้แล้ว นอกจากจะสามารถพูดคุยกับ บุตรหลานเป็นภาษาเดียวกันแล้ว ยังสามารถมีกิจกรรมร่วมกันได้เป็นอย่างดี อาทิ การส่งจดหมาย อิเล็กทรอนิกส์คุยกัน การแลกเปลี่ยนความรู้หรือข้อมูลที่ทันต่อโลกทันต่อเหตุการณ์ เนื่องจากได้มีโอกาส เปิดโลกกว้างผ่านทางอินเทอร์เน็ต การถ่ายภาพดิจิทัล และส่งภาพให้สมาชิกภายในครอบครัวดูผ่านทาง จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

สร้างสังคมใหม่ให้ผู้สูงวัย : ผู้สูงวัยที่อยู่ในวัยเกษียณ หรือผู้สูงวัยที่มีเวลาว่างจากการทำภารกิจ หลักๆ ในการที่ได้มารวมกลุ่มกันกับคนวัยเดียวกันเพื่อเรียนรู้การใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ตนี้ นอกจากจะเป็นการขจัดความกลัวๆ กล้าๆ แล้ว ยังทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ๆ ที่หลากหลาย ประสบการณ์ ทำให้ได้มีโอกาสคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน คลายเหงา และได้รับความ สนุกสนานเพลิดเพลิน การทำกิจกรรมสนุกๆ ร่วมกัน จะทำให้คลายเหงา คลายความเครียดได้เป็นอย่างดี และเมื่อผู้สูงวัยมีอะไรสนุกๆ ที่ได้ทำตลอดเวลา จะทำให้ร่างกายแข็งแรง จิตใจเบิกบาน ไม่ป่วยง่าย และจะทำให้ดูกระฉับกระเฉง เป็นผู้สูงวัยที่มีคุณภาพ ไม่ทำตัวให้เป็นภาระแก่บุตรหลาน ไม่เกิดการ รอคอยว่าเมื่อไหร่ลูกหลานจะกลับมาบ้านเสียที เนื่องจากการได้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ นั้นทำให้เวลา ในวันหนึ่งๆ นั้น หหมดไปอย่างมีคุณค่า

ขจัดความกลัวและเพิ่มความกล้าที่จะใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ให้กับผู้สูงวัย : การที่ผู้สูงวัยมีความ รู้สึกว่าตนเองอายุมากเกินกว่าที่จะมาเรียนรู้การใช้คอมพิวเตอร์นั้น จะทำให้เกิดความกลัวและทำให้เกิด ความไม่มั่นใจในตนเองว่าจะสามารถทำได้ ทั้งๆ ที่ที่บ้านก็มีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่จะลองใช้งานได้ แต่ เนื่องจากความกลัวว่า ตนเองจะไปทำเครื่องคอมพิวเตอร์ของลูกหลานเสียหาย เกรงว่าจะสร้างความ รำคาญให้กับลูกหลานถ้าจะไปขอให้เขาช่วยสอนให้ เกรงว่าถ้าเขามาสอนให้แล้ว ตนเองทำไม่ได้ ก็อาจ จะถูกตำหนิ และการที่จะไปสมัครเรียนรวมกับผู้ที่มียาอายุ่น้อยกว่า ก็เกรงว่าจะตามไม่ทัน และจะสร้างความ รำคาญให้เพื่อนร่วมชั้นเรียน มีอะไรสงสัยก็คงไม่กล้าที่จะยกมือถาม เพราะอายเด็กๆ สิ่งเหล่านี้จึง เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้สูงวัยไม่กล้าที่จะไปเรียน ชมรม OPpy จึงได้ช่วยให้ผู้สูงวัยที่อยู่ในวัยเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันได้มารวมตัวกัน เพื่อเรียนรู้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ด้วยความที่มีวัยใกล้เคียงกัน จะทำให้ท่านมีความรู้สึกที่อบอุ่น ไม่ต้องกลัวว่าตนเองจะเรียนไม่ทัน เมื่อไม่เข้าใจก็กล้าที่จะยกมือถาม ซึ่งสมาชิกพร้อมห้องก็เข้าใจซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้สูงวัยหมดความกลัว และเพิ่มความกล้าในการใช้ คอมพิวเตอร์ได้ในที่สุด

๒.๓ ผู้สูงวัยกับการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (Knowledge Sharing)

จากความสามารถของเทคโนโลยีสารสนเทศ คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้ผสมผสานกับข้อมูลข่าวสาร และการจัดการความรู้ (Knowledge Management: KM) ทำให้เกิดเว็บไซต์ในรูปแบบที่ผู้ใช้สามารถมี ส่วนร่วมในการสร้างเนื้อหาได้ด้วยตนเอง จากเดิมที่ผู้ใช้เป็นเพียงผู้เข้ามาอ่านข้อมูลในเว็บไซต์เพียง อย่างเดียว เรียกเว็บไซต์ประเภทนี้ว่า ประเภทบริการข้อมูลข่าวสาร หรือ Information ส่วนเว็บไซต์ที่ผู้

ใช้สามารถมีส่วนร่วมในการสร้างเนื้อหาได้นั้น เรียกว่า เว็บไซต์ประเภทปฏิสัมพันธ์ หรือ Interactive เว็บไซต์เหล่านี้ ได้มีส่วนช่วยให้ผู้สูงอายุ ซึ่งมีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่สั่งสมมา อันเป็น ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) มาถ่ายทอดออกมาเป็นความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) ผ่านทางเว็บไซต์ โดยอาจอยู่ในรูปของความเห็น บทความ ตลอดจนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในรูปแบบอื่น เช่น รูปภาพ วิดิทัศน์ (VDO Clip) ไฟล์เสียง (Audio Clip) เป็นต้น ซึ่งกระแสของเว็บไซต์รูปแบบใหม่ที่ ผู้ใช้มีส่วนร่วมในการสร้างเนื้อหา ได้แก่ บล็อก (Blog) และ วิกิพีเดีย (Wikipedia)

บล็อก (Blog หรือ Weblog) ถือเป็นเว็บไซต์อีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการความรู้ ได้ดีมาก จนเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ผู้ใช้สามารถสร้างบล็อกส่วนตัว ซึ่งเปรียบเสมือนเว็บไซต์ส่วนตัวได้ง่ายภายในไม่กี่นาที ผู้ใช้ไม่จำเป็นต้องมีความรู้ในการเขียนเว็บไซต์ หรือการเขียนโปรแกรมใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ต้องลงทุนหรือเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ในการเข้าใช้งานบล็อก นอกจากนี้จะเป็นช่องทางในการนำเสนอความรู้ ความคิดเห็นของตนเองแล้ว บล็อกยังเป็นช่องทางให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ต่อยอดความคิดกับผู้เข้ามาเยี่ยมชมเว็บบล็อกของแต่ละคน จากผู้ใช้ทุกเพศ ทุกวัยทั่วโลก ตัวอย่างเว็บบล็อกที่น่าสนใจสำหรับผู้สูงอายุ ก็คือ Gotoknow.org (<http://gotoknow.org>) ซึ่งถือเป็นบล็อกเพื่อการจัดการความรู้ของประเทศไทยจัดทำขึ้นภายใต้การสนับสนุนของสถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม หรือ สคส. (www.kmi.or.th)

ตัวอย่างการข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ กล่าวถึงการใช้บล็อกของคุณยายวัย ๙๕ ปี ชาวสเปนท่านหนึ่งที่ “สวนกระแส” กับเพื่อนร่วมวัย เมื่อเธอลุกขึ้นมาบอกใครๆ ผ่านบล็อกส่วนตัวของคุณยายเองว่า... **“อินเทอร์เน็ตทำให้ชีวิตยายกลับมามีชีวิตอีกครั้ง”**^{๒๒} ที่คุณยายมาเรีย เอมีเลีย โลเปซ กล่าวพูดอย่างนั้นก็เพราะคุณยายชาวเมืองแซนเซบาสเตียน พบว่าการมี “บล็อก (Blog)” ของตัวเอง ทำให้เธอมีโอกาสได้ “แช็ต” กับเด็กคราวหลาน คราวเหลน ได้มีโอกาสสื่อสารเรียนรู้สังคม การใช้ชีวิตของเด็กรุ่นใหม่อย่างไม่เคยนึกฝันมาก่อน

คุณยายกล่าวว่า จากที่เคยได้ยินแต่อินเทอร์เน็ตทำให้คนเฒ่าคนแก่ยิ่งรู้สึก “แก่” หนักเข้าไปอีก เพราะ “งง” ไม่รู้ว่าที่เด็กๆ เรียกกันว่าเน็ต (Net), ว่าบล็อก(Blog) มันคืออะไรกันแน่? แต่คุณยายกลับได้ใช้ “บล็อก” เป็นสื่อกลางเขียนเล่าเรื่องราวของตัวเอง ความทรงจำในอดีต เป็นการถ่ายทอดวิถีชีวิต “มุมมอง” ให้แก่คนอีกรุ่นหลังได้รับรู้ อย่างเช่นที่คุณยายเขียนเล่าว่า...“สมัยยายยังสาว เวลาคงหนุ่มๆ จีบสาวก็จะมีวิธีแตกต่างจากสมัยนี้ พวกหนุ่มๆ จะซื้อดอกไม้ อย่างดอกคาร์ทีเนีย ดอกไวโอลิน หรือไม้ก๊อกเกล็ด ไม่เหมือนกับการพูดแซว ใช้ภาษาแหยๆ เหมือนที่หนุ่มๆ สมัยนี้ชอบพูดกัน”

ที่น่าประหลาดใจกว่านั้นก็คือ ปัจจุบัน บล็อกของคุณยายมาเรีย ยังกลายเป็นที่นิยม มีคนจากทั่วโลกเข้าไปอ่านเป็นประจำกว่า ๖๐,๐๐๐ ราย มีทั้งจากบราซิล ญี่ปุ่น ฯลฯ มีหน้าซำยังมีวัยรุ่นเข้ามาเขียนปรึกษาปัญหา พร้อม “ขอคำแนะนำ” จากคุณยายด้วย

คุณยายกล่าวว่า “ไม่ค่อยมีใครสนใจหญิงแก่กันมากนักหรอก มีคนไม่มากที่รักคนแก่ แต่ อินเทอร์เน็ตทำให้ฉันประหลาดใจมาก เพราะเด็กๆ อายุราว ๑๔ หรือ ๑๔-๑๕ ปี ต่างมาเล่าให้ฉันฟังถึงชีวิตพวกเขา สิ่งที่พวกเขาคิด และมาขอคำแนะนำจากฉัน”

๒๒ คอลัมน์สรรหามาเล่า โดย raikorn@hotmail.com. คุณยายชาวสเปนวัย ๙๕ ปี เปิด “บล็อก” สื่อสารกับเด็ก รุ่นใหม่. หนังสือพิมพ์มติชน วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ปีที่ ๓๐ ฉบับที่ ๑๐๘๓๖ ใน http://www.matichon.co.th/news_detail.php?id=10219&catid=14 ค้นคืนเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐.

หากจะพูดกันตามตรง ก็ต้องบอกเลยว่าคุณยายมาเรียค่อนข้างจะ “แปลก” กว่าเพื่อนวัยเดียวกัน ที่จากการสำรวจในสเปนพบว่ามีคนอายุประมาณ ๖๕ ที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นอยู่เพียง ๑ ใน ๑๐ เท่านั้น แต่ถ้าหากอายุเกิน ๖๕ ไปแล้ว สัดส่วนดังกล่าว ยิ่งลดน้อยไปกว่านั้นอีก อย่างเช่น ในกลุ่มผู้สูงอายุเกิน ๗๔ จะเหลือผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นอยู่เพียงร้อยละ ๒.๗ เท่านั้น แต่ที่คุณยายมาเรีย สามารถติดตัวออกจาก “คนหมู่มาก” มาเป็น “ชนกลุ่มน้อย” ได้นี้ก็เพราะ ความสนใจ ใฝ่รู้ของเธอเองเป็นเบื้องแรก เริ่มจากที่เคยเห็น แดเนี่ยล หลานชายใช้อินเทอร์เน็ต แล้วคุณยายก็รู้สึกสนใจขึ้นมาทันที

“ตอนนั้น ฉันอยากรู้เหลือเกินว่าเจ้านี่มันคืออะไรกัน? คุณสามารถเข้าไปค้นหาอะไรก็ได้หรอก ในนั้น? แล้วฉันก็บอกกับตัวเองว่าฉันอยากได้อินเทอร์เน็ตจัง”

● คุณยายมาเรีย

ที่มา: http://www.matichon.co.th/news_detail.php?id=10219&catid=14

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

จากหนังสือ “สรรพสาระสำหรับผู้แสวงหา”

โดย ส.ศิวรักษ์

● ต่อจากฉบับ ๒๑๓

วิพากษ์บริโภคนิยม/ สัญลักษณ์ ศิวรักษ์

ปัญญาชนสยาม...คนสุดท้าย?

คอลัมน์ : special interview

นิตยสาร HI-CLASS ฉบับที่ ๒๔๒ เดือนตุลาคม ๒๕๔๔

อนาคนประเทศไทยฝากไว้กับผู้นำทางการเมือง
คนไหนได้บ้าง

อ้อ...ไม่มีทางครับผู้นำทางการเมืองระบบนี้มัน
หมดสมัย คณะรัฐบาลไม่ทำงาน เขาทำเพื่อพวก
เขา รัฐสภาไม่ทำงานก็ทำเพื่อพวกเขาแม้กระทั่ง
รัฐธรรมนูญกำหนดให้วุฒิสภามาจากการเลือกตั้ง
ให้เป็น อิสระ มันก็ไม่ทำงาน เช่นเดียวกันศาล
รัฐธรรมนูญก็ไม่ทำงาน ทำไม? ก็เพราะถูกล้าง
สมองตั้งแต่ ๒๔๙๐ ให้มันเห็นว่าลัทธิจะไม่สำคัญ
ไม่เห็นว่าจะธรรมะสำคัญ ให้เห็นว่าความเห็นแก่ตัว
สำคัญ อย่างนี้ทักษิณก็ซื้อได้ทั้งหมด ในระบบมัน
ไม่ทำงาน แต่สิ่งที่จะทำงานคือนอกระบบครับ

ขบวนการประชาชน ชนชั้นกลางที่ออกมา
ทำงานร่วมกับพวกราษฎร อย่างตอนนี้ที่เมือง

กาญจน์ เขาจะให้ยุติเรื่องเขื่อน คุณพิภพออกมา
ในตอนนี่ ถ้าไม่หยุด หมู่บ้านเด็กจะย้ายไปอยู่ที่อื่น
แล้ว ดูซิจะสู้กันไหวไหม ผมว่าสู้ไหว เพราะว่า
เขื่อนน้ำโจนเป็นเขื่อนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด สมัย
ชาติชายคนเมืองกาญจน์เขาสามารถหยุดเขื่อน
น้ำโจนได้ แต่เราล้มไปแล้ว

พลังประชาชนนี่มีโพพารณะ พลังประชาชน
สามารถไล่ถอนอมประภาส ออกไปได้ พฤษภาคม
สามารถไล่สุจินดาออกไปได้ พลังประชาชนทั้งนั้น
เริ่มจากคนเพียงไม่กี่คน ซึ่งสำคัญมากครับ

มาร์กาเรต มิด เป็นนักมานุษยวิทยาซึ่งคน
อังกฤษเขาตั้งให้เป็นสมาชิกสภาขุนนาง เขาบอก
ว่า “การเปลี่ยนแปลงทั้งหลาย เกิดขึ้นจากคน
จำนวนน้อยเสมอไป”

๑๔ ตุลาคม ก็เริ่มจากคน ๑๑ คนเท่านั้น และจากนั้นก็มียุทธศาสตร์เล็กๆ ซึ่งผมมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องโดยตรง (หัวเราะ) เพราะเวลานั้น ๕ คนประชุมกันก็ผิดกฎหมายแล้ว ผมต้องไปอาศัยสมเด็จพระสังฆราชประชุมในวัดบวรฯ และผมเชื่อว่าตอนนี้คนเริ่มต้นตัว

คนต้นตัวผิดจากเมื่อก่อน ๑๔ ตุลาคม ช่วง๑๔ ตุลาคม ต้นตัวโดยคนชั้นกลาง นักศึกษา แต่ตอนนี้ต้นตัวโดยชนชั้นล่าง และผมว่าชนชั้นล่างนี้สำคัญว่า มันเป็นพลังครับ และพลังอันนี้มันไม่ใช่พลังภายในประเทศอย่างเดียว เป็นพลังทั่วโลกเลยครับ

ต้องดูต่อไป WTO นั้นนะ แพ้ครั้งแรกที่ ซีแอตเติล พลัง NGOs นะครับ ครั้งล่าสุดก็แพ้ ที่เม็กซิโก อย่างที่บราซิลประธานาธิบดีมาจากคนชั้นล่างนะครับ

อาจารย์ทำนายความเปลี่ยนแปลงด้วยตรรกะ เป็นกฎธรรมชาติ หรือเป็นความเชื่อ

อันนี้คุณต้องไปแปลเอาเองนะ ถ้าคุณเห็นด้วยคุณก็ว่ามันเป็นตรรกะ ถ้าคุณไม่เห็นด้วยคุณก็ว่าผมฝัน มันอาจจะเป็นอย่าง ๒ อย่าง (หัวเราะ)

จากประวัติศาสตร์ที่หมุนไปรอบแล้วรอบเล่า ถึงแม้ว่าคนเราจะหลุดจากการครอบงำของอำนาจชนิดหนึ่งในที่สุดก็ต้องไปหาอำนาจอีกชนิดหนึ่ง และทุกสังคมก็ยังเป็นรูปประมิตที่จะต้องมียอดแหลมอยู่ข้างบนสุดเสมอ

ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะไต่ยอดนี้มันคงไม่พอง่ายๆ แต่มันก็คงต้องพังสักวันหนึ่ง พระพุทธเจ้าตรัสสอนเรื่องอนิจจังลักษณะทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงเมื่อ ๒๔๗๕ นั้นนะ เขาจะเล็กระบอบกษัตริย์อย่างทั้งหมดเลยด้วยซ้ำไป อาจารย์ปริศนารักษาเอาไว้ ทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงทั้งหมด และมันจะอยู่ได้หรือไม่ได้ มันขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย ถ้าเหตุปัจจัยในทางเลวร้ายมันยังมีอยู่มาก มันก็ลงทางเลวร้าย ถ้าในทางคุณงามความดีมีมาก เหตุปัจจัยในทางเลวร้าย มันก็ต้องลดน้อยถอยลงไป พลังหยินพลังหยางมันต้องสู้กัน บวกกับลมมันต้องสู้กัน แต่ผมเห็นว่าการสู้ที่ดีที่สุดคือการสู้ แต่ผมเห็นว่าการสู้ที่ดีที่สุดคือการสู้

แบบสันติวิธีหรือเป็นเพราะธรรมชาติของสัตว์สังคมที่ต้องมีจำฝูง และจำฝูงมักได้อำนาจ ผลประโยชน์มากกว่าเสมอ

บางกลุ่มมันก็ไม่มีจำฝูงนะครับ บางกลุ่มจำฝูงก็ได้รับการเลือกตั้งขึ้นมา การใช้ความรุนแรงไม่จำเป็นเสมอไป เมืองเราเคยมีช้างเป็นธงช้างไม่ได้ใช้ความรุนแรงมาเป็นจำฝูง แทบจะเรียกว่าเลือกตั้งกันเลย ผู้หญิงก็มีนะครับ ยิ่งจำฝูงที่เป็นผู้หญิงจะเลี้ยงดู ไร่ทฤษฎีความอยู่รอดของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน The stronger is the survivor ผมว่าอันนี้เป็นทฤษฎีที่ผิด ต้องเข้าใจนะครับ

มันต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันครับ ทางฝ่ายจีนเรียกว่าหยินกับหยาง ทางฝ่ายพุทธเรียกอิทัปปัจจยตา ผมพึ่งคุณคุณพึ่งผมไม่ใช่ผมเอาเปรียบคุณ ผมเอาเปรียบคุณ คุณก็เอาเปรียบผม แม้ว่าผมจะตีกับคุณ คุณไม่ตีกับผมสักหนึ่งคนอื่นเขาจะเห็นใจผม ก็จะมาเข้าข้างผม แต่ผมก็ต้องพยายามสอนคนเหล่านั้น ไม่ให้เอาเปรียบคุณด้วยมันถึงจะไปรอด มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐเพราะเหตุนี้ไงครับ

ยกตัวอย่างจีนไปยึดครองทิเบต ๔๐ กว่าปีแล้ว ทะไลลามะท่านสอนให้รักจีนตลอดเวลาเลยครับ ให้อภัย ผมว่าถ้าสาระนั้นกลับมาสู่ชีวิต โลกมันจะเปลี่ยน ถ้าสาระนั้นไม่กลับมาสู่ชีวิต โลกพังครับผม ดีใจที่ตอนสาระเริ่มกลับมา

ปีกลายนี้ปีเดียวผมไปอเมริกาถึง ๕ หน เพราะว่าคนอยากฟังสิ่งที่ผมพูด คนอเมริกันต้องการวัฒนธรรมแห่งการตื่น วัฒนธรรมแห่งอหิงสวิธี วัฒนธรรมที่ไปให้พันบริโภคนิยม คนอเมริกันเริ่มเบื่อทีวีเริ่มเบื่ออินเทอร์เน็ตเบื่ออะไรต่างๆ เยอะมากขึ้นทุกทีนะครับ อย่างน้อย ๑ ใน ๕ หรือใน ๖ แล้ว ยิ่งตอนนี้เกิดเฮอริเคนมาพังกันใหญ่ตอนนี้นักเคลื่อนไหวบูชเต็มที่เลยครับ ใช้วิถีโกหกต่อแหลลลอกลวงลือมวลงคนคนเรานี้หลอกได้พักเดียวครับ หลอกนานไม่ได้ ผมว่าปีนี้กับเมื่อปีกลาย สภาพของทักษิณเปลี่ยนไป เยอะเลยเพราะว่าทักษิณหลอก พูดทุกวันเสาร์เพื่อหลอกคน เขาพูดน่าฟังนะเสร็จแล้วก็ปิดไม้มิด ทำได้พักเดียว คนก็จะเบื่อ

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ความจริงที่ลบลวงพรางของเป้าหมายแก้ รธน.

นอกจากหนีคดีบุปพรรค พปช.แล้ว ยังมีอ๊อบคอขาดบาดตายยิ่งใหญ่มโหฬารคือคดีทักษิณ ทำอย่างไรถึงจะช่วยนายใหญ่ผู้ซัดเสียแล้วลงไม่ได้ นี่เป็นเป้าสำคัญด่วนจี๋แท้ๆ จึงไม่ประหลาด เมื่อจำเป็นต้องยำ ม.๓๐๙ บทเฉพาะกาล ซึ่งรับรอง คคส.ไว้เป็นอย่างดี

หลงพวงมาก ลากทางใจ

ค นติชอบแก้ไข คนจัญโรชอบแก้ตัว... ภาพิตไทยๆ คู่กันทีนี่นะ ณ เวลานี้ ดูจะเหมาะสมยิ่งชะเหลือเกินกับพรรค พปช. พวกพังประชาชนที่กำลังร้อนรน จะล้ม รธน.'๕๐ ตามใบสั่งแมว ไหลงได้ ถึงไหนถึงกัน...

แม้รัฐธรรมนูญจะกินไม่ได้ตั้งป่าหมัก นายกฯ พุ่นเซิดท่านว่าแต่ซิ่นซักซ้าไอ้ห้วงตายแน่...ถ้าไม่ปฏิวัติ เจียบเสียก่อนโดย รับผิดชอบทั้ง รธน.เฮงซวยด้วยทำมะนวยหัวคุณที่คุณๆ เหล่าสมุนซี้ซำม้าใช้เทียวดำเซ็ด หลังร่างเสร็จทันที พปช.นี่แหละตัวแสบ ออกมาถล่มยับ อ้างว่ามาจาก คมช. ทีพวกเจ้าก็

แฉงเกิดมาได้ด้วย รธน.อันเดียวกันนี้แหละ นับว่าเนรคุณ รธน.ขนาดไหนไม่ทราบ...

คนมันเก่งหาเรื่องแก้ตัวน้ำขุ่นๆ เจ้านายเขาช่างเข้าใจใจชนอมินิตตอาวุธปากสุนัขจึงจอกเป็น หอกดาบปราบคู่ต่อสู้ธรรมาธรรมะสงคราม นึกไม่ถึงเลยว่าปากเสียพรรคนี้ ซึ่งตกเวทีการเมือง ไม่มีพวกเล่นด้วยแล้ว ยังมีใครริโซเคิลเป็นลิวล้อรับใช้ใหม่ได้อีกนะ

เรื่องจะฉีก รธน.'๕๐ ทิ้งเพื่อหนีคดีบุปพรรค มันฟ้องตัวเองให้เห็นความจริงว่าคดี พปช. ซื่อเสียดโดยยุทธ ตู่เย็น คงผิดซัดๆ นั้นแหละ ถึงร้อนตัว ซินซิ่นศาลต่อไปฉิบหายแน่ เลยต้องลงทุนแก้กฎหมายแม่ รธน.สูงสุดให้มันรู้แล้วรู้แระดไป

คิดดูเถอะ ท่านทั้งหลาย คนทำผิดกฎหมาย เป็น ส.ส. โดนข้อหาข้อเสียดแทนที่พรรคจะตองเอาเรื่องสอบสวนเองก่อนว่าไปทำอิท่าไหน เปล่า ไม่สะสาง ตรงข้าม กลับหนุนส่งดันกันขึ้นไปเป็นถึงประธานสภาโน้น แต่ก็ทหน้าด้าน

นั่งแทนไม่กี่วันเป็นอันต้องตกใต้ถุนตามระเบียบ

อีกาดำ ช่วยเหลืออีกาดำ ทำผิดแล้วอุตสาห์ แก้วตัวอุตลุตยังงัย เชื่อว่าหนีไม่พ้น พอมีอำนาจ บาตรใหญ่ จึงใช้สภาพพวกมากแก้กฎหมายอะไรก็ได้ตามใจกู อย่างไทยรักไทยเคยทำมาตลอด

ง่ายๆ เช่นกรณีซื้อที่ดินรัชดาฯ ทักษิณลั้ง เปลี่ยนวันหยุด ๓๑ ธันวาคมเป็นวันทำราชการปกติ มีเหตุเพื่อหญิงอ้อจะได้โอนภาษีที่ดินถูกกว่าไป โอนขึ้นปีใหม่ในอัตราแพงกว่าปีเก่า เรื่องมันเท่านั้นเองครับผม

ยาแรงแทงถูกจุด

พรรค พปช.และชาติไทย กระสันแก้ ม.๒๓๗ หาวาโหดร้ายแรงเกินไป ทำผิดคนเดียว พาพวกไม่รู้ฟังไปด้วย มันไม่ยุติธรรม จะเอาอย่างเก่าให้ผิดเฉพาะตัวใครตัวมัน ก็ทำแบบนั้น มันเป็นช่องให้หลังตาข้างหนึ่ง โดยรู้เห็นเป็นใจ เลยปราบการซื้อเสียงไม่ตกสักที

การเอาผิดผู้บริหารพรรคที่ซื้อเสียงเสียเอง จึงวางยาเข้าทำติมากใช้ได้ทีเดียว แต่นายสมัครออกมาโวย หาวาเป็นแผน คมช. ร่าง รธน.เพื่อเอากันให้ถึงตาย และยุบพรรค่างไปนั้นไม่ได้

อันที่จริง รธน.'๕๐ ที่โดนตำว่าเฮงชวยนั้น ร่างโดย สสร.ทั้งก่อนใช้ทุกพรรคเห็นด้วยหมด ปัญหาซื้อเสียง ทำให้ประชาธิปัตย์สามายดังที่เห็นๆ อยู่ แค่ยุบพรรค ตัดสิทธิ์การเมืองผู้บริหาร ๕ ปี มันยังน้อยไปด้วยซ้ำ จะปล่อยให้พรรคอุมชูนักการเมืองน้ำเน่าซื้อเสียงซ้ำซากลวยนวลอยู่ทำไม ประเทศจมปลักดักดานทุกวันนี้ เพราะนักการเมืองส่วนใหญ่ๆ ที่ลวยหน้าลวยตา ผูกขาดสภานี้แหละ ตัวแสบๆ ทั้งนั้น

ดังเช่น อดีต กกด.ใหญ่ท่านแรก เคยเปรยทำนองว่า ถ้าไม่ให้นักการเมืองเก่าๆ ลงเลือกตั้ง สักสิบปี ประชาธิปัตย์ดีขึ้นทันตาแน่นอน

อนึ่ง ที่ญี่ปุ่นเคยมีปัญหาซื้อเสียงละเทะ เขาวางยาแรงกว่าเราเสียอีก เอาโทษอาญาด้วย

ฉะนั้น การเมืองต้องขจัดคนเลวให้ออกจาก

อำนาจได้ง่าย พร้อมส่งเสริมให้คนดีๆ เข้าสู่อำนาจโดยสะดวกไม่ยุ่งยาก อย่าให้เหมือนรัฐบาลทักษิณ ที่ไล่เท่าไรก็ไม่ออก สภาพูตไม่ได้เหมือนวัวควาย นอกสภาประชาชนก็หมดสิทธิ์ทุกประตู เพราะมอบอำนาจให้ล้มปทานสี่ปีเขาไปแล้วนั้น

ประชาธิปัตย์ผีบ้านาทีเดียวแบบนั้น คงหาที่ไหนไม่ได้ในโลก นอกจากไทยแลนด์แดนทักษิณ...

หรือนายกฯหมัก จะให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเผด็จการแม้ว้ออีกครั้ง...!

นอกจากนี้ นิสัยเจ้าถ้อยหมอความ พอจับได้ไล่ทันว่าแก้ รธน.หนียุบพรรคนี้หว่า นายกฯหุ่นเชิดก็บ๊วยว่าแก้เพื่ออนาคต วันข้างหน้าพรรคจะได้ไม่โดนยุบง่ายนัก อ้างสงเดชใหม่ ถ้าไม่ทำเพื่อตัวเอง ทำไมร้อนรอนเหมือนไฟลนกัน ประชาชนจะได้อะไรก็เปล่าสักนิด

แก้รัฐธรรมนูญใหม่ให้ทางเสื่อผ่าน

ความจริงที่ลบลวงพรางของเป้าหมายแก้ รธน.เฮงชวย เช่น ม.๒๓๗ นอกจากหนีคดียุบพรรค พปช.แล้ว ยังมีอีแอบคอขาดบาดตายยิ่งใหญ่มโหฬารคือคดีทักษิณ ทำอย่างไรถึงจะชวยนายใหญ่ผู้ชี้หลังเสื่อแล้วลงไม่ได้ นี่เป็นเป้าสำคัญด่วนจี๋แท้ๆ จึงไม่ประหลาด เมื่อจำเป็นต้องยาม ม.๓๐๙ บทเฉพาะกาล ซึ่งรับรอง คตส.ไว้เป็นอย่างดี

ปัญหา ม.๓๐๙ เป็นประเด็นน่าจับตาท่ามกลางความลับสนขัดแย้งกันเอง แม้นายสมัคร ยังเคยไม่เห็นด้วย เพราะกฎหมายย้อนหลังไม่ได้ แต่คงขัดพวกมากลากไปไม่ไหว อยางไรเสียพลังลิวลื้อทักษิณ จำเป็นต้องเดินหน้าชน ตัดไฟต้นลมเพื่อล้ม รธน.'๕๐ ที่พวกเขาว่าเฮงชวยนี้เสีย

เป็นเพราะคนเฮงชวยนี้เอง รธน.ติชนาตไทยก็ใช้งานไม่เดินสักที

มันน่าทุเรศที่พวกดิงตันแก้ รธน. อ้างว่าของปี ๕๐ วิเศษกว่า ในขณะที่ รธน.'๕๐ เพิ่งผ่านประชามติมาอยู่ ๑๔ ล้านเสียงที่กตีกาประชาธิปัตย์

อันนี้ พวกพลังแล้ว กลับไม่ฟัง ทั้งทำทนายโดยจะ
ใช้คนไม่กี่ร้อยมาเปลี่ยนตามอำเภอใจพวกกู เรา
คงต้องคอยดูว่ามันจะง่ายอย่างไรที่เขาคิดใหม่...

**ยิ่งสื่อเจตนาธรรมณ์ ต้องการล้มกฎหมายซึ่ง
กำลังเอาเรื่องเข้าคุก จู่ๆ ก็จะไม่เล่นเปลี่ยน ธรน.
เอาดีๆ โดยถือดีมีพวกมากในสภาเป็นพอ**
ประชาคมนอกสภาอย่ามาเกี่ยว ไม่มีความหมาย

อันนี้ น่าเป็นห่วงเหลือเกินกับชื่อแป้นบ้าน
เมืองจะยังคงเป็นเสาหลักปักฐานประชาธิปไตย
ได้แค่ไหนกันแน่ มันจะเป็นบรรทัดฐานมิติใหม่
ของนิติบัญญัติอย่างไรต่อไป ในขณะที่อำนาจ
บริหาร เข้าไปควบคุมอำนาจนิติบัญญัติผูกขาดสภา
ไว้ด้วย นี่กำลังรุกคืบบ่อนทำลายอำนาจตุลาการ
ปรกาการสุดท้าย อย่งไรกันแน่... ยิ่งหากประชา-
สังคมห่างไกลจากการมีส่วนร่วมกับกระบวนการ
การกิวัดนต์ด้วยแล้ว ผลกระทบของทุนสามานย์กิติ
หรือประชาธิปไตยอปริยชนกิติ ย่อมตรงกันข้าม
จากพึงประสงค์เป็นแน่ทีเดียว

วิกฤติการณ์การเมืองทั้งหมด มักโทษกติกาก
มั่วสาละวนแก่ ธรน.ไม่ลงตัวสักที ต้นตอมันอยู่ที่
คนใช้ต่างหาก เช่น ไปเจอ กกต.อย่างหน้าบ้าง
เพี้ยนๆ ไม่เอาไหนบ้าง ต่างนำเบื้อทั้งนั้น ผู้รู้ท่าน
ถึงชี้แนะต้องแก้คนตัวสำคัญ ถ้ายังเปลี่ยนแปลง
ตัวนักการเมืองสายพันธุ์เลือดใหม่ไม่ได้ จะหวัง
อะไรจากพวกน้ำเน่าล้นดานโจรบัณชิต

ข้าวยากหมากแพงโลก โปรดทำฉันใดดี

ในขณะที่รัฐบาลกำลังว้าวุ่นกับการเปลี่ยน
ธรน.ซึ่งแม้กินไม่ได้ แต่เหมือนจะชักดิ้นชักงอ
แจ๊กๆ หากไม่ได้ ธรน.ใหม่ เลยต้องดันสุดลิ่มทิ่ม
ประตุ ลู้หัวชนฝาตายเป็นตาย ทางของข้า ใคร
อย่าขวาง เดินพันด้วยชีวิตปานนั้น ท่านที่เคารพ

ครั้นหันมาดูเรื่องกินอยู่กับปาก อยากรอยู่กับ
ท้อง คือข้าว ซึ่งกำลังแพงแข่งกับน้ำมันบ้าง เรา
ไม่เห็นรัฐบาลจะมีน้ำยาแก้ปัญหาอะไรให้ดีขึ้น
ข้าร้ายกลับช่วยสืบส่งอีกแรงหนึ่งโดยรมต.มิ่งขวัญ

ประโคนข้าว ให้ชาวนาอย่าเพิ่งรีบขายข้าวอีก
๒-๓ เดือน มันจะแพงขึ้นเป็นต้นละก็ همینๆ

โธ่ถึง...ไม่รู้ รมต. พาณิชย์ไปอยู่หลังเขาไหน
มา ถึงไม่รู้ว่าข้าวมันอยู่ในมือชาวนาชะทีไหนเล่า
ไปกระพือข้าวบ้าง พรรคนี้มันยิ่งช่วยให้พ่อค้า
เร่งกักตุนหนักมือขึ้น แทนที่จะแพงตามฤทธิ์แรง
สาหัสของมันอยู่แล้ว กลายเป็นตื่นตูมทวีคูณไป
กันใหญ่

โดยเฉพาะคนในเมือง ไม่ได้ปลูกข้าวกิน แหกกัน
ไปซื้อข้าวถุงมาตุนไว้ มันยิ่งซ้ำเติมสถานการณ์
ให้เลวร้ายหนักข้อขึ้นอีกไม่รู้เท่าไร ยิ่งตกเป็น
เหยื่อของห้างและพ่อค้าฉวยโอกาสปั่นราคาพุ่ง
สูงเร็วไวก่อนหน้ายิ่งขึ้น

ใครละได้กำไรสดๆ ทันทาเห็น จากการขาย
ข้าวดีเป็นเทน้ำเทท่า พวกไหนละ ที่ต้องจ่ายแพง
มากกว่าเร็วขึ้นก่อนที่ควร คนขายคนกินพวกไหน
มากน้อยคิดถึงบ้างรี คงเปล่า ท่านพูดส่งๆ ให้โทษ
ให้คุณพวกใคร ไม่ทันคิดลิท่า มีอวางเศรษฐกิจ
ชี้เทอแบบนี้ มันก็สมกับรัฐบาลสุดซี้เหว่แสนทุเรศ
แล้วก็ติดตามระเบียบทุนนิยมสามานย์อันระบอบ
ทักษิณเชิดชูเป็นสรณะ

ทันทีที่ข้าวแพงพรวดพราด ใครได้ใครเสียก็
เห็นโทนโท

ข้าร้าย รัฐมนตรียังพาเพื่อฝืนว่าข้าวแพง จะ
เป็นตัวแก้เศรษฐกิจให้ฟื้น ชาวนาจะรวยและมีรถ
ขี่เล่นกันหนนี้แหละวิสัยทัศน์ของนายมิ่งขวัญเช่นนี้
ถ้าจะเป็นไปได้ ก็จริงชั่ววูบวาบเท่านั้น มันไม่
จริงจ้งยังยั้งดั่งฟุ้งฝัน กำปั้นทุบดินเชื่อเลย

ข้าวยากหมากแพง ใครๆ ย่อมรู้ว่ามันเป็น
ประโยชน์ของ เป็นลัจจะของยุคทุกซ์เช็ญ
เดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าหัวระแหง แล้วนัก
เศรษฐกิจหน้าไหนจะตะแบงอวดรู้ดีเกินภูมิปัญญา
ไทแห่งบรรพชน

คงต้องตีความลัคนิดให้สมสมัยกับสภาพถ้อยๆ
ในสภาเจ้าถ้อยหอมความหลามลัน แค่คำว่าถ้อย
ส.ส.ยังต้องสอนประธานสภาผู้แปลความง่ายๆ
เพียงว่าเป็นไม่ดี ไม่ถือว่าหยาบคาย ขนาด

ประธานสภายังไม่รู้จักน้ำหนักความหมายของ คำว่าถ้อยนั้นมันหนักเบาต่างจากคำว่าไม่ดี ชั่วเลว ธรรมดาอย่างไร อคติรีเปลา ทำไปทำมาดีที่ ประธานยอมจำนนสั่งให้ถอนคำพูดที่ว่าถ้อย

เข้าเรื่องหมาก ไม่ใช่แค่หมากเคี้ยวเล่น ซึ่ง หมดสมัยแล้ว แต่หมายถึงผลหมากกรากไม้ทั้งหลายเป็นสำคัญ เช่น หมากพร้าว หมากม่วง หมากขาม จนเรียกย่อ พวกมะนำหน้าต่างๆ นั้นเอง

เมื่อข้าวยากหมากผลไม้พืชผักมันแพงพุ่งพรวด ใครไม่เดือดร้อนเลย ยกมือขึ้น ยิ่งขาดแคลนยาวนาน ยิ่งตายหยังเขียด คือเหยียดขาดตายแหงแก๋

พอข้าวแพงสุดสุดตัวเดียว มันจุดของกิน ของใช้อื่นขึ้นราคาได้ทันที เพราะทุกคนต้องกิน ข้าวทั้งนั้น คนจนนั้นแหละตายก่อนเพื่อน

แล้วรัฐบาลนั้น เขามีไว้ดูแลคนจนคนรวย ก่อนหลังมากกว่ากันแน่ครับผม...อย่าไปหวังอะไร จากนายหมัก หมอมิ่ง นายมิ่งขวัญ ล้วนปมี้โก้ ไร้ น้ำยาเชื่อหะ

เพียงน้ำมันปั่นราคาบ้าเลือดขึ้นทุกวัน มันก็ ป่วนประสาทตายชักเหลือทนอยู่แล้ว มาเจอเคราะห์ซ้ำกรรมซัดข้าวแพงอีกแรงหนึ่ง ไม่ต้อง คิดแล้วเวลาเผาจริงเผาหลอกปีไหน

จะไปโทษอะไรให้มันเครียดเสียอารมณ์ คง ไม่เข้าท่า ขาดทุน ก่อทุกข์ทับถมตนในตอนที่ทุกข์ อยู่เพียงพอแล้ว พอท่านสอนไว้อย่าไปโง่ปานนั้น จะเห็นโทษอะไรจากไหนแล้วรู้ทันตามจริงก็ใช้ได้แล้ว จะให้วิเศษยิ่งขึ้น ต้องถือเป็นโจทย์ปรับตัวแก้ สถานการณ์ แคลดกิเลสตัดหนา มันยอมแก้ปัญหาลารพัดได้ทันตาเห็น

ในยามข้าวยากหมากน้ำมันแพงโลดโคตร โหดเช่นเวลานี้ เป็นโอกาสดีของเศรษฐกิจพอ เพียงได้แสดงบทพระเอกตัวจริงเสียงจริงบ้าง แทนที่จะโลดแล่นกินสุบตีมีเสพก้ากินมากใช้ เปลืองไม่เข้าเรื่องบานทะไร เป็นทาสบริโภคนิยม จมปลักดักดานไม่โง่หัวเงยหน้าสักที

ทางเลือกทางรอด จึงอยู่กับ อัตตาหิ อัตตโน นาโถ ตนนั้นแลเป็นที่พึ่งแห่งตนโกหิณาโถ ปโรลिया

ใครอื่นจะเป็นที่พึ่งอะไรได้นัก

ทั้งนี้ทั้งนั้น เราท่านต่างกินตีผลบุญพร่า เปลืองเปล่าไม่เข้าท่าทำได้ทั้งสิ้น ถ้าจะทำเหมือน ไม่มีหัวคิดปานนั้น ตรงกันข้าม รู้จักใช้ปัญญา เท่าที่ตัวเองโง่ มันยอมมีทางลดละหนายคล้ายกิน น้อยใช้น้อยลงได้แน่นอนจะสำเร็จผลมากน้อยช้า เร็วอยู่ที่ใจเอาจริงแค่ไหน อนิจจัง ทุกขัง ต่างคน ต่างทำตามลำดับทางเลือกนานาจิตตัง และไม่ว่า ปัญหาอะไร คงไม่ต้องจําจนจมถ้าไม่จนปัญญา ง่ายๆ เสียก่อน ปัญหา ทำให้เกิดปัญหา เมื่อแก้ ตัณหาพอเพียง

เพราะฉะนั้น จะให้เหมาะ หันมาทำมาหากิน เข้าหลักเศรษฐกิจเลี้ยงชีพปัจจัยสี่เป็นหลักใหญ่ ให้มากที่สุด ตัดส่วนเกินเพื่ออื่นทั้งหลายแหล่ให้ มันน้อยๆ หน่อย ยิ่งลูกหลานชาวไร่นา พวกนี้ กลับหันคืนสู่บ้านเกิด พลิกผืนนาไร่ ทำข้าวกินเองจะวิเศษสุด แทนที่จะหลงเป็นมนุษย์เงินเดือน ซึ่งแขวนชีวิตไว้กับเม็ดเงินตกเป็นเหยื่อปลาชิว ปลาสร้อย เลี้ยงปลาใหญ่ทุนนิยมสามานย์ เป็น ทาสหน้าโง่ปล่อยไม่ไปในป่าคอนกรีตร้อนดับแตก มันคงฉลาดน้อยเต็มที จริงไหมครับพี่น้อง

ในภาวะโลกร้อนเหลือทน มาชนกับข้าวยาก น้ำมันแพงเข้าให้อีก สะท้อนให้เห็นสถานการณ์ นำร่องกลียุคตัวอย่างตั้งต้น ส่วนจะบานปลาย ขยายผลถึงไหนเมื่อไหร่ ยังไม่ต้องคิดวันนี้

ยิ่งสิ่งจำเป็นขาดแคลนสุดๆ ตั้งแต่ข้าว เราควรจะพากันทุ่มเทสรรพกำลังลงสู่ไร่นา เป็นลำดับแรกก่อนอื่น รุนปยุตตายาย เราเคย ทำนากันทุกบ้าน ทุกเรือนมียุ้งข้าว นั่นคือภูมิ ปัญญาของคนพึ่งตนเองเป็น ไม่ประมาท ฉลาดทำมาหากินอย่างมีสาระ อิสระทาง เศรษฐกิจ ชีวิตจึงไม่วุ่นวายยุ่งเหยิง เหมือนพวก หลงใหลกระแส ตามแห่พวกมากลากยื้อแย่ง แก่งชิงจนเป็น นรกบนดิน แฉก เช่น ลัทธิ เศรษฐกิจการเมืองน้ำเน่าลึงโลดโตนเริงร่า หน้าจ้อจ้อทีวีผีทะเลทั้งหลายแหล่นั้นแล

คนเป่ส่งวราชวี๋ ข้อมเค็องครังเป

ปราชญ์ พังรกษาค็ล

คนมกักรอช้อมมีฝัวพรรณแ่งว้าทมอจ

พุททพจนั

พลังศิลป์ อาวุธคุ้มความรุนแรง

คำของคน อยู่ที
ค็ล ของตน

พงท่าน

เพียงศิลป์ ๕ ไม่ฆ่า ไม่ทำร้าย

ไม่รังแกกันด้วยอาวุธ ด้วยมือไม้หยาบๆ

จนถึงกับเลือดตกยางออก

ก็จะช่วยบรรเทาความเป็นคน “เลือดร้อน” ได้

จากหนังสือเอ็กซ์-ไซด์ คிட (X-CITE KIDZ) ในบทความเรื่อง “รวมพลังเยาวชน ขจัดความรุนแรง” มีเนื้อหาโดยสรุปว่า ทุกวันนี้ปัญหาการทำร้ายทารุณเด็กและเยาวชนในรูปแบบต่างๆ ยังคงเกิดขึ้นบ่อยครั้ง โดยเฉพาะโรงเรียน ซึ่งมีเด็กอยู่เป็นจำนวนมาก และใช้เวลาอยู่ในสถานที่นี้เป็นเวลานานในแต่ละวัน โรงเรียนจึงกลายเป็นแหล่งที่มีความเสี่ยงสูงที่เด็กจะตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง

มูลนิธิสธารณสุขแห่งชาติ (มสช.) ได้สำรวจสภาพปัญหา ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบแนวทางการป้องกันความรุนแรงในโรงเรียน จากการสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) รวมทั้งได้ประสานงานกับองค์กรเครือข่ายเพื่อหาแนวทางปฏิบัติอื่นๆ ในการป้องกันความรุนแรงในพื้นที่โรงเรียน

สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีส่วนร่วมในการหาแนวทางป้องกันความรุนแรงในโรงเรียน ในฐานะที่เป็นองค์กรอยู่ในกระบวนการยุติธรรม แม้จะถูกมองว่าการบังคับใช้กฎหมายเป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ หากแต่สำนักงานอัยการสูงสุด มีหน่วยงานด้านคุ้มครองสิทธิคือสำนักงานคุ้มครองสิทธิ และช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน และศูนย์อัยการคุ้มครองสิทธิเด็ก และสถาบันครอบครัวกลาง มีภารกิจในการเผยแพร่ ให้ความรู้แก่เด็ก เยาวชน และ

ประชาชนทั่วไปในทางกฎหมาย

ดังนั้น สำนักงานอัยการสูงสุด จึงได้ร่วมมือกับหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทั้งศาลและตำรวจ และประสานงานกับกระทรวงศึกษาธิการ จัดโครงการฝึกอบรมการป้องกันและแก้ไขการใช้ความรุนแรงในโรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเริ่มดำเนินการแล้ว ๒๐ โรงเรียน มีตัวแทนนักเรียน และครูเข้าร่วมกิจกรรมกว่า ๒๐๐ คน

เป้าหมายหลักของโครงการนี้คือ การสนับสนุนให้นักเรียนรวมกลุ่มตั้ง “ชมรมขจัดความรุนแรงในโรงเรียน” เพื่อให้เยาวชนมีความรู้ และทักษะในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรง ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน โดยกระบวนการสันติวิธี และการประนีประนอม ให้เกิดความสมานฉันท์

ท่านผู้อำนวยการศูนย์อัยการคุ้มครองสิทธิเด็กฯ เปิดเผยว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียนส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรังแกกัน การรีดไถ ความผิดทางเพศ อายามุข ยาเสพติด ซึ่งเป็นโทษทางอาญา ต้องถูกส่งเข้าสถานพินิจหากมีกระบวนการไกล่เกลี่ย ทำให้เรื่องยุติลงก็จะทำให้ไม่บานปลายจนถึงศาล ทำให้ถูกล้อเลียนหรือประวัติเสียไปตลอดชีวิต แต่คุณกรณีต้องสมัครใจที่จะมาตกลงกัน โดยฝ่ายทำผิดก็ให้ขอโทษและยุติการกระทำ อีกฝ่ายที่เสียหายก็ให้อภัย และต้องเผยแพร่ความรู้เรื่องกฎหมายให้เข้าใจด้วย

การจัดตั้งชมรมลดความรุนแรงในโรงเรียนนั้น ต้องเริ่มต้นจากผู้บริหารโรงเรียน ครู นักเรียน โดยสมัครเป็นสมาชิกรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งต้องคอยสอดส่องดูแลความประพฤติของนักเรียน แจ้งเหตุเมื่อเกิดกรณีพิพาท ไม่มุ่งเน้นการลงโทษ แต่ให้ร่วมกันแก้ปัญหา ซึ่งมีโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการนี้ ๒๐ โรงเรียนแล้วเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ดูรายชื่อแทบทั้งหมด เป็นโรงเรียนที่เป็นส่วนหนึ่งของ “วัด” ใหญ่ๆ ดังๆ ทั้งสิ้น อาทิ วัดมกุฏกษัตริยาราม วัดบวรนิเวศ วัด

เบญจมบพิตร ...ฯลฯ เป็นต้น

นับเรื่องที่เหมาะสมสนับสนุน ส่งเสริมให้ก้าวหน้าเจริญ แต่อาณาเขตออกไปให้ยิ่งๆ แสดงถึงความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ ที่เจริญด้วย “วิญญู ภูมิ คุณ ภูมิ”

ลำพังเพียงความหนักใจของพ่อแม่จากสถาบันครอบครัวที่ปรารถนาให้ได้ยินไปถ้วนทั่ว ถึงการควบคุมพฤติกรรมบรรดาลูกๆ หลานๆ ที่อยู่ในปกครอง โดยสิทธิอันชอบธรรม ที่เกิดมาแต่สายโลหิตเองแท้ๆ พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ก็แทบจะหมดแรงใจ **หมดปัญญา “ตัดสินใจ”** ลูกๆ หลานๆ ที่ไกลออกไปจาก “ศีลธรรม” เต็มที่

แม้จะเป็น “ศีลธรรมที่ซ่อนเร้นอยู่ในรูปของวัฒนธรรม ประเพณี” อันเป็นขั้นพื้นฐาน เป็นความยึดถือของสังคมไทยๆ เราด้วยกัน ก็ไม่ง่ายดังปอกกล้วย (ลูก) เข้าปาก ผู้ปกครองจึงต้องหนักใจไม่จำเพาะแต่เรื่องการกินอยู่ เล่าเรียน ในสภาพที่โลกสังคมกว้างออกไปส่งถึงกันโดยทางสื่อสารที่ล้ำสมัย ล้ำยุคยิ่งๆ ขึ้น

ยิ่งคิดและยึดถือกันว่า คนร่วมยุคใช้เป็นต้องใช้เครื่องอุปกรณ์สื่อสารเหล่านี้ ย่อมเปิดทางให้อายามุขต่างๆ มีโอกาสเร้นตัวเข้ามาแฝงฝังได้ง่าย เพราะอายามุขข้อเที้ยวกลางคืน โดยไม่ต้องไปตามสถานแหล่งเรจรมย์ด้วยรูปธรรมชัดๆ ณ สถานที่นั้นก็ได้ เพียงนั่งอยู่ในบ้าน อยู่ในห้องนอน อายามุขก็เข้ามาถึงไม่ยาก

เด็กที่ตั้งใจเรียน เด็กที่ดูประหนึ่งเป็นเด็กดีของพ่อแม่ บางคนต้องสังเวชชีวิตต่อความชั่ว เพราะความดีที่ไม่เฉลียวฉลาดรู้เท่าทันความชั่ว เป็นที่น่าเสียดายที่ถูกความรุนแรงของความชั่วแผ่ซ่านเข้ามาถึง ประหนึ่งติดโรคร้ายจากอากาศทางทวารต่างๆ เฉกเช่น คนเป็นโรคปอด ทั้ๆ ที่ไม่ได้สูบบุหรี่ แต่เพราะควันบุหรี่จากคนสูบบุหรี่เป็นเหตุ

ความรุนแรงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการพุดรุนแรง การแสดงกิริยารุนแรง ความคิดรุนแรง ย่อมมาจาก “**นิสัยที่รุนแรง**” นิสัยที่ไม่ได้เคยรับการอบรม

หรืออบรมน้อย จึงเป็นทางที่ให้สัตยชาติญาณ สัตว์โลก (ปฤชชน) แสดงออก ไม่จำเพาะแต่จาก เด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่อายุเลยปลดเกษียณแล้วด้วยซ้ำ ก็ไซ้จะพ้นจากบ่วงกับดักเหล่านี้

ผู้ใหญ่ที่ไม่มีศีล ผู้ใหญ่ที่ไม่ตั้งใจถือศีล ผู้ใหญ่ที่ไม่คิดว่าสมควรต้องน้อมนำเอาศีลมาไว้แก่ตน ในฐานะที่เป็นหนึ่งในพุทธบริษัทของพระพุทธเจ้า อาศัยความสบายใจเพียงเป็นชาวพุทธตาม ทะเบียนก็พอแล้ว จึงเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องรับผิดชอบ ในความผิดพลาดนี้เหมือนกัน

เพราะเด็กไทยเราได้รับการอบรมมาแต่อ่อน แต่ออกกว่า “เดินตามหลังผู้ใหญ่ หมาไม่กัด” เพราะมันใจว่าผู้ใหญ่จะมีคาถาดี ป้องกันภัยให้ได้ และคิดว่าผู้ใหญ่ต้องดีกว่าเด็ก ตราบเท่าที่เรา ยึดหลักอาวุโส “ผู้เกิดก่อน” เป็นบรรทัดฐาน เป็นข้ออ้างอิงในการเรียงฐานันดร (ศักดิ์) เมื่อผู้ใหญ่ทำอะไรที่ผิด ผู้เดินตามก็รับสิ่งที่ผิดไปด้วย

ความรุนแรงในโรงเรียน อาจเกิดมาจาก เด็กที่เห็นความรุนแรงจากครอบครัว พ่อมีปกติ ทำร้ายแม่ยามโกรธ ยามไม่ได้ตั้งใจ พ่ออาจมี ปกติตบตีตัวเอง คราวใช้ไม่ได้ตั้งปากว่า แม่แต่ ประโยคที่พ่อไม่น้อยคนที่บอกกำกับลูกชาย เมื่อ ถึงภาวะต้องส่งเข้าโรงเรียนว่า “อย่าซี้ซั้วลาด ใคร รังแกเรา ลูกผู้ชายต้องสู้” จะเป็นส่วนหนึ่งหรือไม่ ในการถ่ายทอดนิสัยรุนแรงขึ้น

แล้วลูกผู้ชายจะอย่างไร เมื่อยามถูกรังแก “การให้อภัย” หรือการเข้าไปทำความเข้าใจ การผูกมิตรด้วยวิธี “เอาชนะความไม่ดีด้วยความ ดี” กระนั้นหรือ? ใครจะใจเย็น ที่จะใช้วิธีเย็นๆ อย่างนี้ ในขณะที่โลกกำลังตกอยู่ในภาวะ “โลกร้อน” ตามที่ผู้สันตถกรรมนิกายยอมรับกันไปทั่วโลก

โลกร้อน ใจคนร้อน สองอย่างรวมกันก็ยิ่งจะ ทำให้อะไรต่างๆ รอบตัวร้อนไปด้วยเป็นแน่แท้ ครรลองของความไม่ดีต่างๆ เชื่อมโยงไปเป็นอัน หนึ่งอันเดียวกันตามหลักแห่ง “กรรมของสัตว์โลก” ในฐานะ “เพื่อนร่วมทุกข์ในโลก” ไบเดียวกัน นี้ก็เป็นความร้อนที่แผ่อยู่ในวิบากของทุกๆ คน

การแก้ไขสิ่งต่างๆ ที่ไม่ดี พระพุทธเจ้าตรัส วิธีไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า ต้องแก้ไขด้วยกรรม แก้ไขเคราะห์ด้วยการทำกรรมดี แก้ไขปัญหา ด้วยการคิดดีๆ แก้ไขสิ่งต่างๆ ที่ไม่ดีด้วยการทำ ใจดีๆ เป็นเบื้องต้น เราจึงจะหวังได้ว่าอะไรจะ ดีขึ้น

โดยเฉพาะผู้ใหญ่ที่หวังให้เด็กดี ผู้ใหญ่ต้อง เล็งตัวอย่างที่ดีมาที่ผู้ใหญ่ก่อน กิจการทุกอย่าง ที่มีอยู่ในสังคม ไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือเอกชน ล้วนมาแต่บทบาทของผู้ใหญ่ทั้งสิ้น ยิ่งถ้าเป็นผู้ ใหญ่ที่มี “ความยิ่งใหญ่” หรือเป็นผู้ใหญ่ที่ “ถือ ตัวว่าใหญ่” ยิ่งสำคัญนักแล สายตาทุกคู่ย่อม พุ่งพุ่งไป ณ คนนั้น ไม่ต่างจากดารา จะเป็น ดาราโดยอาชีพดารา คือนักแสดงทีวี แสดง ภาพยนตร์ แสดงอะไรก็โดยตรงก็ตาม หรือเป็น ดารา เพราะมีปกติแสดงพฤติกรรมอย่างไร ก็ คือผู้ที่เยาวชนจะซึมซับ คิดเอาอย่าง ตามประสา ที่มีมักจะได้ยินคุ่นหูว่า “โตขึ้นจะเอาอย่างใคร” หรือ “โตขึ้นจะเป็นแบบไหน”

พระพุทธองค์เห็นความสำคัญในข้อนี้ยิ่งนัก จึงตรัสว่า “**ต้องทำตนให้มีคุณธรรมเสียก่อน แล้ว จึงสอนผู้อื่นจะได้ไม่มีหวังมองภายหลัง**” นักปฏิบัติ ธรรมที่ติงามท่านหนึ่งก็กล่าวไว้ว่า “ตัวอย่างที่ดี ย่อมมีค่ากว่าคำสอน” ทั้งๆ ที่เราปฏิเสธไม่ได้ เลยว่าคำสอนที่ดีย่อมจำเป็นเท่ากับการทำนาที่ดี ด้วย

ยิ่งโลกทุกวันนี้เด็กมีช่องทางได้รับรู้สิ่งต่างๆ ทั้งที่เป็นกิจกรรมการงานของผู้ใหญ่ และความ นิยมของเด็ก ไม่จำเพาะแต่เพื่อนร่วมชาติ ยัง ข้ามประเทศไปอีก ความคิดที่ว่าทำอะไรที่เป็น สากล หรือสากลยอมรับ จึงจะเรียกว่า พัฒนาทัน เจริญด้วย ไม่ล้าหลังกว่าเขา เป็น ชนวนหนึ่งที่ทำให้เด็ก เยาวชนเจริญทางผิดๆ เจริญทางไม่ดียิ่งขึ้น

แม้ว่าการศึกษาในยุคนี้มีสถาบันที่กำหนดชั้น วุฒิสูงขึ้นๆ กว่าสมัยก่อน จะกำหนดเรียกว่าไป อะไรต่อมิอะไรมากมายก็ตาม แต่สิ่งที่ไม่อาจให้

คนอื่นกำหนดให้นอกจากตัวเอง ก็คือกำหนดยุทธศาสตร์ทางของความดีงามที่ตนเองฉันทะจะทำ ภาษาพระท่านเรียกว่า “ศรัทธา”

คนจำนวนไม่น้อยอยากเป็นคนดี อยากทำดี แต่ไม่ค่อยกล้าทำดีก่อน เพราะทำดีทำยากกว่าทำชั่ว ทั้งคนชั่วก็มากกว่าคนดี จึงเกิดคำถามบ่อยๆว่า “ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป” ด้วยเห็นคนรวยเพราะโกงเข้ามา คนนิยมเพราะโฆษณาตัวเองจากการสร้างภาพเก่ง คนได้เปรียบเพราะแสวงหาช่องทางหลากหลาย ฯลฯ แม้จากเรื่องจำ ช่างนักโทษ ก็ยังมีนักโทษร้องเรียน ขอเปิดคดีใหม่ เพราะถูกตัดสินผิด ที่ทำให้คนดีต้องยกให้เป็นความผิดของ “วิบากกรรม” ดูจะง่ายในการทำให้ใจมากกว่าที่จะไปกล่าวหาว่าผู้พิพากษาไม่ยุติธรรม

ความรุนแรงที่มีเป็นพื้นฐานของพฤติกรรมคนทุกวัยอายุ ทุกอาชีพ ไม่ยกเว้นแม้แต่ “ภิกษุ” ที่ได้ยินข่าวจากหนังสือพิมพ์ว่าสมภารวัดนั้น เจ้าอาวาสวัดนี้ เจ้าคณะที่โน่น ยิ่งลูกวัด ฆ่าเด็กวัด ต่อยชาวบ้าน ฯลฯ เล็ดลอดออกมาให้คน “ทำใจ” ถี่ขึ้น ทั้งๆ ที่วัดเป็นสถานที่กลมเกลอนิสัยให้ไปสู่ดีแท้ๆ จึงเป็นการยากที่จะให้คน “เชื่อใจ” ว่าวัดจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้สักเพียงใด?

ถึงอย่างไรก็ตาม พระพุทธเจ้า พุทธสาวกที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติตรงในอดีต ปัจจุบันก็ยังยืนยันว่าหากผู้ใดเข้าสัมมาทิฐิจริงแล้ว ก็จะต้องได้ตรงตามสัมมาทิฐิแน่นอน เว้นไว้แต่ผู้เริ่มปฏิบัตินั้นจะเข้าผิดทางปฏิบัติผิดทาง แม้แต่เริ่มต้นการเริ่มต้นที่ “เข้าใจ” ผิดทางเท่านั้น

ยิ่งเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ผู้ใดมั่นใจว่าตนเองเข้าใจถูกต้อง ทั้งปฏิบัติถูกต้องแล้ว ต้องเป็นผู้ออกมายืนยันในความถูกต้องนั้น เพื่อถ่วงน้ำหนักของคนส่วนมากที่เข้าใจผิดทาง แล้วบอกคนอื่นให้หลงทางไปด้วย ให้หมดทางปิดทางคนอื่น

หากจะระแวง ไม่เชื่อมั่นในบุคคลใดเฉพาะคนก็น่าจะศึกษา “พุทธธรรม” ที่เป็น “ปริยัติธรรม” ที่ถูกต้อง ที่จารจารึกไว้หลายพันปีมาแล้วเป็นหลัก

ควบคู่กับการลงเอาศีลไปปฏิบัติตามนัยที่แจ้งไว้ในปริยัตินั้นให้จริงๆ ให้สม่ำเสมอ ให้มากพอแก่การส่งผลเกิด ยืนยันที่ตน หรือเกิดกลุ่มชนที่มีพฤติกรรมสอดคล้องกับบันทึกธรรมนั้น

เพียงศีล ๕ เบื้องต้น ไม่ฆ่า ไม่ทำร้าย ไม่รังแกกันด้วยอาวุธ ด้วยมือไม้ หยาบๆ จนถึงกับเลือดตกยางออก ก็จะช่วยบรรเทาความเป็นคน “เลือดร้อน” ได้แล้วระดับหนึ่ง

ไม่หยิบฉวย ฟุ้งเฟื่อง หาวิธีการเข้าไปขโมยลักของๆคนอื่นโดยที่เขาไม่เต็มใจให้ ไม่ว่าจะเป็นคนใกล้ชิด คนห่างไกล คนรู้จัก คนไม่รู้จัก คนดี คนไม่ดี มิตร หรือศัตรู จะเป็นของของใครดังกล่าวนั้น ก็ไม่อาจยกขึ้นมาเป็นเหตุผลในการขโมยของเขา ห้ามมือตัวเองให้ได้ ไม่ให้เป็นคน “มือร้อน” ไปหยิบของๆใคร แม้จะตกมาอยู่ในมือเรา มันก็เป็น “ของร้อน” ที่กินไม่ได้ง่ายๆ รังแต่จะทำให้ตัวเองลำบากยิ่งขึ้นไปทำไม่

โรคเอดส์ที่มาจากกาติดต่อ แม้ไม่ได้ไปกระทำผิดเรื่องเพศสัมพันธ์ ก็มีมากพอแรง เกินกำลังแพทย์ เกินกำลังหน่วยสงเคราะห์วัดพระบาทน้ำพุจะรับไหว แม้แต่พี่น้องก็รังเกียจเดียดฉันท์ จะกล่าวไปโยถึงการติดต่อที่มาโดยตรงทาง “ผิดประเวณี” ที่มีเรื่องของศีลข้อที่ ๓ คุ่มครองอยู่ “ไม่นอนกายนอนอกใจคู่ครอง” เป็นเบื้องต้นของความอยู่เย็นเป็นสุขในครอบครัว เป็นการปิดประตูปัญหาเด็ก เยาวชนขาดความอบอุ่น ขาดพ่อแม่เอาใจใส่ หมดเรื่อง บ้านแตกสาแหรกขาด รวบรวมไปจนถึงเด็กติดยาเสพติด เด็กมั่วกามารมณ์ ในเมื่อเด็กตัดดวงความรักความอบอุ่นจากบ้านของตนเองได้แล้ว ก็จะไม่มีความคิดที่จะไปหาความสุขนอกบ้าน หากความสุขอย่างอื่นทดแทน

เรื่อง “ปากร้าย-ใจดี” เป็นสิ่งที่จะต้องปรับปรุงให้ “ใจดีปากดี” ด้วยจึงจะครบถ้วน ผู้ใหญ่ที่กว่าจะเป็นใหญ่ได้ ก็ต้องผ่านการวิพากษ์วิจารณ์เรื่องความบกพร่องแฉนี้ไม่น้อย ต้องปากเพียรขำอุปสรรคเรื่องปากอันเป็นข้อครหาจากประชาชน

ส่วนใหญ่ จนเกือบจะ “หัวเก่าอี” ก็มีให้เห็นๆ ทันสมัยอยู่ โฉนฐานะอื่นๆ ที่เล็กกว่านี้จะยกขึ้นมาเทียบเคียงอีก

การ “ฟังหูไว้หู” หรือ “ปากหนักอย่าใจเบา” คำโบราณยังไม่สมควรทอดทิ้ง ยิ่งในยุคโทรศัพท์มือถือกำลังเป็นแฟชั่นและโยนโยนนำปัญหาอื่นๆ ตามมาเป็นพรวน “กระเป่าผู้ปกครองร้อน” เพราะค่าใช้จ่ายส่วนนี้ของเด็กอีกประเด็นหนึ่ง ย่อมยืนยันถึงความจำเป็นในการต้องสอนแนะนำเรื่องการอุปโภคบริโภค ให้เข้าอยู่ในขอบเขตของเศรษฐกิจพอเพียง มิฉะนั้น ความหนักใจ ความร้อนใจจะเป็นโรคร้อนแม่ในฤดูอากาศหนาวแน่นอน

เป็นความจำเป็น ถึงเวลาแล้วที่ครอบครัวชาวพุทธ คนไทยชาวพุทธต้องพร้อมใจกันนำพลังศัลมาไว้ที่ตน เพื่อเป็นอาวุธประหารความรุนแรงทุกรูปแบบ โดยเริ่มได้แต่เดี๋ยวนี้ ไม่ต้องไปตั้งชมรม ไม่ต้องไปประตมสมาชิกคนอื่น แต่ละคนๆ พร้อมใจ ตั้งใจกันสร้างศรัทธาในการรักษาศีล ในวันพิเศษของเดือนกุมภาพันธ์ ไม่ว่าจะเป็วันแห่งความรักของคนโลก (วาเลนไทน์) หรือแห่งความรักของคนธรรม (มาฆบูชา) เพื่อเป็นอาวุธอันคมกล้ำลอบความรุนแรง

หากทำได้ดังนี้ แน่ใจว่าถึงภาวะการเมืองจะรุนแรง เศรษฐกิจจะรุนแรง สังคมจะรุนแรง ก็เป็นเพียงความรุนแรงภายนอก ที่ไม่อาจมาทำให้กำแพงแก้วอันแข็งแกร่งกระเทือนไปด้วย ดังคำพระท่านกล่าวว่า “ศีลเป็นดั่งเกราะแก้ว กำแพงแก้ว ที่จะป้องกันภัยอันตรายทั้งปวง ย่อมนำมาซึ่งความอยู่เย็น เป็นสุข”

ความศรัทธา เลื่อมใสใน “พระรัตนตรัย” จะเป็พลังอันศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ชนะ “พลังเงิน-พลังพรรค” ใดๆ ที่ไม่ชอบธรรมทั้งปวง ผู้เข้าถึงพระรัตนตรัยก็จะเป็นผู้พ้นความรุนแรงต่างๆ ด้วย

นี่แหละคือที่พึ่งอันประเสริฐ ที่พึ่งอันไม่มีสิ่งใดยิ่งกว่า เป็นการแผ่ “เมตตาจิต” ไปทั่วสารทิศ เป็ตัวอย่างให้เด็กเจริญรอยตาม เพื่อ

เด็กจะได้พ้นจากความเป็น “คนรุนแรง” ต่อไปด้วย พระพุทธองค์ตรัสว่า คำที่เรียกว่าเป็ “คำรุนแรง” มาแต่เหตุ คือ ยกเรื่อง “ไม่ตี-ชัว-เลว” (เรียกอีกภาษาหนึ่งว่า “ธรรมดา”) ขึ้นมากล่าวประการหนึ่ง ที่คนบางประเภทอาจอ้างอิงขึ้นมาได้ เว้นไว้แต่จิตที่เมตตา แจ้งบอกเรื่องไม่ตี ด้วยความรู้สึกที่ไม่รุนแรงเท่านั้น ที่อยู่เหนือการจะถูกกล่าวต่อว่า “กล่าวรุนแรง”

ดังนั้น บทความนี้จึงต้องขออภัยหากจะมีแง่ให้ผู้อ่านคิดในมุมใดมุมหนึ่งดังกล่าว ทั้งๆ ที่เจตนาเขียนเรื่องนี้จากความเห็นด้วย ที่จะไม่ให้อะไรๆ รุนแรง

นอกจากนี้ของเนื้อหาจะเป็นการ “รุนแรง” ให้เคลื่อน ให้ขยับในส่วนดีอื่นๆ ให้ยิ่งๆ ขึ้นแทนที่ความไม่ดีที่อาจให้ความรู้สึก “แรง” ต่างหาก ยืนหลักจากหัวเรื่องว่า “พลังศีล อาวุธลอบความรุนแรง” เป็ “แรงบันดาล” จริงๆ

๒

เรือโดยสาร
ครอบคลุมขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ๑๖ ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด
โทร.๐-๒๓๗๕-๒๓๖๘, ๐-๒๓๗๕-๘๘๘๐
๐-๒๓๗๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์๐-๒๓๗๕-๙๑๘๘

ผจญมาร

พมได้รู้ข่าวสมาชิกของกองทัพธรรมมูลนิธิท่านหนึ่งชื่อคุณพนมธรรม ซึ่งได้ไปฟังรายการยามเฝ้าแผ่นดินภาคพิเศษเมื่อวันศุกร์ที่ ๒๘ มี.ค. ๒๕๕๑ ณ หอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ถูกกลุ่มต่อต้านฝ่ายพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขว้างปาด้วยอิฐ และขวดหรือถุงบรรจุฉี เข้าไปในรถ ๖ ล้อกองทัพธรรมฯ

ก้อนอิฐได้ถูกโยหน้าของคุณพนมธรรม จนกระตุกกรามแตก แม้จะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่บริเวณนั้นก็ไม่สามารถดำเนินการใดๆ ในขณะนั้นได้

ผมรู้สึกประทับใจที่สมาชิกของกองทัพธรรมไม่ได้ใช้ความรุนแรงตอบโต้กลุ่มอันธพาล เหล่านั้นที่ทิ้งหยาบคาย (ตะโกนด่า) และรุนแรง (ขว้างปาด้วยของแข็ง)

แต่ผมเป็นห่วงในการชุมนุมครั้งต่อไป พวกกองทัพมารจะมาก่อกวนอีก เกรงว่าฝ่ายพันธมิตรฯ บางคนบางกลุ่มเกิดถูกกระทำก่อนอาจอดกลั้นอดทนต่อความหยาบคายและรุนแรงของกองทัพมารไม่ได้เช่นคุณพนมธรรม และชาวกองทัพธรรม

ผมขอให้ฝ่ายพันธมิตรฯอดกลั้นอดทนให้ได้นะครับ **ช**

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมาสิกขา
นักเรียนผ้าถุงไทย
● ฟ้าสาาง

เราเดินเท้าขึ้นมาเป็นระยะทาง ๒ กิโลเมตรจึงถึงที่หมายสุด
๖ ศูนย์กลางภูผาฟ้าน้ำ แม่ชีอาโกและพ่อกรีบไปติดต่อประสานงาน
ทิ้งให้ฉันอยู่เผชิญกับสิ่งรอบกายเพียงลำพัง

ความจริงที่นี้ก็เป็นเหมือนสถานที่ท่องเที่ยวที่ฉันเคยเห็นตามรายการ
แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวอยู่บ่อยๆ ธรรมชาติกลางหุบเขาโอบล้อมไป
ด้วยไม้نانาพรรณรณ พร้อมกับเสียงเพลงขับกล่อมจากมวลหมู่ภุมร
แมลงปอหลากสี และนกหลากหลายสายพันธุ์ที่ร้องแข่งแซ่แข่งกับเสียง
บรรเลงของสายน้ำ ลำธารที่ไหลริน แต่ในเวลานี้ใครจะไปสน!! ก็ฉันมา
อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายไม่มีเพื่อนสักคน รู้สึกเหมือนเป็นบ้านนอก
เข้ากรุงอย่างไรอย่างนั้น! ก็นับตั้งแต่ที่ฉันย่างกรายเข้ามา สายตาของ
เจ้าถิ่นหลายสิบคู่ก็ดูจะพร้อมใจจ้องฉันเหมือนตัวประหลาด มันทำให้ฉัน
ใจหวิวๆ ยังไงไม่รู้? แต่ที่รู้ในตอนนี้ยังงั้นๆ ฉันก็ต้องผูกสัมพันธ์มิตร
หาเพื่อนสักคนก่อน เพื่อความอยู่รอด.....

เ็ เที่ยวบินยามเช้า บนดอยแพวฉ่า

(ต่อจากฉบับที่ ๒๑๓)

เพื่อนคนแรกที่ฉันรู้จักเธอชื่อ ดิง ผากฝั่งธาร ชุ่มมงคล ความจริงเราอายุเท่ากันแต่ฉันขอเรียกเธอว่าดิงเพราะยังงั้นเธอก็มีศักดิ์เป็นรุ่นพี่ฉันอยู่ดี การที่พอได้รู้จักใครสักคนบ้าง ก็ช่วยให้ใจชื่นขึ้นมาบ้าง! เพราะดูเหมือนว่าคนอื่นๆ เขาจะรู้จักกันหมดแล้ว คงมีแต่ฉันนี่แหละมั้ง? ที่มาใหม่จริงๆ เพราะฉันไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับที่นี่เลย....

คุณลองนึกภาพตัวเองกำลังไปอยู่อีกโลก โลกหนึ่งคุณนะคะ โลกที่แตกต่างจากโลกที่คุณเคยอยู่โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อม อากาศ ผู้คน ภาษา อาหาร วัฒนธรรมทุกอย่างเลย และที่สำคัญไม่มีใครรู้จักคุณ! ไม่ว่าจะอยู่โลกไหนคุณเคยเคยเป็นใคร แต่โลกนี้คุณไม่ใช่ใคร คุณต้องสลัดตัวตนทิ้งทุกอย่าง และเดินหน้าเข้าไปเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบใหม่นี้อย่างปรกติสุขเหมือนคนอื่นๆ และนั่นแหละคือสิ่งที่ฉันกำลังเผชิญ...!

ภายนอกของฉันอาจดูเป็นปรกติ เป็นเด็กใหม่ที่ดูกระตือรือร้น สนุกสนานวันเปิดภาคเรียน แต่ใครจะรู้ว่าภายในจิตใจของฉันมันยังซอกไม่หาย!.... ฉันรู้สึกสับสนตัวเองเป็นพันๆ ครั้งที่ต้องแกล้งพร้อมในสิ่งที่ฉันยังไม่พร้อมเลยสักนิด

ฉันไม่รู้ว่ที่เคยบอกตัวเองว่า ยอมรับนะมันจริงรึเปล่า? ไม่รู้ว่าที่เข้าไปตัวเองต้องการอย่างนี้จริงๆไหม? เคยเจ็บปวดกับอะไรสุดๆ ไหมคะ? เจ็บจนร้องไห้ ไม่ออก เจ็บจนน้ำตาไม่ช่วยอะไรเลย เจ็บจนซอกนั้นแหละฉันกำลังเป็นแบบนั้นเลย!!...

นึกแปลกใจตัวเองเหมือนกันว่า ทำไมฉันถึงได้เจ็บปวดอะไรมากมายขนาดนี้ด้วย และคำตอบก็คือ.....ฉันรักเพื่อน! ฉันคิดถึงเพื่อนเก่า! เป็นคำตอบที่ฟังดูน่าชื่นลั่นดีในสายตาของคนอื่น แต่สำหรับฉันไม่ซอกสักนิด...

พระพุทธเจ้าเคยตรัสสั่งสอนชาวพุทธไว้ว่า ทุกอย่างล้วนแล้วเกิดมาแต่เหตุ มีเหตุจึงมีผล

เรื่องราวของฉันมันก็มีเหตุมีผลของมันเช่นกัน.....เพราะตั้งแต่เล็กฉันเป็นเด็กที่ค่อนข้างเก็บกตและเก็บตัว วันๆ ชอบหมกมุ่นอยู่กับหนังสือทั้งๆ ที่ก็อ่านไม่รู้เรื่อง เลยเข้าเรียนเร็วก่อนเกณฑ์

มี EQ สูงแต่ IQ ต่ำเพราะฉันไม่ชอบอยู่กับเพื่อน ไม่ชอบเล่นกับใคร ชอบอยู่คนเดียวกับหนังสือหรือ ไม่ก็อยู่กับครูเสียส่วนใหญ่ แต่มีเหตุผลนะ!...

เพราะตั้งแต่ที่เริ่มเข้าเรียนครั้งแรกในชีวิต ก็เข้าแต่โรงเรียนเอกชนซึ่งค่อนข้างจะลุดคุณหนู มีแต่พวกลูกคุณหนู ลูกดารา ลูกครึ่งทั้งนั้น และไม่ใช่ว่าฉันเข้ากับพวกเขาไม่ได้นะ แต่ฉันพยายามที่จะตีตัวออกห่างจากพวกเขาเอง ไม่รู้ว่าทำไม? และในวัยขนาดนั้นฉันก็ไม่ฉลาดพอที่จะอ่านอารมณ์หรือความรู้สึกของตัวเองได้เท่าทัน รู้แต่ว่าอยู่กับพวกเขาแล้วฉันรู้สึกมันขัดกับตัวเอง รู้สึกว่ามันไม่ใช่! แต่ไม่ใช่อะไรนั้น? ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน

จวบจนฉันเติบโตและได้มีโอกาสเข้าเรียนที่โรงเรียนรัฐธรรมดาๆ นี่แหละ! ที่ฉันได้เริ่มค้นหาตัวเองและเป็นตัวเองได้จริงๆ ฉันได้เป็นประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนตอนอยู่ชั้นป. ๕ และได้รับเลือกเป็นหัวหน้าประชาสัมพันธ์ตอนป. ๖ ฉันสนุกกับการที่ได้ตื่นเข้ามาโรงเรียนเพื่อมาอ่านข่าว จัดรายการ ถึงแม้ว่าเพื่อนของฉันอาจจะดูว่ามันเป็นสิ่งที่เปล่าประโยชน์ ทั้งเหนื่อย เสียเวลา แถมคะแนนอะไรก็ได้ แต่ฉันรู้...ว่าไม่มีอะไรที่จะต้องเสียเลย มันคุ้มยิ่งกว่า เพราะอย่างน้อยก็ยังสามารถรู้ว่า ชีวิตมีคุณค่า ฉันมีความสุขที่ได้ทำสิ่งที่ชอบแถมยังมีประโยชน์เพื่อคนอื่นๆ ด้วย แต่นั่นก็ยังเป็นคุณค่าในชีวิตเพียงบางส่วน ที่ฉันได้พบเจอแล้วบางส่วนที่ขาดหายไปล่ะ! มันคืออะไร.....?

ฉันถือว่าครั้งหนึ่งในชีวิตของฉันโชคดีที่สุดที่เคยได้รู้จัก และสัมผัสคุณค่าของการมีชีวิตตั้ง ๒ ส่วน ในขณะที่ทั้งชีวิตของบางคนอาจไม่เคยได้รู้จักและสัมผัสมันเลย และที่บอกว่ตั้ง ๒ ส่วนก็เพราะฉันยังไม่รู้เลยว่าคุณค่าของการมีชีวิตของคนเรานั้นมันมีเพียงแค่นี้ หรืออาจจะมากมายจนทั้งชีวิตของฉันก็ไม่อาจจะรู้จักหรือสัมผัสมันได้หมด เพราะเหตุนี้ก็เลยยังไม่อยากตัดสินใจด้วยความด้อยปัญญาของตัวเอง.....

ส่วนที่ ๑ ที่ว่าคือการที่ได้เสียสละ และทำประโยชน์เพื่อผู้อื่น

ส่วนที่ ๒ ก็คือการที่เราได้รู้จักคำว่า “เพื่อนแท้” และ “มิตรภาพ”

ฉันให้นิยามกับคำว่า “เพื่อนและมิตรภาพ” ไว้ค่อนข้างสูง และจะรู้ได้ด้วยทฤษฎีและความรู้สึกของคนไหนที่เรียกว่า “เพื่อน” คนไหนที่ไม่ใช่ แต่ฉันก็คบได้ทุกคนนะไม่ใช่คนขวางโลก บัดนี้ถึงซะทีเดียว ฉันแค่พยายามค้นหา! มันเหมือนกับการเล่นเกม ที่เวลาได้เจอผู้คนใหม่ๆ ก็จะลองพินิจกับตัวเองว่า ดูซิว่าวันนี้จะมีใครที่ฉันจะใช้คำว่า “เพื่อน” ได้บ้าง แต่ถ้าไม่ได้เลยก็ไม่ใช่ไร เพราะจะทำให้เกมนี้อย่างสนุกขึ้นใหญ่ การค้นหาที่ยังยากก็จะยิ่งท้าทาย ยิ่งลึกยิ่งน่าค้นหา และที่สำคัญมันจะสอนให้เราารู้ค่า...เวลาที่ได้มันมา

ถ้าคำว่า “เพื่อนแท้และมิตรภาพ” หาซื้อได้ตามท้องตลาด ห้างสรรพสินค้าหรือโซ่ช่วย เราก็คงไม่ต้องเหนื่อยในการไขว่คว้า เพื่อที่จะได้มันมา และฉันก็คงจะไม่ต้องเจ็บขนาดนี้ การที่ได้พบเจอสิ่งที่เรียกว่า **คุณค่าของการมีชีวิต** และต้องโยนมันทิ้งไปเพื่อที่จะก้าวเดินต่อไปข้างหน้าโดยที่ไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้ว่าข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะต้องพบกับสิ่งไหน? เราจะได้สิ่งที่โยนทิ้งไปกลับคืนมาบนถนนสายข้างหน้านี้ไหม? เป็นคำถามที่เด็กอายุ ๑๒ ปีอย่างฉันก็มีอาจหยั่งรู้คำตอบใดๆ ได้เลย.....

และในวันนั้นพ่อก็กลับ หัวใจฉันโหวงเหวงขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ได้แต่ให้กำลังใจตัวเองและยิ้มสู้มันไป ไม่รู้เหมือนกันว่าความเชื่อมั่นในตัวเอง ความอวดดีและจองหองมันหายไปไหนหมด! ในวันนั้นใครที่ได้เห็นฉันก็คงจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเป็นเด็กที่เรียบร้อย ไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา จนเวลาได้เคลื่อนไหวผ่านไปพร้อมกับเสียงคำชมที่นับวันๆ จะเบาลงขึ้นทุกที....

ก็คนอย่างฉันมันใช่คนเรียบร้อยซะทีไหน? แล้วไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจาเนี่ยใช่ฉันซะเมื่อไหร่? เพราะหลังจากวันนั้น ที่เริ่มคุ้นชินและรู้จักใครมากขึ้น นิสัยเดิมก็ดูจะมาสติสติดอย่างทันควัน ก็ฉันเป็นคนชอบสนุกสนานเฮฮาเนี่ย! ถึงแม้ในใจจะ

ยังมีบาดแผล แต่ชีวิตเราก็ยังต้องเดินอยู่ สู้เก็บเรี่ยวแรงที่มีเอาไว้สู้กับเส้นทางข้างหน้า คงดีกว่าอาลัยอาวรณ์กับความหลังที่ไม่มีทางกลับไปทำให้มันดีขึ้นได้เลย

ฉันเพิ่งรู้ว่า คนที่ฉันได้เจอเมื่อเช้า เธอมีชะตาเดียวกันกับฉัน เธอชื่อ **นุ่น** ค่ะ! เป็นเด็กเมืองลำพูน ซึ่งรุ่นของฉันก็มีเราสองคนที่เป็นเด็กในเมือง ครอบครัวเธอมีปัญหาเหมือนกับฉัน เราสองคนต่างอยู่กับพ่อมาเรียนซ้ำชั้น ม.๑ เหมือนกัน

และที่สำคัญ เราต่างเหมือนถูกบังคับมาเรียนทั้งคู่ แต่วันแรกของการพบกันน่าเสียดายที่ว่า เราทั้งคู่กลับทำให้มันไม่น่าประทับใจนัก จนกลายเป็นที่มาของวีรกรรมมากมายที่จะเกิดขึ้นภายในรั้วสัมมาสิกขาแห่งนี้ในเวลาต่อมา.....

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

คนมีค่า

คนที่สร้างที่ก่อให้เกิดแก่ตนเองนั้น คือคนที่ยังไม่มี “ค่า” เลย คนจะเริ่มมีค่า ก็ต่อเมื่อสร้างก่อเพื่อผู้อื่น ให้แก่ผู้อื่นได้จริงๆ ยิ่งสร้างก่อให้แก่ผู้อื่นที่ไม่ใช่ “ญาติ” “ค่า” ยิ่งสูงยิ่งแพง หรือยิ่งก่อยิ่งสร้างเพื่อสังคม เพื่อคนอื่นๆ ที่เป็นหมู่ ยิ่งใหญ่ ยิ่งมาก ก็ยิ่งเป็นค่าแพงเป็นค่าสูงยิ่งๆ ขึ้นๆ อย่างแท้จริง

สมณะโพธิรักษ์
๙ ตุลาคม ๒๕๒๐

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตอโศก

บทที่ ๔

เครื่องมือช่วยในการปฏิบัติสมาธิภาวนา

๑. การเรียนการสอนวิชา “การวิจัยและสัมมนาแนว
๑. ทางการปฏิบัติธรรมของชาวอโศก” ครูและนิสิตสัมมา-
สิกขาลัยวัชชีวัต วิชชาเขตปฐมอโศก ได้ร่วมกันพัฒนา
เครื่องมือช่วยในการศึกษาและปฏิบัติสมาธิภาวนา ที่
เป็นการพิจารณา “เห็นความเกิดขึ้น และความเสื่อมไป
ในอุปาทานขันธ” ดังหลักการปฏิบัติสมาธิภาวนาตาม
แนวทางของมรรคองค์ ๘ ที่ได้กล่าวมา โดยมีเทคนิค
ง่าย ๆ ของวิธีการที่พัฒนาขึ้น คือ

๑. ให้ผู้ปฏิบัติสมาธิภาวนาแบบนี้แต่ละคนวิเคราะห์กิเลส
ตัณหาอุปาทาน ภายในตัวเองก่อน และเลือกกิเลสตัณหา
หรือ “อุปาทานขันธ” ที่ต้องการจะศึกษาเรียนรู้เพื่อให้
เสื่อมสลายไป ในประเด็นเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (อย่าเพิ่งทำ
หลายเรื่อง สำหรับผู้ที่มีอินทรีย์พละยังไม่มาก) แล้วจับ
เป้าหมายของอุปาทานขันธตัวนั้นๆ ให้ได้ เพื่ออาศัยเป็นฐาน
ของการปฏิบัติต่อไป (โดยใช้เรื่องนี้เป็นกรรมฐานในการ
ปฏิบัติสมาธิภาวนา)

๒. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของ “กิเลสตัณหา
อุปาทาน” หรือ “อุปาทานขันธ” ตัวนั้นๆ ให้ชัดเจน ว่า
เป็นกิเลสตัณหาตระกูลไหน (ตระกูลราคะ โทสะ หรือโมหะ)
เป็นกิเลสตัณหาในระดับไหน (ระดับกามตัณหา ภวตัณหา
หรือวิภวตัณหา) เป็นกิเลสตัณหาที่จัดอยู่ในภพภูมิ หรือ
“โลก” ไหน (โลกแห่งอบายภูมิ 6 โลกแห่งกามคุณ ๕ โลก
แห่งโลกธรรม ๘ หรือโลกแห่งมานะอัตตา) เช่น กรณีที่
จะอาศัยเรื่องการกินเป็นกรรมฐานในการปฏิบัติสมาธิภาวนา
ก็ให้ตระหนักไว้ว่ากิเลสตัณหาหรืออุปาทานขันธตัวที่เราจะ
ทำให้เสื่อมสลายไปนี้ จัดเป็นอุปาทานขันธในตระกูลราคะ
เป็นระดับกามตัณหา และจัดประเภทอยู่ในโลกแห่งกามคุณ
๕ เป็นต้น

๓. กำหนดขอบเขตของ “ศีล” หรือ “ลัจจะ” หรือ
“กรรมฐาน” ที่ตั้งใจจะประพฤติปฏิบัติเพื่อการทำลาย
อุปาทานขันธตัวนั้นๆ ในรอบนั้นๆ ตามอินทรีย์พละของ
แต่ละคน เช่น กำหนดเป็น “ศีล” ว่า จะกินอาหารวันละไม่

เกิน ๒ มื้อ โดยจะไม่กินอะไรจุบจิบนอกมื้อที่ตั้งใจไว้ เป็นต้น

๔. จับอารมณ์ความรู้สึกที่เป็น “ความอยาก” ที่เกิดขึ้น เมื่อมีผัสสะกระทบ อาทิ เมื่อเห็นอาหารที่ชอบหรือเห็นขนมที่อยากกิน ฯลฯ โดยพยายามอ่านอารมณ์ความรู้สึกอยากนั้นๆ เพื่อทำความเข้าใจ จนกำหนดรู้ว่าอารมณ์ความรู้สึกอยากดังกล่าวมีลักษณะอาการอย่างไร (เห็นอาการ) ลักษณะอาการนั้น ๆ แตกต่างจากลักษณะของอารมณ์ความรู้สึกอยากในเรื่องอื่น ๆ อย่างไร (เห็นลักษณะ) และอารมณ์ความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นในขณะนั้นๆ มีความรุนแรง เข้มข้นมากน้อยแค่ไหน ใช้เกณฑ์อะไรเป็นเครื่องสังเกตชี้วัด (เห็นนิมิต) ตลอดจนลักษณะอารมณ์ความรู้สึกอยากนั้นๆ เมื่อเทียบเคียงกับความรู้อื่นๆ ที่จำเรียนมาแล้ว ควรจะเรียกชื่อว่าอะไร เกี่ยวเนื่องกับหลักธรรมเรื่องไหน จะอธิบายสภาวะดังกล่าวได้ด้วยภาษาอย่างไร จนสามารถอ่านอารมณ์จิต หรือ “นึกคิด” ถึงสภาวะอารมณ์ความรู้สึกนั้นๆ ได้ด้วย “วจีสัจจาร” ต่าง ๆ (เห็นอุเทศ)

๕. จำแนกลักษณะอารมณ์ความรู้สึกอยากดังกล่าว โดยแบ่งเป็น ๕ ระดับ แทนด้วยตัวเลข ๕-๑ คือ ถ้ามีอารมณ์ความรู้สึกอยากมากที่สุดให้ = ๕ มีอารมณ์ความรู้สึกอยากมาก = ๔ มีอารมณ์ความรู้สึกอยากปานกลาง = ๓ มีอารมณ์ความรู้สึกอยากไม่มาก = ๒ และมีอารมณ์ความรู้สึกอยากเพียงเล็กน้อย = ๑ ทั้งนี้ให้สังเกตและหาเครื่องชี้วัด (นิมิต) เพื่อกำหนดลำดับชั้นหมายเองว่า แค่นั้นคือความรู้สึกอยากมากที่สุด ออยากมาก ออยากปานกลาง ออยากไม่มาก และออยากเพียงเล็กน้อย เช่น

ก. ออยากมากที่สุด (ออยากระดับ ๕) หมายถึง รู้สึกออยากมากจนควบคุมตัวเองไม่ได้ และกลายเป็นกายกรรม วจกรรม หรือมนกรรม ล่วงละเมิดต่อขอบเขตของศีลที่กำหนดไว้ อาทิ ถ้าตั้งใจจะไม่กินนอกมื้อ ก็อดใจไม่อยู่หยิบขนมชิ้นนั้นเข้าปากไปเรียบร้อยแล้ว เป็นต้น ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติภาวนาเลย หรือปฏิบัติแต่สู้กิเลสไม่ได้

ข. ออยากมาก (ออยากระดับ ๔) หมายถึง รู้สึกออยากจนต้องต่อสู้อยู่ในใจนาน อาจจะใช้เวลามากกว่า ๓ นาที คิดไปคิดมาว่าจะหยิบขนมชิ้นนั้นกินหรือไม่กินดี แต่สุดท้ายก็หักห้ามใจสำเร็จ ไม่ประพฤติดอกนอกกรอบของศีลที่

กำหนดดังกล่าว แม้จะต้องออกแรงสู้หนักพอสมควรก็ตาม (และรู้ว่าตนได้ปฏิบัติภาวนาหรือไม่ โดยเฉพาะวิปัสสนาภาวนา)

ค. ออยากปานกลาง (ออยากระดับ ๓) หมายถึง ระดับของความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นนั้นๆ ถึงแม้ต้องออกแรงสู้บ้างพอสมควร แต่ก็สามารถควบคุมใจได้ในเวลาที่เร็วขึ้น อาจจะไม่ถึงนาทีก็เอาชนะได้ เป็นต้น (และควรรู้ว่าใช้สมถภาวนา หรือวิปัสสนาภาวนา อย่างไหนมากกว่ากัน)

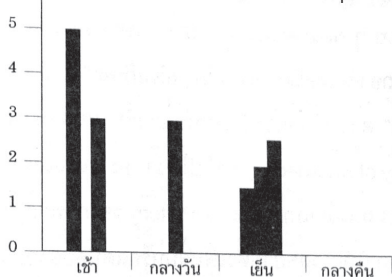
ง. ออยากไม่มาก (ออยากระดับ ๒) หมายถึง ระดับของความรู้สึกอยากที่เมื่อเกิดขึ้น และมีสติรู้ตัวแล้ว ไม่ต้องออกแรงสู้มากนัก แค่ใช้วิปัสสนาภาวนาเป็นพื้น ก็สามารถสลัดความรู้สึกอยากดังกล่าวให้หายไป โดยไม่ยาก โดยไม่ลำบาก

จ. ออยากเพียงเล็กน้อย (ออยากระดับ ๑) หมายถึง ระดับของอารมณ์ความรู้สึกอยากที่เบาบาง จนรู้ได้ว่าไม่มีฤทธิ์แรงอะไรที่จะทำให้ถึงกับล่วงละเมิดต่อกรอบของศีลที่กำหนดดังกล่าว โดยเมื่อมีสติรู้ตัวมันก็หายไป แม้ยังเกิดความรู้สึกแวบๆ เหมือนผีหลอก แต่พอรู้ตัวและพยายามจะเห็นหน้าตาให้ได้ อารมณ์ออยากเล็กน้อยนั้น ๆ ก็ดับหายไปทันที เป็นต้น

๖. พยายามตลอดเวลาให้มีสติรู้ตัวทั้งสัมผัสภายนอกและทั้งคู่อารมณ์ความรู้สึกอยาก (หรือกิเลสตัณหา) ในประเด็นเรื่องนั้น ๆ ที่เกิดขึ้น อาทิ ความอยากกินนั้นกินนี้ อันเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับ “ศีล” ที่ตั้งไว้ เป็นต้น เมื่อดับจับอารมณ์ความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นได้ในคราวใด ก็ให้พิจารณาวิเคราะห์ต่อไปว่า อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ๆ เป็นความออยากระดับไหน (โดยเทียบกับกรอบของ “ศีล” ที่กำหนดดังกล่าว) เป็นความออยากรุนแรงจนถึงขั้นละเมิดออกนอกกรอบของศีลหรือไม่ หรือว่าแค่เกือบผิดศีล หรือว่าออยากแค่เล็กน้อยเท่านั้น (ออยากระดับ ๕, ๔, ๓, ๒ หรือ ๑) อารมณ์ความรู้สึกอยากนั้นๆ เกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัยใด ขณะเดียวกันก็พยายามหาวิธีต่อสู้เอาชนะอารมณ์ความรู้สึกอยากดังกล่าว พยายามใช้วิธีการต่างๆ เพื่อสลัดอารมณ์ความรู้สึกนั้นออกไปจากจิตใจให้ได้ โดยใช้ความเพียรปฏิบัติภาวนา และดูให้รู้ความจริงของการเกิดขึ้น หรือลดลงของกิเลสตัณหาอุปาทาน และความเสื่อมคลายไปของอารมณ์ความรู้สึกอยากในประเด็นนั้นๆ ให้ต่อเนื่องตลอดเวลาทั้งวันทั้งคืน

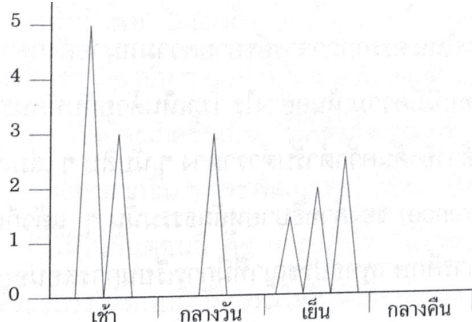
๗. เมื่อจับอารมณ์ความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นได้ในแต่ละครั้ง และสามารถวิเคราะห์กำหนดรู้ต่อไปได้ว่าเป็นความอยากระดับ ๕, ๔, ๓, ๒ หรือ ๑ ก็ให้บันทึกไว้ โดยอาจจะจดในกระดาษใบเล็กๆ ที่ติดตัวเพื่อกันลืมว่ามี **“คลื่นความอยาก”** เกิดขึ้นระดับไหน ช่วงเวลาอะไร อาทิ ช่วงเช้า ระดับ ๔ ช่วงบ่าย ระดับ ๓, ๒ ช่วงเย็น ระดับ ๑ เป็นต้น โดยแบ่งช่วงเวลาของแต่ละวันเป็น ๔ ช่วง (การตามดูความรู้สึกอยากที่เป็นกิเลสตัณหาตัวนั้น เกิดขึ้นช่วงเวลาไหนของแต่ละวัน อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดคลื่นความอยากกับช่วงเวลาของแต่ละวันก็ได้) ช่วงเช้าตั้งแต่เวลาตื่นนอนถึง ๑๐.๐๐ น. ช่วงกลางวันตั้งแต่ ๑๐.๐๐-๑๖.๐๐ น. ช่วงเย็นตั้งแต่เวลา ๑๖.๐๐ น.ถึงเข้านอน ช่วงกลางคืนคือช่วงเวลาเข้านอนถึงตื่นนอน (ตอนกลางคืนอาจจะฟุ้งซ่านนอนไม่หลับ หรือแม้แต่ในความฝันก็อาจมี **“คลื่นความอยาก”** ของกิเลสตัณหาตัวนั้นๆ ปรากฏขึ้นก็ได้ ฉะนั้นแม้เป็นช่วงกลางคืนเวลานอนก็อยู่ในตารางเวลาของการมีสติเฝ้าสังเกตด้วย)

๘. ก่อนนอนของแต่ละวัน ให้หาเวลานำเอาข้อมูลตัวเลขระดับการเกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากดังกล่าวมาสรุปและบันทึกลงในกราฟ พร้อมข้อสังเกตต่างๆ ตามตัวอย่าง

วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ **มีสติ** (ในการดูกิเลส) ๘๐%

ข้อสังเกต เห็นขนมปังที่ขบตอนเช้าขณะกำลังหิว เลยอดใจไม่อยู่ กินนอกมือ ๑ ครั้ง ฯลฯ หรืออาจเขียนเป็นกราฟคลื่นความอยากแทนกราฟแท่งก็ได้ คือ

๙. เมื่อนำกราฟของคลื่นอารมณ์ความรู้สึกอยาก หรืออาจเรียกว่าง่าย ๆ ว่ากราฟ **“คลื่นกิเลส”** หลาย ๆ วัน หลาย ๆ เดือน ซึ่งบันทึกไว้อย่างต่อเนื่องมาศึกษาวิเคราะห์ ก็จะเห็นถึงการเกิดขึ้นและการเสื่อมคลายไปของ **“อุปาทาน-ขั้นธ”** ได้ชัดเจนขึ้น โดยถ้า **“อุปาทานขั้นธ”** ที่เกิดจากกิเลสตัณหาในเหตุปัจจัยเรื่องนั้นๆ ถูกทำให้เสื่อมสลายตัวไปแล้ว กราฟ **“คลื่นกิเลส”** ก็จะค่อย ๆ ลดระดับความแรงลง เหลือแค่ระดับ ๒, ๑ เป็นต้น ทำให้สามารถอาศัยเทคนิคการบันทึก **“คลื่นกิเลส”** นี้ ช่วยในการศึกษาวิจัย **“กิเลสตัณหา”** ต่าง ๆ ได้อย่างเป็นระบบมากขึ้น จนสามารถพัฒนาเป็นองค์ความรู้ (Body of Knowledge) ต่อไปได้ว่า อะไรเป็นเหตุปัจจัยที่จะมีผลกระทบต่อแบบแผนหรือแบบกระสวน (Pattern) ของการเกิด **“คลื่นกิเลส”** ในทิศทางที่ส่งผลทำให้กิเลสขยายตัวเพิ่มขึ้น หรือลดน้อยลงอย่างไร ฯลฯ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของการศึกษาวิจัย **“พุทธธรรม”** จากรากฐานทางญาณวิทยา (Epistemology) **“แบบประจักษ์นิยมเชิงพุทธ”** (Buddhistic Empiricism) ไม่ใช่การศึกษาพุทธธรรมหรือพุทธปรัชญาจากรากฐานของญาณวิทยาแบบสหนัยนิยม (Coherentism) โดยเป็นเพียงการศึกษาค้นคว้าตำรับตำราต่างๆ เพื่อดูว่าพระพุทธเจ้าตรัสถึงหลักธรรมเรื่องนั้นๆ อย่างไร อยู่ในพระสูตรไหน อรรถกถาจารย์ขยายความหมายดังกล่าวอย่างไร นักวิชาการคนนั้นคนนี้มีความเห็นอย่างไร เราเห็นด้วยกับทัศนะแบบไหน เพราะอะไร ฯลฯ อ้างอิงค้นคว้าตำรับตำราต่างๆ นับสิบๆ เล่ม เพื่อหาความกลมกลืน (Coherence) ของคำอธิบายหลักธรรมนั้นๆ แล้วก็เขียนเป็นวิทยานิพนธ์ ดังวิธีการศึกษาพุทธปรัชญาที่มีการเรียนการสอนอยู่ในสถาบันการศึกษาชั้นสูงทุกวันนี้ แต่ความรู้ในหลักพุทธธรรมที่มีการศึกษาวิจัย และพัฒนาขึ้นบนรากฐานทางญาณวิทยาแบบสหนัยนิยมเช่นนี้ ไม่สามารถทำให้กิเลสตัณหาอุปาทานของผู้คนในสังคมลดน้อยลงแต่ประการใด จึงไม่สามารถจะอาศัยความรู้ทางพุทธศาสนาที่สอนถึงระดับปริยญาโท ปริยญาเอกในมหาวิทยาลัยปัจจุบัน เป็นรากฐานในการแก้ปัญหาของสังคมมนุษย์ได้อย่างเห็นผลจริงจัง

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

“สามศพทกลีบครึ่งยาย”

ยายสอนควักเงินให้พร้อมรับใบเสร็จสมาคม
ผู้เก็บเงินสงเคราะห์ศพกลับไปไม่นาน มอ-
เตอร์ไซค์อีกคันก็แวะมาจอดที่เดิม

“สามศพทกลีบครึ่งยาย”

ผู้เก็บสงเคราะห์จากหน่วยบ้านใต้แจ้ง ยาย
สอนควักเงินจ่ายไม่รั้งรอ

เที่ยงกว่ายายสอนวางมือเข้าครัวหาข้าวกิน
เสียงมอเตอร์ไซค์มาจอดที่เดิม

“ยาย ค่าสงเคราะห์ศพสามใบทกลีบบาท
ครึ่ง” เสียงหนุ่มเก็บเงินจากหน่วยสงเคราะห์ศพ
บ้านกลาง

ชาวบ้านเอาหม้อแบตเตอร์ขนาดเล็กห้อยเอา
พ่วงด้วยคอมไฟสองกะปอม (กิ่งก่า)
เพราะกะปอมชอบนอนตามกิ่งไม้แห้ง
เมื่อส่องไฟจับมันทุกคืน
กะปอมที่ช่วยกินแมลงในสวนจึงหมดไป

สังคมก้าวสู่มุมอับ

ยายสอนวัยทกลีบกว่านั่งบนแคร่ไม้ไผ่ใต้ถุนบ้าน
ชะมัทเขม้นร้อยใบยาสูบโดยใช้เข็มและเชือก
ร้อยโคนก้านใบเข้าด้วยกัน เมื่อร้อยเต็มเชือกแล้ว
ก็นำไปผูกห้อยกับกรอบไม้สี่เหลี่ยมผืนผ้า ผึงแดด
จนแห้ง เจ้าของสวนจะหอบใบยาสูบมาให้ร้อย
ทุกวัน ยายสอนรับจ้างร้อยใบยาสูบได้ค่าแรง
พวงละหนึ่งบาท รายได้ตกทกลีบเจ็ดสิบบาท
ต่อวันพอได้ค่ากับข้าวไปวันๆ

มอเตอร์ไซค์เลี้ยวเข้ามาจอดใกล้ๆ ยายสอน
จำได้เป็นคนมาเก็บเงินสมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์
หน่วยบ้านเหนือนั่นเอง

ยายสอนถอนใจเฮือก เหลือเงินติดกระเป๋าแค่
ร้อยบาทเท่านั้นเอง แต่ก็ยากที่จะปฏิเสธ เพราะ
สมัครเป็นสมาชิกสมาคมทั้งสามหน่วยนั้นมา
หลายปีแล้ว

เป็นค่านิยมของชาวบ้านที่หวังเอาไว้ว่าเมื่อ
คนในครอบครัวล้มหายตายจาก คนที่อยู่ก็จะได้
เงินจากหน่วยสงเคราะห์ศพซึ่งแต่ละหน่วยไม่ต่ำ
กว่าหมื่นบาท เพื่อจะได้เงินก้อนเหล่านั้นมาใช้
จ่ายจัดงานศพ หากช่วงไหนมีคนตายมาก
ชาวบ้านก็ต้องจ่ายค่าสงเคราะห์ศพเพิ่มมากขึ้น
นอกเหนือจากค่าน้ำค่าไฟที่ต้องจ่ายประจำ

ยายสอนมีฐานะยากจนไม่มีที่ทำนา ลูกสาวสองคนหลังจากแต่งงานแล้วจึงได้ย้ายไปอยู่กับสามีที่ต่างหมู่บ้าน ส่วนลูกชายคนเดียวก็ไปทำงานในเมืองกรุง ยายสอนจึงอยู่บ้านคนเดียวมาหลายเดือนแล้ว

สามล้อเครื่องบรรทุกสินค้าอาหารเต็มกระบะท้าย มีครบเนื้อกึ่งหอยปูปลาและพืชผักผลไม้ แวะเข้ามาจอดขายเช่นทุกวัน ยายสอนเดินออกมาเลือกซื้อเพื่อทำกับข้าวมื้อเย็น

วาสนาหญิงวัยกลางคนเจ้าของสวนยาสูบมานับพวงใบยาสูบที่ยายสอนร้อยยกองไว้ แล้วรวมใส่ไว้ในตะกร้าพร้อมจ่ายค่าแรง “ไมไหว วันนี้หาเงินได้หกสิบเจ็ดบาท จ่ายค่าส่งเคราะห์ศพไปตั้งร้อยแปดสิบเงินที่สะสมไว้ต้องเอามาจ่ายหมดเลย” ยายสอนสายหน้า

“ยายยังโชคดี หากินใช้คนเดียว ฉันสิลูกสามกำลังเรียนมอดัน กินใช้ก็เก่ง หาเงินมาได้เท่าไรไม่เหลือ คิดแล้วปวดหัว” วาสนาบ่น

“ยุคนี้เชื่อว่าชาวนาจะร่ำรวยไม่ใช่หรือ ก็ข้าวแพงขึ้นเป็นเท่าตัวนี่” ยายสอนพูดตามข่าวที่ฟังมา

“อ้อ เพ็งจะมาแพงเอาตอนนี้ ฉันขายข้าวหมดไปตั้งแต่เกี่ยวนวดเสร็จใหม่ๆ โน่นนะ ชาวนาที่มีข้าวเหลือมาขายในช่วงราคาแพงนี้คงมีไม่ถึงสิบรายมั้งฉันว่า” วาสนาแฉง

“ตั้งแต่เกิดมาหกลีบกว่าปีแล้ว เพ็งปีนี้แหละที่ราคาข้าวแพงขึ้นเป็นเท่าตัว ทำไม่เป็นแบบนี้” แกเป็นคนหนึ่งที่ต้องซื้อข้าวกิน ถ้าข้าวแพงมากๆ แกแย่นะ

“ยายไม่ได้ฟังข่าวหรือ ก็ประเทศเพื่อนบ้านที่เคยส่งข้าวออกไปขาย เกิดความแห้งแล้ง ทั้งเจอพายุมีน้ำท่วมจนน้ำล้น นาข้าวเสียหาย ต่างชาติหันมาสั่งซื้อข้าวจากไทยมากขึ้น ข้าวจึงแพงขึ้นอย่างรวดเร็ว”

“ถ้ามันยังคงที่เท่าทุกวันนี้ คนซื้อข้าวกินก็ยังไม่กั๊ดฟันลู้ แต่ถ้าข้าวแพงขึ้นไม่หยุด ยายคงจะอดตายแน่เลย” ยายสอนรำพึงรำพัน

สังคมทุกวันนี้ถือว่าแต่ข้าวราคาแพงเลย

อาหารทุกอย่างก็จะแพงขึ้นไปด้วย ทั้งการตัดไม้ทำลายป่าไม่หยุด ไม่มีการปลูกป่าทดแทน ชาวบ้านล่าสัตว์จับสัตว์น้ำสัตว์บกแบบล้างผลาญ ใช้ตาข่ายถี่ยึบลิบกว่าเมตร เดินลากอยู่บนฝั่งทั้งสองฟาก ปลาเล็กปลาน้อยกึ่งปล่อยติดขึ้นมาเที่ยวหนึ่งหลายกิโล ปูปลา กุ้งฝอยจากหนองน้ำสาธารณะลดลงฮวบฮาบ แม้แต่กะปอม (กิ้งก่า) ที่ชาวบ้านเอาหนึ่งสติกิ้งตามต้นไม้เอามากิน แต่เดี๋ยวนี้ชาวบ้านเอาหม้อแบตเตอริขนาดเล็กห้อยเอาพวงด้วยคอมไฟสองกะปอมยามค่ำคืน เพราะกะปอมชอบนอนตามกิ่งไม้แห้ง เมื่อส่องไฟจับมันทุกคืน กะปอมที่ช่วยกินแมลงในสวนจึงหมดไป และพวกแมงกิ้งก่า (แมลงปีกแข็ง ตัวเท่าเม็ดมะขาม ชาวบ้านนำมาคั่วหรือทอดกรอบ) ที่กัดกินใบมะเกลือหรือใบมะขามอ่อนตอนหัวค่ำชาวบ้านก็จะนำตาข่ายตาถี่ที่เคยปูทำลานนวดข้าวเอาไปปูใต้ต้นมะเกลือ ตั้งคอมไฟสีม่วงล่อแมลงไว้ตรงกลางพร้อมใช้ไม้ยาวตีกิ่งไม้รอบๆ พวกแมงกิ้งก่าบินมาที่หลอดไฟล่อแมลง ถูกจับเป็นฝูง อาหารของพวกนกและคนจึงหมดลง

เมื่อทำลายป่าไม้ต้นน้ำลำธาร ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของพวกสัตว์ต่างๆ สัตว์จากธรรมชาติจึงมีน้อยลงๆ แถมจับสัตว์มาทำอาหารแบบล้างผลาญอีก สัตว์ที่อยู่ตามธรรมชาติจึงลดน้อยถอยลง อาหารที่ป้อนตลาดจึงมาจากการเพาะเลี้ยงจากฟาร์ม เมื่อข้าวแพงหัวอาหารก็จะแพงตามไปด้วย อาหารทุกชนิดจึงพลอยแพงขึ้นต่อเนื่องไม่มีที่ท่าว่าลดลง

อาหารจากธรรมชาติได้ลดน้อยถอยลง การแย่งชิงอาหารก็จะเกิดขึ้นในทุกชุมชน มือใครยาวสาวได้ก็สาวเอา จนเป็นเหตุให้เกิดกิลิยุค มีทางเดียวชาวบ้านต้องมาร่วมกันสร้างสรรค์สังคมใหม่ลดการแข่งขันความร่ำรวย ตั้งใจหันหน้าเข้าหาพระธรรมคำสอนของพระศาสดาอย่างจริงจัง แบ่งปันกันกินกันใช้แบบพี่แบบน้อง ชุมชนสังคมบ้านเมืองถึงจะอยู่ผาสุกกันได้

ชมจากเปลือกมะนาว หวานจากน้ำตาลบีบ รสมันจากถั่วลิสง รสชมจากใบผักกาดหอม จะเห็นได้ว่า หวานไม่เป็นโทษถ้ามีรสอื่นผสมคุมอยู่อย่างเหมาะสม

ในตำราแพทย์ของจีนได้มีการเขียนถึงอาหารบำรุงเลือดขนานหนึ่งที่เขาใช้น้ำตาลอ้อยคู่กับผลไม้เปรี้ยวต่างๆ เช่น มะเฟืองกับน้ำตาลอ้อย มะขามกับน้ำตาลอ้อย น้ำบ๊วยกับน้ำตาลอ้อย น้ำตาลอ้อย กับน้ำมะนาว ฯลฯ

กินหวานรักษาโรคได้อย่างไร

ผ ่ตอนเพิ่งเป็นเรื่องโกธต่างๆ ของความหวานไว้มากมาย จนตกกลัวความหวานกันมาก แต่บางตนไม่สนใจ ยังตงกินอาหารหวานต่อไป แต่กินหวานแบบมันโกธต่อร่างกาย โดยไม่กลัวเสียสุขภาพเลย ถ้าไม่กินนานมอดถึงจนมอดก็กินในทางเองแหละ

เพราะอย่างนี้จึงอยากเสนอแนะวิธีป้องกันโรคหรือวิธีที่จะกินอาหารหวานแล้วไม่เกิดโทษแก่ร่างกายได้อย่างไร จะขออ้างจากตำราแพทย์แผนไทย และแพทย์แผนจีน ว่าในรสยา มี ๙ รส ๕ สี ซึ่งมี 'รสหวาน' รวมอยู่ด้วย ได้บอกวิธีใช้ความหวานรักษาโรคได้อย่างไร เช่น ยาลูกกลอน นำสมุนไพรร่างกาย มาบดเป็นผง แล้วใช้น้ำผึ้ง หรือน้ำตาลมาปั้นลูกกลอน กินกันมาช้านานแล้ว กินเมี่ยงคำเพื่อปรับสมดุลของธาตุในร่างกาย มี ๔ ธาตุ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ ใน 'น้ำจิ้ม' ของเมี่ยงคำมีรสหวานมาก แต่ 'เครื่อง' ของเมี่ยงคำมีรสเปรี้ยวจากมะนาว เผ็ดจากขิงหรือพริก เค็มจากเกลือ ผาดจากผักที่ห่อ

น้ำผึ้งถ้าใช้โดยไม่ผสมกับสมุนไพรรัดเลย น้ำไปผสมกับเครื่องดื่ม เช่น ชงในโอวัลติน กาแฟ ฯลฯ จะทำให้ท้องผูกง่าย ควรผสมกับผลไม้เปรี้ยวจะเกิดประโยชน์กว่า ถ้าน้ำผึ้งยังไม่ได้ไล่ความชื้นออกไป ๘๐% หรือน้ำผึ้งเดือน ๕ จะมีสารคาร์ซิโนเจน จึงไม่ควรกินน้ำผึ้งโดยตรง จะเกิดเป็นสารก่อมะเร็งได้ น้ำผึ้งมีความเป็นกรดสูง แต่ถ้านำน้ำผึ้งมาผสมกับผัก ผลไม้ น้ำปั่นหญ้า ก็จะมีฤทธิ์เป็นด่าง มีประโยชน์ต่อร่างกาย

ในสมัยโบราณไม่มีโรงงานผลิตน้ำตาลมากมายขนาดนี้ เมื่อจะกินน้ำตาลแต่ละที ก็ต้องไปนำอ้อยมาหีบเอาน้ำอ้อยมาเคี่ยวให้แห้งจนได้น้ำตาลอ้อย ไปร่อนน้ำตาลจากวงมะพร้าว หรือวงตาลเพื่อนำน้ำตาลไม่เคี้ยวได้น้ำตาลบีบ และน้ำตาลโตนด เมื่อจะใช้แต่ละทีก็ตอนมีงานเทศกาลสำคัญ ขนมนแต่ละชนิดส่วนใหญ่จะใช้น้ำลอยดอกมะลิมาทำขนม ในน้ำลอยดอกมะลิฤทธิ์เป็นด่าง จึงนำมาคู่กับขนมที่มีแป้งและน้ำตาลไม่ฟอกขาว

จะเกิดโทษน้อยที่สุด เป็นภูมิปัญญาชาวบ้านบอกแพทย์แผนไทยโบราณ

สมัยโบราณมีเครื่องทุ่นแรงน้อยมาก เมื่อกินน้ำตาลไปร่างกายก็จะถูกน้ำไปใช้จนหมด เช่นสมัยก่อนจะไปไหนแต่ละทีก็เดิน กับขี่ม้า สมัยนี้มีรถยนต์ รถไฟ เครื่องบิน อาหารสมัยก่อนจะใช้น้ำมันน้อยมาก ความหวานได้จากธรรมชาติ สมัยนี้มีแต่อาหารมันหวานที่แปรรูปจนไม่รู้จะทำมาจากอะไร ยิ่งแปรรูปมากเท่าไร ยิ่งมีประโยชน์น้อยเท่านั้น การแปรรูปน้อยเท่าไร เอ็นไซม์สารอาหาร พลังชีวิตก็จะยังคงเหลืออยู่มากเท่านั้น

ขนมไทยที่แปรรูปแล้วยังมีโทษน้อยมากต่อร่างกาย เช่น ขนมเปียกปูน ขนมคนที่สอ ตะโก้ ขนมตาล เต้าส่วน สลิม ฯลฯ ที่กินแล้วมีโทษน้อยมากเพราะมีส่วนผสมของสมุนไพรอยู่ เช่นขนมเปียกปูน ก็มีต่างจากกะลามาพร้าว หรือน้ำใบเตยผสมอยู่ ขนมตะโก้ก็มีใบเตยเป็นส่วนประกอบ เต้าส่วน มีถั่วเขียว แป้งท้าวยายม่อม (แก้ง) ทั้งถั่วเขียวและแป้งท้าว ผสมกับน้ำตาลเกิดโทษน้อยมาก ถั่วเขียวยังช่วยล้างพิษที่ตับได้อีกด้วย สลิมก็ทำจากแป้งถั่วเขียว ถึงแม้จะมีน้ำกะทิ น้ำตาลมาผสม ก็ยังทำให้น้ำตาลกับน้ำกะทิมีความเป็นต่างอยู่ (อย่าใส่น้ำตาลมากเกินไป)

ทุกวันนี้ขนมไทยพวกนี้มีน้อยมาก จะมีแต่ขนมที่เป็นอาหารขยะซึ่งแปรรูปมาหลายขั้นตอนวางขายในท้องตลาดเต็มไปหมด (ส่วนมากจะใช้น้ำเชื่อมจากข้าวโพด และน้ำมันจากถั่วเหลือง GMO) ยิ่งกินมากเท่าไร ก็จะทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนง่ายขึ้น

ที่ประเทศอิสราเอล ซึ่งเป็นประเทศอยู่กลางทะเลทราย สามารถหาวิธีต่างๆ ปลูกผักให้งอกงามกลางทะเลทรายได้ แล้วแนะนำให้ประชาชนของเขากิน **สลัดผักมีอละ ๒ จาน ในแต่ละวัน** มีแต่วันอาทิตย์ที่จะได้กินไก่ย่าง แต่ก็แบ่งกันกินคนละนิดหน่อยในโบสถ์เท่านั้น จึงทำให้ **โรงพยาบาลของอิสราเอล มีคนไข้**น้อยมาก

คนไข้ส่วนใหญ่จะเป็นคนต่างประเทศ

ทำอย่างไรสุขภาพของเราจะแข็งแรงตลอดเวลา เราขอเสนอแนะ ให้ดื่ม **น้ำผักปั่น น้ำหญ้าปั่น น้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภคทุกวัน ในการปรับสมดุลของร่างกาย**

สูตรน้ำผักปั่น

ผักกาดหอม	๒	ก้าน
ขึ้นฉ่าย	๒	ก้าน
มะเขือเทศ	๑	ลูก
น้ำมะนาว	๒	ช้อนโต๊ะ
น้ำผึ้ง	๓	ช้อนโต๊ะ
หอมแขก	๑/๔	ลูก
น้ำเปล่า หรือ น้ำมะพร้าวอ่อน	๒	แก้ว (๔๐๐ มิลลิกรัม)

วิธีทำนำส่วนผสมทั้งหมดปั่นแล้วปั่นรวมกัน

น้ำปั่นหญ้า

หญ้าอย่างน้อย ๓ ชนิด เช่น หญ้าม้า หญ้าตีนนก หญ้าตีนกา หญ้าแพรก หญ้าแห้วหมู ย่านาง หญ้าปักกิ่ง หญ้าขน ฯลฯ ๑/๒ กิโลกรัม **น้ำตาลอ้อย** ๕ ช้อนโต๊ะ **น้ำมะขามเปียก** ๕ ช้อนโต๊ะ

นำหญ้าอย่างน้อย ๓ ชนิด มาปั่นกรองเอาแต่น้ำมา ๑/๒ กก. ผสมกับน้ำตาลน้ำมะขามเปียกปรุงรสให้เปรี้ยวหวานพอเหมาะ

น้ำผักและน้ำหญ้าสามารถดื่มได้ตลอดเวลา ยกเว้นตอนเช้าตื่นนอนควรจิบน้ำอุ่นหรือชุปผักปั่นเพื่ออุ่นร่างกาย เพราะไม่เช่นนั้นจะเกิดอาการท้องอืด

อาหารที่เรากินในแต่ละวันต้องมีผักที่มีคลอโรฟิลล์สารสีเขียวจากพืช มีวิตามิน A, C, Fe, Mg, Ca, P จะเกิดการแลกเปลี่ยนสารอาหารได้สูงสุด ณ จุดที่ร่างกายนำของเสียไปทิ้งได้ทั้งหมด และทำให้ร่างกายสร้างพลังงานในแต่ละเซลล์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งส่งผลให้เกิดการสร้างเซลล์ใหม่ทดแทนเซลล์เก่าที่

ตายในแต่ละวันได้อย่างเต็มที่ จะทำให้ร่างกายไม่อ่อนแอในทุกอวัยวะ

ฉะนั้นเราจะไปอยู่ที่ใดๆก็ตาม ถ้าเรากินอาหารที่ได้สัดส่วนของอาหารออกมาเป็นกรดอ่อนๆ และมีคลอโรฟิลล์มีสารอาหารพวก โปแตสเซียม (K) แมกนีเซียม (Mg) แคลเซียม (Ca) ฟอสฟอรัส (P) เหล็ก (Fe) ครบ ๕ ตัวนี้ ในค่า pH ๔ และมีวิตามิน A, C จะทำให้ร่างกายได้รับสารอาหารเต็มที่ในแต่ละเซลล์ เกิดการสร้างเซลล์ใหม่ และขับเซลล์ตายออก ทำให้ผิวเราดูอ่อนกว่าวัยด้วย

ถ้าอาหารของเรามีค่า pH เป็นด่างเกินไป จะทำให้ร่างกายนำธาตุเหล็กไปใช้ได้ยาก

ถ้าอาหารของเรามีค่า pH เป็นกรดเกินไป จะทำให้ร่างกายนำแคลเซียมไปใช้ได้ยาก

แต่ถ้าอาหารที่เรากินมีค่าเป็นกรดอ่อนๆ ไขมันจะถูกย่อยสลายได้เร็ว

ถ้าเป็นด่างเกินไป การย่อยสลายไขมันจะทำได้น้อย

ไขมัน คือ ของแข็งที่มีปริมาณ ๘๐ % ของของแข็งทั้งหมดในร่างกาย **'ไขมัน'** คือตัวที่ทำให้ร่างกายเปลี่ยนไปเป็น ฮอโมน และน้ำหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายได้ เช่น น้ำไขข้อ ไชกระดูก กล้ามเนื้อ กระดูก เส้นเอ็น ไขมันหล่อเลี้ยงเส้นผม และเล็บ

pH ของน้ำผักปั่นหรือน้ำหญ้าปั่นที่เหมาะสมกับคนไทยอยู่ที่ pH 4-6 แต่ถ้าคนอ้วนมาก ควรให้น้ำผักปั่น หรือน้ำหญ้าปั่นที่ pH 4 เลย **เนื่องจากคนอ้วนมีไขมันในลำไส้ใหญ่มาก น้ำผักจะเปลี่ยนคลอโรลเตอรอลไปเป็นไตรกลีเซอไรด์และเป็นกลีเซอไรด์ในที่สุด** ซึ่งร่างกายจะนำไปใช้ได้

ข้อสำคัญ ไม่ควรดื่มน้ำผักปั่น หรือน้ำหญ้าปั่น ในตอนเช้ามืดหลังตื่นนอนเลย **ควรดื่มเป็นชุปผักแทน** จะช่วยให้ร่างกายเกิดการหมุนเวียนเลือดได้ดีกว่าน้ำผักปั่นในตอนเช้า บางคนดื่มน้ำผักปั่นหรือน้ำหญ้าปั่นในตอนเช้ามืดเลยจะมีอาหารเหมือนมีนิศิระะ ฉะนั้นขอแนะนำให้ดื่ม

เป็นชุปผัก หรือน้ำอุ่นๆ ในเวลาช่วงเช้ามืดแทน

หลังจากดื่มน้ำอุ่นๆ หรือชุปผักแล้ว จึงค่อยเริ่มต้นดื่มน้ำปั่นผักหรือน้ำปั่นหญ้าได้ จะไม่กินข้าวแต่ดื่มน้ำผักปั่นทั้งวันก็ได้ **แต่ต้องระวังอย่าให้ร่างกายทิว** ถ้าทิวเมื่อไหร่ต้องรีบดื่มเมื่อนั้น เพราะน้ำผักจะดูดซึมได้เร็ว ยิ่งดูดซึมเร็ว เราต้องกินปริมาณมากขึ้น จะทำให้ของเสียขับทิ้งได้เร็วกว่าเดิม เราก็จะทิวเร็ว ปัสสาวะบ่อย เซลล์ตาย ถูกขับทิ้งไปหมด จึงจะทิวกว่าปกติ

ฉะนั้นต้องสังเกตให้ดื่มน้ำบ่อยๆ ให้ร่างกายทิวเกิน **ทิวแล้วเลือดจะเป็นกรด**

เมื่อดื่มน้ำผักหรือน้ำหญ้าปั่นแล้ว จะไปฟื้นฟูตับก่อนเป็นอันดับแรก ทำให้**น้ำดีจากตับ และตับอ่อนหลัง เกิดการย่อยคาร์โบไฮเดรต ไขมัน กลีโธแรว และวิตามินเอ** ย่อยขึ้น และไปย่อยไขมันส่วนเกินเปลี่ยนไปเป็นพลังงาน ดังนั้นร่างกายก็จะได้พลังงานมาสนับสนุนให้อวัยวะต่างๆ ทำงานได้มากกว่าเดิม

การดื่มน้ำผักเป็นการเตรียมร่างกายให้ย่อยสารอาหารที่เรากินลงไปได้ดีกว่าเดิม

สรุปน้ำผักปั่นหรือน้ำหญ้าปั่น ทำหน้าที่ ๒ อย่างคือ

๑. ให้สารอาหารที่ร่างกายนำไปฟื้นฟูตับ

๒. กระตุ้นให้ร่างกายพร้อมในการย่อยไขมันที่เหลือค้างอยู่ เปลี่ยนรูปเป็นพลังงาน ทำให้ร่างกายเตรียมพร้อมที่จะย่อยสารอาหารที่กินเข้าไปในมือต่อไป

เมื่อน้ำผักผสมกับน้ำมะนาว หรือน้ำมะนาวผสมกับน้ำตาลหรือผลไม้เปรี้ยวในรสชาติ pH ๔-๖ จะทำให้ขบวนการดูดซึมอาหารไปสร้างเลคซิติน สร้างเม็ดเลือดให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งทำให้คนที่โรครวมองฝ่อ พาร์กินสันมีอาการดีขึ้นอย่างรวดเร็ว อาการเกร็งทางสมองจะดีขึ้นถ้ามี **น้ำผักผสมมะนาว**

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

การเอื้ออาทรในสังคมทหดหายไป
เพราะเราบัญญัติกฎหมายตามแนวทางตะวันตก

สิทธิล่าอาณานิคมแบบเก่าได้ลึนสุดลงไปแล้ว
จากเอเชียและไทยเรายุคใหม่แห่งเสรีภาพและ
เอกราชทางการเมือง สังคมและเศรษฐกิจได้
เริ่มต้นขึ้นมากกว่าครึ่งศตวรรษแล้ว แต่ประเทศ
ไทยและเอเชียยังอยู่ภายใต้แรงกดดันมากมาย
โดยเฉพาะพื้นฐานความคิดในทางกฎหมายที่ได้
ลอกเลียนแบบมาจากตะวันตกและยังตกค้างเป็น
นวัตกรรมที่ไม่อาจสลัดและเปลี่ยนแปลงอะไรได้
มากมายนัก

นักคิดและปัญญาชนโดยเฉพาะทางกฎหมาย
หลายคนยังไม่พอใจกับสภาพกฎหมายไม่ว่าใน
เนื้อหาหรือสภาพบังคับใช้ ตลอดจนวัฒนธรรม
ค่านิยมและการให้ความสำคัญต่อกฎหมายในการ
ปกครองประเทศ

จริงอยู่สังคมไทยจะดูก้าวไปดีในด้านการ
พัฒนาในหลายๆ ด้านในทางวัตถุ เศรษฐกิจและ
เทคโนโลยี ซึ่งแทบจะเรียกได้ว่า น่องๆ ตะวันตก
หรือในบางด้านอาจจะเทียบเท่าเสียด้วยซ้ำ บาง
ส่วนของสังคมไทยยังสร้างระบบที่ให้ความเป็นธรรม
ได้บ้างตามสมควร ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ
และการเมือง การเลือกตั้งในระดับชาติและ

ระดับท้องถิ่น แม้จะดูยังไม่ประสบผลสำเร็จแต่ยัง
ดูดีกว่าหลายๆ ประเทศที่ปกครองโดยระบบ
เผด็จการทหาร

การออกกฎหมายเพื่อส่งเสริมระบบ
เศรษฐกิจเสรีหรือเรียกกันโดยตรงไปตรงมาว่า
ระบบทุนนิยม มุ่งให้เราพัฒนาด้านวัตถุด้วยราคา
แพง อีกทั้งประกอบด้วยคุณและโทษโดยที่ผู้ออก
กฎหมายหรือผู้ใช้กฎหมายไม่ได้ตระหนักถึง
เพราะความสำเร็จทางเศรษฐกิจตามที่ทางตะวัน
ตกมุ่งหมายและเรากำลังเดินตามนั้นคือการ

จิตสำนึก ทางกฎหมายของไทย

กระตุ้นความโลภอย่างไม่ลึนสุด การแข่งขันอย่าง
รุนแรงปราศจากความปรานี และเพิ่มอัตรานิยม
อย่างขนานใหญ่ให้ตัวเอง พวกพ้อง และเครือข่าย
ซึ่งความสำเร็จทางกฎหมายและการพัฒนาตาม
แนวตะวันตกทำให้คนในสังคมที่ได้ชื่อว่าประสบ
ผลสำเร็จคือผู้ที่มุ่งหาทรัพย์ไว้ได้มาก มีอำนาจ
มีชื่อเสียงและมีวัตถุปรนเปรอตนเองมากอย่างไม่
มีที่ลึนสุด ปัญหาที่ตามมาคือมีอาชญากรรม
จำนวนมาก มีการฆ่าตัวตายมากขึ้น คนป่วยเป็น
โรคจิตประสาทมากขึ้นยาเสพติดยากล่อมประสาท
สำนึกทรง ผู้วิเศษ ลึงค์ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และวัตถุ
มงคลก็มีเพิ่มมากขึ้น

กฎหมายเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนกลุ่มหนึ่งมั่งคั่ง
คนกลุ่มหนึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสถานะของ
ตนเองได้ ก่อให้เกิดการเอาเปรียบกันโดยถูกต้อง
ตามกฎหมาย การทำลายล้างธรรมชาติโดย
อาศัยโครงสร้างทางสังคมในปัจจุบันที่กฎหมายรอง
รับนับวันจะยิ่งมากขึ้นๆ เห็นได้ว่าสภาพแวดล้อม
ทางธรรมชาติเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็วในทุก
หนแห่ง ช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวยเพิ่ม
ขึ้นโดยตลอดทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงในหลายๆ เรื่อง

เช่น เคยเอื้อเพื่อพื้นที่ทางเดิน ก็ไม่ยอมเอื้อเพื่อ
กลัวจะมีผลตามกฎหมายเป็นทางภาระจำยอม เคย
อนุญาตให้ใช้ด้านหน้าที่ดินเป็นท่าเรือหรือท่ารถก็
ไม่ยินยอม กลัวมีผลตามกฎหมายกลายเป็นที่
สาธารณะ เคยปลูกสร้างศาลาที่พักให้คนเดินทาง
หรือจอดรถหรือเรือโดยสารก็ไม่กล้าทำ กลัวมีผล
ในทางกฎหมายทำให้ที่ตนเองเป็นที่สาธารณะ
การคิดค้นอะไรก็ต้องไปจดทะเบียนทรัพย์สินทาง
ปัญญา ไม่ยอมให้ใครได้ประโยชน์ **การเอื้ออาทร
ในสังคมหดหายไป เพราะเราบัญญัติกฎหมาย
ตามแนวทางตะวันตก** เคยอนุญาตให้คนอื่นเก็บ
ผัก เก็บพิน ยิงนก ตกปลา ในพื้นที่ของตัวเองก็
กลัวจะเกิดสิทธิแก่บุคคลอื่นๆ ตามกฎหมาย จึง
ไม่ยินยอม กลายเป็นสังคมที่เห็นแก่ตัว

ประชาชนสูญเสียความมั่นใจในคุณค่าของ
ความยุติธรรมของตนเองไปมากแล้ว แม้แต่วัดวา
อารามหรือมัสยิดที่เคยเป็นที่พักพิงของบุคคล
ตกทุกข์ได้ยาก ก็เริ่มมีข้อห้ามกติกามากมาย
เพราะเราไปบัญญัติกฎหมายให้วัดและมัสยิดเป็น
นิติบุคคล ทำให้วัดและมัสยิดหรือองค์กรทาง
ศาสนาหรือสาธารณะกุศลต่างๆ เป็นโจทก์ฟ้อง
ร้องให้ผู้อื่นได้รับโทษทางอาญาหรือเดือดร้อนรับ
ผิดต้องหาเงินชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามคำ
พิพากษาในทางแพ่ง บางครั้งก็เป็นจำเลยถูกฟ้อง
ร้องคดีเสียเอง โดยถูกกล่าวหาว่ากระทำความ
ผิดต่างๆ หรือไปละเมิดบุคคลอื่น

ประเทศเราไม่ได้ตกเป็นอาณานิคมของ
ประเทศตะวันตก แต่นักกฎหมายยุคแรกๆ ของ
เราไปเรียนมาจากทางตะวันตก กฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ตลอดจนกฎหมายอาญา เดิมเราก็
ร่างเป็นภาษาอังกฤษก่อน โดยนักกฎหมายชาว
ตะวันตกและคนไทยที่ไปเรียนหนังสือมาจาก
ประเทศทางตะวันตกและมาแปลเป็นภาษาไทยใน
ภายหลัง ทำให้เรามีแนวคิดในทางกฎหมายแบบ
ตะวันตก แต่ผู้บังคับใช้กฎหมายของเรานั้นมี
ความคิดแบบตะวันออก จึงเกิดภาวะบังคับแบบ
ตะวันออก โดยใช้กฎหมายตะวันตก ผลถึงออก
มาเช่นที่เราๆ ท่านๆ เห็นกันอยู่ทุกวันนี้ ชาติๆ

หายๆ เกินๆ เต็มบ้าง พร่องบ้าง เกินบ้าง

ความคิดเรื่องสิทธิเสรีภาพได้เข้ามามากจน
เราไม่อาจต้านทานได้ ตามเมืองใหญ่ๆ เห็นหนุ่ม
สาวไว้ผมสีทอง สีแดง รับประทานอาหารร้าน
แมคโดนัล เคเอฟซี และพิซซ่าฮัท ดื่มน้ำกาแฟ
สตาร์บัค เข้าห้างคาร์ฟู แม็คโคร โลตัส ซึ่งเป็น
สินค้าและห้างต่างชาติ ดูทีวีดาวเทียมช่องต่างๆ
แพร่ภาพ แพร่เสียง ถ่ายทอดไปถึงห้องนอน ไม่มี
อะไรให้หลงเหลือแล้ว เป็นการสะท้อนแจ่มชัดถึง
อาการป่วยของสังคมที่ไม่สามารถทำให้คนใน
สังคมภูมิใจในความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตนเอง
แต่ตะเกียกตะกายพยายามเป็นแบบสังคม
ตะวันตกที่มีสื่อกรอกหูกรอกตาอยู่ทุกวันว่า
ทันสมัย เหมาะสม ขบวนการออกกฎหมายก็
ไม่สามารถจะไปเหนียวรั้งหรือแก้ไขได้ ขบวนการ
บังคับใช้กฎหมายก็ไม่เข้มแข็งพอที่จะไปดำเนินการ

การตกเป็นอาณานิคมทางกฎหมาย เท่ากับ
เป็นการยกอำนาจอธิปไตย ให้ต่างชาติเป็นผู้กำหนด
กฎเกณฑ์ทางสังคม โดยเฉพาะเมื่อ**กฎหมาย
ไม่อาจสกัดกั้นบริษัทยักษ์ใหญ่ข้ามชาติทั้งหลาย
ที่ครอบงำโลกได้** หลายคนเริ่มรู้สึกที่ตนเองยังไม่
ภูมิใจในตัวเอง ถ้าต้องการความภูมิใจต้อง
ไล่เลื้อยห้อนั้นยี่ห้อนี้ ผูกนาฬิกาห้อนั้นยี่ห้อนั้น
ถือกระเป๋ายี่ห้อนั้นยี่ห้อนั้น สวมรองเท้ายี่ห้อนั้นยี่ห้อนั้น
หรือใช้รถยนต์ยี่ห้อนั้นยี่ห้อนั้นเป็นต้น ล้วนเป็นสิ่งที่
เราต้องทบทวนว่ากฎหมายของเราเพียงพอที่จะ
รับมือกับกระบวนการโลกาภิวัตน์ได้ในระดับใด
การร่างกฎหมาย การเสนอกฎหมาย การบัญญัติ
กฎหมาย การบังคับใช้กฎหมายใดๆ ก็ตาม ถ้าไม่
สอดคล้องกับความเป็นจริงและไม่เข้าใจถึงราก
เหง้าความเชื่อของสังคม วัฒนธรรม จารีต
ประเพณีของเราในแต่ละกลุ่มชนปัญหาที่จะตามมา

เราต้องยอมรับก่อนว่า แม้แต่ในประเทศไทย
เล็กๆ สังคมแต่ละสังคมก็ยังมีรากเหง้าความเชื่อ
ถือที่แตกต่างกัน จะนำกฎหมายใดๆ กฎหมาย
หนึ่งบัญญัติให้ครอบคลุมทุกเรื่อง ทุกพื้นที่ยอม
ยากพอสมควร เราต้องจัดการกับความแตกแยก
ทางสังคมให้ได้ก่อน เมื่อเป็นแนวเดียวกันแล้วจึง

บัญญัติหลักเกณฑ์ ถ้าไม่ได้ก็ต้องมีหลักเกณฑ์
หลายๆ แบบสำหรับแต่ละพื้นที่นั้นๆ

ท่านทั้งหลายลองวิเคราะห์สังคมของเราดูว่า
ในปัจจุบันนี้ เราชื่นชมกฎหมายฉบับใดบ้าง ข้อ
วิพากษ์วิจารณ์หลักการของแต่ละท่านต่อ
กฎหมายฉบับนั้นๆ เป็นอย่างไร อะไรเมื่อบัญญัติ
แล้วทำให้อยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข อะไรบัญญัติ
แล้วก่อให้เกิดปัญหา เรามีกฎหมายใดบ้างที่ออก
มาเพื่อรับมือกับระบบทุนนิยมโลกที่เปลี่ยนแปลง
อย่างรวดเร็ว เรามีกฎหมายฉบับใดบ้างที่จะ
ต้านทานหรือส่งเสริมหรือยับยั้งกระแสโลกาภิวัตน์
ลัทธิบริโภคนิยมที่ให้เข้ามาสู่สังคมเราอย่างค่อย
เป็นค่อยไป ไม่ใช่กระหน่ำพัดจนสังคมล้มระเน
ระนาดเช่นทุกวันนี้ เรามีกฎเกณฑ์อะไรที่จะทำให้
เราเป็นเสือพิการในทางเศรษฐกิจอยู่จนถึงทุกวันนี้
เรามีกฎหมายใดบ้างที่จะต่อสู้กับค่านิยมทาง
วัฒนธรรมและความทันสมัยที่พรั่งพรั่งเข้ามาอย่าง
ที่ไม่สามารถสกัดกั้นได้ กฎหมายใดที่ส่งเสริมให้
เกิดความสำเร็จและความล้มเหลวของสังคมไทย
ในด้านต่างๆ ทำไมสภาพการปัจจุบัน การ
เสื่อมโทรมของสังคมแวดล้อมมันจึงถาโถมเข้าสู่
ประเทศไทย กฎหมายที่มีพอเพียงแล้วหรือยัง
ควรปรับปรุงเรื่องใด ใครควรมีสิทธิยกร่าง การ
ยกร่างควรถามความเห็นจากใครบ้าง โครงสร้าง
อำนาจในการออกกฎหมายของเราผิดพลาด
คลาดเคลื่อนอย่างไรหรือไม่ จึงทำให้สภาพสังคม
พิกลพิการจนถึงทุกวันนี้

ประเทศไทยควรยึดตะวันตกโดยเฉพาะยุโรป
เป็นศูนย์กลางทางความคิดอีกหรือไม่ ผลกระทบ
ต่อโลกในช่วงสามศตวรรษที่ผ่านมาบอกอะไรเรา
บ้าง แนวคิดเรื่องการสร้างความทันสมัยและ
กระบวนการพัฒนาที่เราถูกครอบงำด้วย
กฎหมาย กติกาที่เราบัญญัติขึ้นตามแนวคิดตะวัน
ตก ควรยกขึ้นมาพิจารณากันอย่างละเอียดตาม
หลักศาสนาและความเชื่อของเราหรือไม่ การ
เหนือกว่าของความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ การพิชิต
ธรรมชาติ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอันไร้ที่
สิ้นสุด ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ไร้ขีดอัน

จำกัด สิทธิปัจเจกชนนิยม สิทธิมนุษยชน อะไร
คือความยั่งยืนของสังคมไทยกันแน่

วิสัยทัศน์สำหรับสังคมใหม่ของไทย อะไรคือ
ลักษณะพื้นฐานของสังคมไทยที่ยั่งยืน วัฒนธรรม
การเมืองแบบใดที่เหมาะสมกับสังคมไทย แม้จะ
ต่างไปจากโลกตะวันตกก็ตาม แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับ
รัฐบาล ภาวะผู้นำในทางเมือง กฎระเบียบ กติกา
ของผู้ที่เข้าสู่อำนาจทางการเมืองหรืออำนาจ
หน้าที่ของผู้บริหารแบบไทยๆ ที่จะทำให้ประเทศ
เราอยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุขคืออะไร เราเลิก
เถียงกันเอาเป็นเอาตายตามทฤษฎีของตะวันตก
กันเถิด ถ้าทุกฝ่ายยอมลดอัตตา มองความเป็น
จริงของสังคมและยอมรับความคิดของกันและกัน
แม้แต่การแสดงออกทางการเมืองที่ก่อให้เกิด
ความเกลียดชังฝ่ายตรงข้าม การตามล้างตาม
ผลาญกันอย่างกับเป็นศัตรูคู่อาฆาตก็จะไม่เกิดขึ้น
มันเป็นไปไม่ได้หรอกที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชั่วช้า
เลวทรามโดยไม่มีส่วนดีเลย และมันเป็นไปไม่ได้
หรอกที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะบริสุทธิ์ผุดผ่องจนไม่มีที่ติ
เราควรประยุกต์ค่านิยมทางจิตวิญญาณและ
จารีตประเพณีที่ดีงามของเราเข้าไปในกฎหมาย
เพื่อเยียวยาบาดแผลทางประวัติศาสตร์ของเรา
ในบางเรื่องในอดีตและควรฟื้นอัตลักษณ์ของ
แต่ละชุมชนของเรา สร้างสังคมที่ยุติธรรมและ
ยั่งยืนบนพื้นฐานของจิตวิญญาณของไทยเราเอง
เราต้องตั้งคำถามเรื่องการปฏิวัติ การปฏิรูป วิธี
เพื่อความรุนแรงที่ตรงข้ามกับอหิงสา แนวคิด
ของประชาสังคม ความเข้มแข็งของชุมชน
บทบาทของเอ็นจีโอ กลุ่มการเมืองต่างๆ องค์กร
ทางศาสนาและกลุ่มอิทธิพลเพื่อสาธารณะ
ประโยชน์ ให้ได้ดุลยภาพกัน เราควรมีกติกาใน
การออกมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติ การทำงาน
การเคลื่อนไหว การปฏิบัติหน้าที่ การอยู่ร่วมกัน
อย่างสงบสันติ การมุ่งปลูกเร้าที่สร้างความ
แตกแยกประจันหน้ากันไม่ใช่สิ่งที่ดีเลย รั้งแต่จะ
ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนและประเทศ
ชาติและผู้ที่ย่ำพ่ำไม่ใช่ฝ่ายใด ทั้งสองฝ่ายที่
เป็นประชาชนคนไทยและประเทศไทยนั่นเอง ๓

ประชาธิปไตยคือระบอบการปกครองที่เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนมีอำนาจอธิปไตยปกครองตนเอง เลือกวิถีชีวิตของตนเองภายใต้กรอบขอบเขตของกฎหมายและความชอบธรรม โดยไม่มีข้อจำกัดว่า เป็นสมาชิกแห่งพรรคจัดตั้งรัฐบาลหรือไม่

“อธิปไตย” ที่ประชาชนมอบให้แก่รัฐบาลใช้อำนาจผู้ปกครอง มิได้มอบให้ขาด หากรัฐบาลใช้อำนาจ ผิดไปจากเจตนาธรรมณ์ **“ประชาธิปไตย”** เพี้ยนไปจาก **“ธรรมาธิปไตย”** ประชาชนเจ้าของอำนาจที่ แท้จริง ย่อมเรียกร้อง ยึดคืนได้

และหากรัฐบาลแข็งขืน ตี้อันดันทุรัง ถือดีว่ามีอำนาจรัฐอยู่ในมือ ในที่สุดก็มีพันท้ายอำนาจประชาชน ซึ่งเป็นใหญ่ในแผ่นดินตลอดกาลตามธรรม

บัวเกิดแต่โคลนตมในห้วงน้ำ และชูดอเหนือน้ำได้ฉฉาด นักรการเมือง พรรคการเมือง รัฐบาลก็ ฉนั้นนั่น ถือกำเนิดแต่ลัจจะแห่งท้องถื่น ชุมชน ประชาชนวันใดละลัจจะ คิดคตท้องถื่น ชุมชน ประชาชน ...แผ่นดิน วันนั้นย่อมพบจุดจบ

ลวงใครลวงได้บ้างเป็นบางขณะ ชั่วระยะสั้นหรือเนิ่นนาน

แต่ลวงตนเองสักขณะเดียวย่อมมีอาจลวงได้ ดิงามชั่วร้ายเลวทราม ชื่อว่ามนุษย์แม้จะมีตบอดปานใด ย่อมรู้แจ้งแก่ใจตน กรรมต้อ้นมิตรบพร้อมองค์ ๓ กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ก็แค่ตีเปลือยกๆ ตีลวงโลก ตีฉ้อฉลสังคม

“ดีแท้” คือการทำ **“บุญ”**

“บุญแท้” คือการ **“ชำระบาป ชั่วร้าย”** ในกรรม ๓ ออกจากตน

การตั้งจิตตระเวทนาทำบุญ ๙๙ วัดทั่วแผ่นดินไทย นับว่าเป็นกุศลกรรมอย่างยิ่ง และจะได้ **“กุศลกรรม”** จริงถ้าตั้งใจทำ **“บุญ”** จริงๆ ซึ่งจะส่งผลให้กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม สะอาดเอี่ยมอ่อง ล้นคราบโคล โสมม

บ้านเมืองของเราจะได้ร่มเย็นเป็นสุขเสียที เพราะสิ้นขบวนการกวนเมือง

๗